

မိုးမိုး

ကိုယ့်
နတ်သမီးလေး

BURMESE
CLASSIC
.COM

Cartoonist
And
Illustrator

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၄၉၀၃၁၊
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၅၅၉၀၆၁၀၊

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ (စက်တင်ဘာလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

၈၉၅-၈၃

နတ်ရွာမိုး

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး/နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီမီတာ။

(၁) နတ်ရွာမိုး

BURMESE
CLASSIC
.com

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး

အခန်းတစ်

နေ

ရောင်ခြည်သည် ရောဂါပိုးကို သေစေ၏။ . . တဲ့။
ဇာနည် လေကလေး တစ်ချွန်ချွန်နှင့် လူ၏ စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ
အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ထုတ်လွှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဆောင်းမနက်ခင်း
နေခြည်နွေးနွေးက တစ်ညလုံး အေးစက်စက်ဖြစ်နေသော သူ၏အခန်း
ဆီ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာချေပြီ။

ဇာနည် ခြင်ထောင်နှင့်စောင် လွှမ်းပြီး... မွေ့ရာပါ ထုတ်
လွှမ်းဖို့ စိတ်ကူးရသွားသဖြင့် အခန်းထဲ တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်ကာ...
ရေမြှုပ်မွေ့ရာအား အခေါက်လိုက်ကြီး မ၊သယ် ထုတ်ယူလာသည်။

အောင်မြင်စာပေ

ထို့နောက် သူ့အခန်းမျက်နှာစာနေရာအတိုင်း လွတ်နေသော ဝရန်တာဘောင်ပေါ် တင်ကာ လှမ်းလေသည်။

ဒီမနက် အစောကြီး နိုးနေပြီး... မိုးလင်းအောင် ကွေးပြီး စောင့်စားနေရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းကိုက်ကာ နေသည်။ အခန်းနံရံပေါ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ နံနက်ခုနစ်နာရီ၊ အတော် စောသေးသည်။

ရုံးကို ကိုးနာရီရောက်ဖို့ အိမ်ကနေ ရှစ်နာရီလောက် ထွက် နိုင်ရင်တောင် အဆင်ပြေသည်။

ထို့ကြောင့် အညောင်းညာပြေ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ရန် စိတ်ကူးရကာ လုပ်ကြည့်သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာ ကာယချိန် သွေးပူလှေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တာကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

အကုန်လုံး မဟုတ်တောင် တစ်ချို့တဝက် မှတ်မိ၍... မှတ်မိ တဲ့နေရာက စလုပ်သည်။

“တစ်... နှစ်”

“သုံး... လေး”

ပင်ကိုယ်က ခြောက်ပေနီးပါးမြင့်သော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်သော ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားမှုက... (မရှိ)သဖြင့် ပိန်ပိန်ရှည် ရှည်ကြီး ဖြစ်နေသော ဇာနည်၏ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေ ဟန်က လေတိုး၍ လှုပ်နေသော ခန်းဆီးလိုက်ကာနှင့် တူလှသည်။

သို့သော် ဖြူသောအသားအရည်နှင့် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ ဟက်ကက်ဆံပင်လို ဖြောင့်စင်းနက် မှောင်သော ဆံပင်က... ပိန်ရှည်ကြီးကို သတိမထားမိလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုတစ်ရပ်က ရှိနေပြန်ပါသည်။ ဘုရားပေးသောဆု... ဟုပင် ဆိုရမည်။

“ငါး... ခြောက်”

“ခုနစ်... ”

ဒုတ်!!... ”

“ဟာ!... ”

ဖရော!!... ”

ခြေထောက်လှေ့ကျင့်ခန်း အမှတ်စဉ်အဆုံး ခြေဦးက လှမ်း ထားသော မွေ့ရာထောင့်ကို ပင့်ကန်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ မွေ့ရာက ရေမြုပ်မွေ့ရာဖြစ်၍ အတောင့်လိုက်ကြီး လျှောခနဲ ဆင်းကာ ကျသွား သည်။

ဇာနည်... လိုက်ဖမ်းသော်လည်း မမီ။

“ဟင်!... ”

ဇာနည် ငုံ့အကြည့်၊ မြေညီထပ် ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက် လာသော ကောင်မလေး၏ခေါင်းပေါ် အပြားလိုက်ကျကာ အုပ်သွား ၏။

ရုတ်တရက်မို့ ကောင်မလေးလည်း လန့်ကာ ခွေလဲသဖြင့် မွေ့ရာနဲ့ ထွေးခနဲဖြစ်ကာ သွားလေသည်။ ဇာနည် လန့်ဖျပ်ပြီး နောက် ပြန်ယှိကာ အခန်းနံရံကို ကျောမီ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြဿနာတက်ပြီဆိုသောစိတ်နှင့်... ဒူးနှစ်လုံး ပိုက်ကာထား သည်။

ဒီပြဿနာကို သူရင်ဆိုင်ဖို့ အတော့်ကို ခက်ခဲကြောင်း သူ့ ကိုယ်သူ သိသည်။ သာမန်အားဖြင့်တော့ ဒီကိစ္စ ဘာမှမဟုတ်။ မွေ့ရာ ကျသွားသည်။ သူ အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းမည်။ ကောင်မလေးကို တောင်းပန်မည်။ ကောင်မလေးဆိုပေတဲ့ သူ့ထက်ငယ်လည်း နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်ပဲ၊ အခြေအနေကောင်းရင်... ဇာတ်လမ်းကောင်း ဖြစ် ဦးမည်။

နတ်ရွာမိုး

ခုတော့... မဖြစ်။

ဒီလိုသာမန်ဖြေရှင်းဖို့ ဘယ်မျက်နှာနဲ့မှ ဖြေရှင်းလို့မဖြစ်။

“တောက်!... အရှက်တော့ ကွဲပါပြီကွာ... ငါ့နှယ်...”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

BURMESE
CLASSIC
.com

“ထို့!!

... သေးစော်ကလည်း နံလိုက်တာ...”

မေဦးမော် ရှက်လည်းရှက်... ဒေါသလည်း ထွက်ပြီး မွေ့ရာ
ကို ကားလမ်းမပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲလွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ
ကျလာနိုင်ဖွယ်ရှိသော အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်၏။

သူမ ရောက်နေသောနေရာတည့်တည့်မှာပင် စောင်တွေ
ခြင်ထောင်တွေ လှမ်းထားတာ ရှိသဖြင့် ဒီအခန်းပဲဟု တစ်ထစ်ချ တွက်
လိုက်၏။

ပြီးမှ... ထိုအခန်းကို ရောက်နိုင်သောလှေခါးကို ရှာသည်။
ဝေးဝေးမှာမဟုတ်၊ သူမရှေ့တည့်တည့်မှာပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်
သောလှေခါး ရှိနေသည်။ အပေါ်ရှစ်ခန်း အောက်ရှစ်ခန်း နှစ်ထပ်
ဆောင်ဖြစ်ကာ ကျောင်းအဆောင်တွေကဲ့သို့ အပေါ်ထပ်အတွက် ဗဟို
လှေခါးမကြီးအား တစ်ဖက်လေးခန်းစီ၏အလယ်မှာ ဖောက်ထား
သည်။

တိုလ်စတိုဝ်သမီးလေး

e

၁၁ နတ်ရွာဦး

မွေ့ရာကျသော အခန်းကလည်း လှေခါးထိပ်နှင့် ကပ်လျက် အခန်းဖြစ်၍ သူမတက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။ သို့သော်... ခြေလှမ်းအစမှာပင် အဝင်ဝ အပေါ်ဘောင်ရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့်... တွန့်ကာ ရပ်သွားလေသည်။

“သဟာယ... အမျိုးသားဘော်ဒါဆောင်”

“တောက်!...”

သူမ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားပြီး တက်ခေါက်ကာ... ခါးထောက်၍ မော့ကြည့်ပြန်သည်။ ပိုင်ရှင်ရဲ့အရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့၊ အမျိုးသား ဘော်ဒါဆောင် ဖြစ်သောကြောင့် တက်သွားလို့လည်း မသင့်၊ စောစော စီးစီး သေးရွဲနေတဲ့မွေ့ရာနဲ့ အအုပ်ခံလိုက်ရလို့ ဒေါသကလည်း ရင်ထဲ အမောက်။

ဒါလောက်တောင် ဖြစ်လှတာဟု စိတ်ထဲ ကြိမ်းဝါးကာ... သူမ လွင့်ပစ်လိုက်သောမွေ့ရာကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားတွေ တက်နင်းသွားတာကလွဲလို့ ဒီအတိုင်း။

သူမ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ဝှေ့ရှာလိုက်သည်။

လမ်းတစ်ဖက်တွင် ဖွင့်စပြုနေသော စတိုးဆိုင်ကို မြင်မှ ခါးထောက်ထားသောလက်ကို ဖြုတ်ပြီး လမ်းဖြတ်ကူးသွားသည်။

စတိုးဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ဂက်(စ်)မီးခြစ်တစ်လုံးနှင့် ကျွတ်ကျွတ် အိပ်တစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ လမ်းဒီဖက် ပြန်ကူးလာရင်း သူမ လွင့်ပစ်ထားသော မွေ့ရာကိုပါ ပြန်ဆွဲယူလာခဲ့သည်။

ပြုတ်ကျလာသော အခန်းရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်မှ ဂက်(စ်)မီးခြစ် ခြစ်၍ လုံးထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိပ်ကို မီးရှို့၏။ ထို့နောက်... မီးလောင် ပျော်ကျနေသော ကျွတ်ကျွတ်အိပ်ကို မွေ့ရာ ပေါ်ချကာ ထားခဲ့လေသည်။

သူမ လျှောက်သွားရင်းက... မီးရှို့ထားခဲ့သော မွေ့ရာကို

တိုလို့နတ်သမီးလေး ၁၁

တစ်လှည့်၊ အပေါ်ထပ်အခန်းကိုတစ်လှည့် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့် လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ... သူမ လုပ်ခဲ့သမျှ စိတ်ကျေနပ်မှု ရှိသလို မထိတရံ ပြီးလိုက်ကာ အေးဆေးစွာပင် လျှောက်သွားလေတော့၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

လောက်ဆို ဟိုကောင်မလေး လစ်သွားလောက်ပြီ ဆိုသောအတွေးနှင့်... ဇာနည် ဒူးနှစ်လုံးပိုက် ထိုင်နေရာမှ လေးဘက်ထောက် တွားသွားပြီး... ဝရန်တာကြားမှ အောက်ကို မဝံ့မရဲ ချောင်းကြည့်သည်။

“ဟင်!!...”

မီးညွန့်မတက်သော်လည်း မီးခိုးတွေ တက်နေပြီး အကွက်လိုက်ကြီးလှိုက်ကာ... လောင်နေသော သူ့မွေ့ရာကို မြင်ကာ... ထခုန်သည်။

“ဒု... ဒုက္ခပဲ”

သူ ပျာယာခတ်သွားပြီး... အောက်ဆင်းငြိမ်းဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ... ရေကို သတိရကာ အခန်းထဲက ရေသန့်ဘူးကြီးကို ပြေးပြီး ဆွဲသည်။ ညကမှ အသစ်လဲထားသောဘူးဖြစ်၍... အတော်လေးလေးကြီး မ,ကာ ယူလာရသည်။

ထို့နောက် မွေ့ရာရှိနေရာတည့်တည့် ဝရန်တာပေါ် ဘူးကို မွှေးတင်၍... ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်ချလေသည်။

“ဟာ... အရေးထဲမှ... လေခိုနေရတယ်လို့”

ဘုံဘိုင်ခေါင်းမှ လေခိုပြီး ရေသိပ်မကျသဖြင့် အပေါ်ခေါင်းအဖုံး၊ ပလပ်စတစ် ပါကင်ပတ်ကို ဆုတ်ခွာသည်။ ပြီးမှ... အဖုံးအရစ်ကို လျှော့ချပေးလိုက်သည်။ ယခုမှပင်လျှင်... ရေများ ငလောငလောနှင့် ပန်းကာ ကျတော့သည်။

သို့သော်... ရေက လိုရာမရောက်တရောက် ဖြစ်နေ၍... ဇာနည် ရေဘူးကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တွန်းရွှေ့ပေးသည်။ ထိုအခါ ရေဘူးကြီး၏အောက်ခြေစောင်း နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးနှင့် ဝရန်တာလက်ရန်းလုံးလုံးတွေ့ကာ လျှော့ခနဲ ဆင်းသွားသည်။

ရေအပြည့်နှင့် ကိုင်တွယ်ရခက်လှသော ရေဘူးကြီးက... ဇာနည်၏လက်ထဲကပါ လွတ်ထွက်သွားတော့၏။

“ဟိုက်!!...”

ထိုအခိုက်မှာပင် မြေညီထပ် ပလက်ဖောင်းပေါ် ဗယာကြော်အန်းလေး ပခုံးစောင်းပေါ် ထမ်း၍ လျှောက်လာသော ဗယာကြော်တုလား၏ဘန်းစောင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာ ကျမှန်ကာ ဝှမ်းခနဲ တစ်ချက်မြည်ပြီး... ဗယာကြော် လေးငါးလုံး သူ့ဘေးသို့ တဖုတ်ဖုတ် ပြုတ်ကျလာတော့၏။ မတ်ပဲကြော်တစ်ခုတောင် ပါသေးသည်။

ချစ်သူရဲ့အပြုံးစကားလေးနဲ့
နလုံးသားမှာ ခြင်ကိုက်ခံရသူဟာ...
ကျွန်တော်ဖြစ်ပါတယ်...
(ယားလို့ ကုတ်ရတာတော့...
အတော်ခက်တယ်...)

တိုယွီနတ်သမီးလေး ၁၅

အခန်းနံပါတ်

တို့ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတည်း ဝါးခနဲ. . ဝေါခနဲ. . ရယ်သံ
တွေ ညံ့ထွက်လာ၍ သက်သာဆိုင်ထဲ ရှိသော အခြားဝိုင်းတွေကပါ
လှည့်ကြည့်ကြသည်။

စာရေးကြီး ကိုလှဘော်တို့ဝိုင်းထဲ ဇာနည် တစ်ယောက်ထဲ
ရေနစ်ထားသော ကြက်လို့. . လည်ပင်းထောင်ကာ ငေါင်စင်းစင်းကြီး
ဖြစ်နေ၍. . . ဇာနည်ကို အကြောင်းပြုကာ ရယ်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းကာ ရနိုင်ပါသည်။

အမှန်တကယ်လည်း ဇာနည်က ဒီမနက်ခင်း သူ့ရဲ့အဖြစ်ကို

ပြောပြနေ၍ . . ဝါးလုံးကွဲအောင် ရယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုလှဘော်က အရယ်တဝက်နှင့် . . .

“အဟီးဟင်းဟင်း . . . လုပ်ပါဦးကွ၊ အဲဒီပြဿနာ ဘယ်လို ပြီးသွားလဲ! . . .”

“ဘယ်လိုပြီးရမလဲဗျာ . . . မနေ့ကမှ ထုတ်သွားတဲ့လစာ ပြတ် လုနီးနီး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟေ . . . ဘယ်လိုကြောင့်၊ ဗယာကြော်တစ်ဘန်းက အဲသ လောက် တန်လို့လား!”

“ဟာ . . . ကိုယ့်ဆရာနှယ် . . . တွက်ကြည့်၊ ဗယာကြော်ဗန်းက တစ်သောင်းဗျာ၊ ရေသန့်ဘူး ကွဲသွားလို့ နောက်တစ်လုံး အသစ်က ရေအပါအဝင် သုံးထောင်ဗျာ၊ မြို့လယ်ခေါင် မီးလန့်လို့ဆိုပြီး . . . မီးသတ်ဒဏ်ကြေး တစ်သောင်းဗျာ၊ ဗယာကြော်ကုလား လက်မောင်း ပြုတ်သွားလို့ ဆေးခန်းသွားတာ တစ်သောင်းဗျာ၊ နောက်ရက်တွေ ဈေးမရောင်းနိုင်တော့ပါဘူးဆိုလို့ . . . လူမှုရေးစရိတ် တစ်သောင်း၊ ဒါတောင် တစ်သိန်းတောင်းနေလို့ ကုလား ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်း ပန်ခဲ့ရတာ၊ ကိုင်း . . . ကျွန်တော့်လစာ ခြောက်သောင်းက ရုံးက ဘာ ကြေးညာကြေး ဖြတ်တာနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ဘာကျန်မလဲ! . . .”

“အင်း . . .”

ကိုလှဘော်ဆီက . . . အင်း တစ်လုံးသာ ထွက်လာပြီး သူတို့ စာရေးအုပ်စု အသံတိတ်ကာ ဇာနည်ကို ကရုဏာသက်သွားသလို ကြည့်ကြသည်။

“ဒါဆို . . . မင်း ခွင့်ယူပြီး နယ်ခဏပြန်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ မပြန် နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဘယ်ပြန်နိုင်တော့မလဲ . . . ဒီလတောင် ထမင်းလခ ဘယ်လို ရှင်းရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား . . . ဌာနမှူး ဒေါ်ထားဆီ ချေးကြည့်ပါလား၊ အတိုးက တစ်ဆယ်ထင်တယ်”

“ဟာဗျာ . . . အချေးအငှားတွေ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ နေပစေ ဖြစ်သလိုပဲ . . .”

ထို့နောက် ကိုလှဘော်က နာရီကြည့်သဖြင့် . . . အားလုံး ကိုယ့် နာရီ ကိုယ်ကြည့်ကာ ဝိုင်းမှ ထကြသည်။

ဒီနေ့ ရုံးချုပ်က မန်နေဂျာမမ လာမည်ဟု မနက်ရုံးတက် ကတည်းက ဌာနမှူး ကြိုအသိပေးထား၍ . . . ခါတိုင်းလို ဖင်ကျောက်ချ ထိုင်နေ၍ မဖြစ်ကြောင်း အားလုံးမတိုင်ပင်ပဲ သိကြသည်။ မန်နေဂျာ မမဟုခေါ်သော ဒေါ်သဇင်ချိုမြ၏အကြောင်းလည်း အားလုံးသိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ရာထူးအရ လေးစားသမှုနှင့် နာမည်ရှေ့ ‘ဒေါ်’ တပ်ပြီး ခေါ်ရ သော်လည်း သူမအသက်က အစိတ်ဝန်းကျင်ထက် မပို၊ ယခုအထိ အိမ်ထောင်မရှိသေးဟု ရုံးသတင်း ရုံးရပ်ကွက်က အတည်ပြုထား သော သဇင်ချိုမြအား သူတို့ လူပျိုစာရေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးက စိတ် စင်စားကြသည်။

ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် အိပ်မက်မက်ကြကာ ကြိတ်ပိုးချိန် ရွယ်နေကြသည်။

ရာထူးမတက်ချင် နေပစေ . . . သဇင်ချိုမြ ရလျှင်တော်ပြီ . . . ဆိုသော ရောင့်ရဲတင်းတိမ်စိတ်ကလေးတွေနှင့် သဇင်ချိုမြအား သူ့ ထက်ငါ အလှအယက် ငေးကြရအောင်ကို သဇင်ချိုမြက လှပေသည်။

သူမအလှက ခေတ်ဆန်သည်ဟုပင် ရိုးရှင်းစွာ ဖွဲ့ဆိုပါမည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်အောက်ဖျား အခွေအလိပ်ကလေးတွေ . . . ဝါဝင်းသော ဖုံးသားပေါ် ဖွာလျာချလျက်၊ မဝိုင်းမသွယ်၊ ပြည့်ပြည့်ရွယ်ရွယ်ရှိသော သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမျှ ခြယ်သခြင်း မရှိ၊ ပကတိ ကြည်စင်

သော မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမပိုင်ဆိုင်သော မျက်ဝန်းအကြည့်တစ်ချက်က တော့ အသက်ရှူမှားလောက်သည်။

ညှို့မျက်ဝန်းလို့ပဲ ဆိုမလား။

တစ်ခါတုန်းက ကိုလှဘော် စီးကရက် မီးညှို့ဖို့လုပ်တုန်း သူမ၏ ကြည့်တော် မူခြင်းကို ခံရ၍ . . မီးညွှန့်က စီးကရက်အဖျားကို မသွားဘဲ နှာခေါင်းပေါက်ထဲ တန်းခနဲ ဝင်သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အရပ်ငါးပေရှစ်လက်မနှင့် လိုက်ဖက်အောင် အသားအရည် ပြည့်ဖြိုးကာ . . မယ်စကြာဝဠာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးအား လည် ဟိုက် ဘလောက်(စ်)၊ စကတ်အတို တွဲဖက်ဝတ်၍ ပန်ဆဲ(ဟီး) စီးတတ် သလို . . တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါက်မြင့်ဖန်ချွန်ဖိနပ် စီးတတ်သော သူမသည် ဘယ်သူ ဘယ်လိုပဲမြင်မြင်၊ ဇာနည်ကတော့ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ သူမြင်ဖူးသော ကိုလံဘီယာ အဆိုကျော် 'ရှာကီးယား' လို့ပင် မြင်တော့ သည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဇင်ချိုမြအား သူမကိုယ်ပိုင် လျှို့ဝှက်နာမည်အဖြစ် 'ရှာကီးယား' ဟု ပေးထားလိုက်သည်။

လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ သူမ၏စေ့စပ်သေချာမှု က ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသည်။

သာမန်စာရေးလေးတစ်ယောက်၏ တစ်နေ့တာ အလုပ်ချိန် နှင့် တကယ်ပြီးမြောက်သောအလုပ်ကို . . ပေသီးမခေါက်ဘဲ တွက်နိုင် သည်။

အကြောင်းပြချက် ဖရီးရိုက်ချက် မှန်သမျှ . . သူမရှေ့မှာ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာအောင် . . ဟောက်သံတစ်ချက် မပါဘဲ မေးစစ် နိုင်စွမ်းလည်း ရှိလေသည်။

ဌာနခန်းအတွင်း ဝန်ထမ်းများ နေ့စဉ်အလုပ်တက် အလုပ် ဆင်း ရှိနေသော်လည်း ဌာနခန်း၏ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ချက်ကို သတိလစ်

နေကြသည်။ (လစာထုတ်တာလောက် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်) သင်္ဇင်ချိုမြကတော့ စိတ်ဝင်စားလေသည်။

ရေသန့်စက် မကောင်းတာ၊ မီးချောင်းတစ်ချောင်း မလင်း တော့တာ၊ အမှိုက်ပုံးတွေ မသန့်ရှင်းတာ၊ ရေအိမ် သန့်စင်ခန်း အနံ့ရှိ တာကအစ ရုံးလုပ်ငန်းသုံးကွန်ပျူတာ ဘယ်အလုံးက မော်နီတာ မကောင်းတာ၊ ဘယ်စားပွဲက ကွန်ပျူတာပရင်တာ မကောင်းတာအထိ သူမ သိသည်။

ထို့အပြင် . . အခန်းတွင်းရှိ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို လုပ်ငန်း တာဝန်နှင့် နာမည်တွဲပြီး သိနေခြင်းက သူမ၏ထူးခြားမှတ်ဉာဏ် စွမ်းအင် ဖြစ်တော့၏။

မန်နေဂျာ ရုံးပေါ် ရောက်နေပြီဆိုသော အသိနှင့်သတိက ရုံးဝန်ထမ်းအားလုံး၏စိတ်ဝယ် မွှားတစ်ကောင်လို ခိုတွယ်ကာ စိမ့်ဝင် နေကြသည်။

အပ်ကျသံပင် ကြားနိုင်အောင် တိတ်ဆိတ်သော ဌာနခန်း အတွင်း ဖိုင်တွဲလှန်သံ၊ စာရွက်ချင်း ထိခတ်သံအချို့မှအပ . . အချက် မှန်မှန် ကြားနေရသည်မှာ မန်နေဂျာမမ၏ ဖန်ခြေနင်းချွန်ချွန်လေးနှင့် ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင် ထိခတ်သံပင် ဖြစ်လေသည်။

ရုံးသူရုံးသားတွေအဖို့ ပညာရေးမှူး စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်ကြည့် နေ၍ . . တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲသော ကျောင်းသားများသဖွယ် . . ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကြိုးလုပ်နေကြသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့တာအတွက် ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာ မရှိသော စာရေးကြီး ကိုဖိုးအောင်ပင်လျှင် . . ခါတိုင်းလို ဗိုက်စူစူလေး ပွတ်ပြီး ဖူးနံ့မနေဘဲ . . သူ့စားပွဲပေါ်က ဖိုင်အဟောင်းတွေထဲ ကျားဆိုးတစ် ကောင် ဝင်အောင်းနေသလို သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေနေလေသည်။

နေ့လယ်ထမင်းစားပြီး ရုံးပြန်တက်ချိန်ဖြစ်၍ ညနေ ဂဏန်း

၂၀ နတ်ရွာမိုး

အတွက် ခွင်ဆင်းချက်နေကျ ကိုလှဘော်လည်း မန်နေဂျာမမ ဝင်ချက် နေသဖြင့် သူ့ကွန်ပျူတာဖိုင် ဖွင့်ကာ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပြူးထားရ သည်။

အချက်မှန်မှန် ကြားနေရသော ဖန်ခြေနင်းသံက အခန်းတွင်း အနှံ့အပြား ရောက်သွားပြီးမှ ဇာနည်စားပွဲဘေးမှာ တိခနဲ ရပ်သွား သည်။

ဇာနည်ကိုယ်တိုင်လည်း နှလုံးခုန်သံ ဒုတ်ခနဲ ရပ်ကာ. . မော့ ကြည့် သည်။

(ဘုရားသခင်. . .)
ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ငုံ့ကြည့်နေသော သူမမျက်ဝန်းတွေထဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကြုံဝင်သွားပြီးမှ. . ဘုတ်ခနဲ. . ပြန်ပြုတ်ကျ လာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။

“ရှင့်နာမည် ကိုဇာနည်နော်”
“ခင်ဗျာ. . . ဟုတ်ကဲ့”

“Realized profit နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင် ခန့်မှန်းပေးတာလေး သိပ်ကောင်းတယ်. . . round figures ဖြစ်တယ်. . ဒါပေမယ့် ရှင့်ရဲ့ လက်ရေးမူနဲ့ တင်တဲ့ဖိုင်ကတော့ စုတ်ပြတ်နေတာပဲ၊ နောက်ကို. . . ကွန်ပျူတာစီပြီးသားပဲ တင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . .”
“ရှင် ခဏလောက် မတ်တတ်ရပ်စမ်းပါ”
“ဗျာ!. . .”

ဇာနည် ကြောင်အအနှင့် ထရပ်သည့်အတိုင်း သူမ၏အကြည့် တန်းများလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာကာ. . .

“ဒီလိုအရပ်အမောင်းမျိုးကို ကျွန်မ အရမ်းသဘောကျတယ်၊ လာ. . ကျွန်မနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့”

ဇာနည် ထပ်ပြီးအံ့သြရကာ. . . ရင်တခုန်ခုန်နှင့် ထွက်လိုက် လာခဲ့သည်။

မန်နေဂျာမမက. . ခဏလိုက်ခဲ့ဆိုသော စကားအား အနီးနား က ကိုတင်ငွေတို့ ကြားသွားပြီး ဇာနည်ကို အားကျသလိုလို မနာလို သလို လိုက်ကာ ကြည့်ကြသည်။

သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ထက် အနည်းငယ် ပိုမြင့်သော သဇင်ချိုမြဘေးမှာ ခြောက်ပေနီးပါး မြင့်သော. . ဇာနည် ဝင်ရပ်လိုက် သောအခါ. . . အလွန်မှ လိုက်ဖက်သောအတွဲဟု မြင်သူတိုင်း တွေး တတ်ကြမည် ထင်ပါသည်။

ဇာနည်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအတွေးလေး ဝင်ကာ အနည်းငယ် ဘဝင်မြင့်သွားသည်။

ဌာနထဲမှာ သူကလွဲလို့ ကျန်တဲ့လူပျိုစာရေးတွေ အမြင့်ဆုံး ငါးပေငါးလက်မထက် မပို၊ သူတစ်ယောက်သာလျှင် ထိုးထိုးထောင် ထောင် ရှိနေပြီး. . မန်နေဂျာမမနှင့် ဝင်တွဲလိုက်ရမှ အဓိပ္ပါယ်ရှိသော အရပ်အမောင်းဆိုတာ. . လူတိုင်း မြင်သာထင်သာသွားပါသည်။

သဇင်ချိုမြက ဌာနမှူးစားပွဲရှေ့မှာ ရပ်ကာ. . အနီးရှိ ကွန်ပျူ တာစာရေးမဆီမှ ထိုင်ခုံကို. . ခဏ. . ဟု ပြောကာ ထခိုင်းပြီး ခုံကို သူမကိုယ်တိုင် မယူလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဌာနမှူး စားပွဲဘေးဖက် တစ်လံအကွာလောက်မှာ အပေါ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီးမှ ချလိုက် သည်။

“ကဲ. . . ကိုဇာနည်ရေ. . . ကျွန်မ သဘောကျတဲ့ ရှင့်ရဲ့ မြင့်မားမှုလေးနဲ့ ဟိုးမျက်နှာကျက်ပေါ်က ကျွမ်းနေတဲ့ မီးချောင်းကို ဖြုတ်ချပေးစမ်းပါ. . .”

“ဗျာ!. . .”
ခုမှ. . ကိုတင်ငွေတို့အုပ်စု သဘောပေါက်ကာ ပြီးကြသည်။

၂၂ နတ်ရွာမီး

ဇနည် မီးချောင်းတက်ဖြတ်ရင်း စာရေးတွေဖက် မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်း ဘယ်သူ့ကြည့်ကြည့် ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေ၍ ရှက်မွန်သောသွေးတို့ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးပူကုန်ကာ . . မန်နေဂျာ မမကို လည်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

ရှင် အရပ်မြင့်သားပဲ၊ မီးချောင်း တက်ဖြတ်ပေးစမ်း ပြောရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ခုတော့ . . . တောက်! . . ။

စိတ်အချဉ်ပေါက်လာလျှင် တဖောက်ကန်း လုပ်တတ်သော ငယ်စိတ်က . . ရင်ထဲ ထောက်လာသဖြင့် လှည့်ဖြတ်နေတဲ့ကြားက တစ်ဖက်တည်း ပြုတ်ပြီး တစ်ဖက်က ကလစ်နှင့် ညပ်ပြီး ကပ်နေသော မီးချောင်းအား လက်ထဲ လွှတ်ချပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့လက်ထဲကမီးချောင်း တကယ်လွတ်ထွက် သွားလေသည်။

“ဟာ! . . . ဟာ! . . . ဟာ! . . . ”

တကယ်လွတ်သွားတော့ မလွတ်အောင် ပြန်ဖမ်းသည်။ မီးချောင်းကျကွဲမှာကို စိုးရိမ်လိုက်သည့်စိတ်ကြောင့် အမိအရ ပြန်ဖမ်း နိုင်သော်လည်း ခုံပေါ် တက်ရပ်နေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဟန်ချက် ပျက်ကာ အောက်ကို ခုန်ဆင်းလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူ ကိုင်ထားသော မီးချောင်းက လေးပေမီးချောင်း ဖြစ်၍ . . . ထိုးထွက်နေသော တစ်ဖက်စွန်းက . . . မန်နေဂျာမမ၏ ခေါင်းအား ရိုက်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေတော့၏။

မီးချောင်းလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးကာ ကြေကုန်၏။

ဖေါင်!! . . . ခွမ်! . .

ချလွမ်!! . . . လွမ်! . .

“အမလေး! . . . ”

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၂၃

“ဟာ! . . . ”

ဝန်ထမ်းအားလုံး ထိုင်ခုံမှ ဝုန်းခနဲ ပြိုင်တူထမိကာ ပြိုင်တူ တွေးတောလိုက်ကြသည်။

(ဇနည်တော့ ပြာပြီ . . ပေါ့ . .)

ချစ်သူက ရှောင်တယ်
ကိုယ်ကလည်း မယောင်မလည်
အဆောင်ရွေ့တရွယ်ရွယ်နဲ့
ကြောင်တယ်ပဲ ပြောပြော
မမောနိုင် လျှောက်ပြန်သံပေးပါလို့
မကြိုသာ ဖန်တစ်ရာ ငေးရတယ်
မောင်တကယ် မေ့အပါးမှာဖြင့်
နေညမနား ဖဝါးမရွာ...
သနားပါ တငင်ငင် ဆွေးမိတယ်ပကွယ်...
အောင်သွယ်နဲ့ ညားရသည်လေး...

အခန်းသုံး

မနည် ညနေရုံးဆင်းပြီး ကိုယ့်အဆောင် ကိုယ်ပြန်
ရောက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းကြီး သယ်ပိုးကာ လာခဲ့ရသည်။
ကိုတွတ်ပီစကား ငှားသုံးလျှင်... ယနေ့ ဇာနည် ကံမကောင်းပါ။
အခန်းပြန် ရောက်သည်နှင့် မွေ့ရာပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ် ပစ်ထိုင်ချ
လိုက်သည်။

ဂုတ်!!...

“အား!!... အမလေးဗျာ”

တင်ပဆုံနားတစ်ဝိုက် အသည်းခိုက်တမျှ နာကျင်မှုနှင့် သေအံ့
ဖူးမှူး အော်ညည်းပြီး... ခုတင်ပေါ်မှ ကုန်းကုန်းကွကွ ဆင်းကာ

၂၆ နတ်ရွာစိုး

မွေ့ရာခင်းကို လှန်ကြည့်သည်။

မနက်က မီးလောင်ထား၍ အကွက်လိုက်ကြီး ပေါက်နေသော နေရာတွင် ရေသန့်ဘူးမှ ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို တွေ့သွား၍ ရှုံ့မဲ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးညွတ်ကျသွားလေသည်။

အောင့်နာနေရာမှ ချေးပါချင်သလို ရှူးပေါက်ချင်သလို ဖြစ်လာသော ဝေဒနာအား ဘယ်ဘဝ ဝဋ်ကြွေးလဲဟု ကြေကွဲစွာ တွေးမိသည်။

ထို့နောက် ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ယူကာ နာကျည်းစွာ လွှင့်ပစ် ထုတ်လိုက်သည်။

သူ လွှင့်ပစ်လိုက်သော ဘုံဘိုင်ခေါင်းက လမ်းပေါ် အမိုးဖွင့် စက်မှုဇုံကျစ်ကို စတိုင်ပစ်ပြီး မောင်းလာသော လူတစ်ယောက်၏ နဖူးပြောင်ပြောင်ကို ဒေါင်ခနဲ ထိမှန်သွားကြောင်း သူ မသိရှာ။ မနက်က ဒီဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ ထားမိသလဲကိုသာ စိတ် နာနာနှင့် တွေးတောနေမိသည်။

အမှန်တော့ အသစ်ထပ်မဝယ်နိုင်သေးသည့် မွေ့ရာအပေါက် ကြီးကို အခင်းပြန်ခင်းရင်း လုပ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အပေါက်ကြီးကြောင့် အပေါ်က ဖြန့်ခင်းသည့်အခင်းက အပေါက်နေရာမှာ ချိုင့်ကာနေသည်။

ထိုအချိန်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု အစားထိုးလိုက်လျှင် ဥပမာ-ပုဆိုး ဟောင်းတစ်ထည်ကို လုံးပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနားမှာ ပုဆိုးတော့ မရှိ ကျကွဲသွားသည့် ရေသန့်ဘူးမှ ပြုတ်ထွက်လာသည့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းက အနားမှာ အဆင်သင့် ရှိနေသဖြင့် ထိုခေါင်းကို ယူပြီး အပေါက်အလယ် ခေါင်မှာ ထောင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ... အခင်းကို အသာအယာ ပြန်အုပ်သည်။

စောစောကလို အချိန်ကွက်ကြီး ဖြစ်မနေဘဲ ဖောင်းဖောင်း ပြည့်ပြည့်လေး ဖြစ်နေမှ သူကျေနပ်သွားကာ... ညနေပြန်လာမှ

တိုလို့နတ်သမီးလေး ၂၇

အဆင်ပြေအောင် လုပ်မည်ဟု တွေးလျက် ပုံကြမ်းထိုးထားခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။

ယခုမူ ပုံကြမ်းက သူ့အား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ထိုးချလိုက် တော့၏။

“ကျွတ်... ကျွတ်”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

မနေ့ညနေက မချီမဆန့် နာကျင်မှုက ဒီမနက် အိပ်ရာထမှ ပိုဆိုးကာ . . ကွတကွတ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ တော်သေးသည်။ သို့သော် ဒီနေ့ပိတ်ရက်ဆိုသော အသိစိတ်နှင့် နာတာကျင်တာတွေ ဘေးဖယ်ပြီး မွေ့ရာနှင့် အခင်းတွေ၊ စောင်တွေကို ရေချိုးခန်းထဲ ပစ်သွင်းကာ လျှော်ဖွပ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ပတ်စာ စုဆောင်းထားသော အဝတ်အစားတွေပါ လျှော်ကာ အပြင်မှာ လှန်းသင့်တာလှန်း၊ အတွင်းမှာ လှန်းသင့်တာ လှန်းပြီး ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ အခန်းပိတ်ကာ အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် သွေးပူသွား၍ နာတဲ့နေရာ သိပ်မနာဘဲ သက်သာနေလေသည်။

“ဟေ့ . . . မောင်ဇာနည်”

“ဪ . . . ဆရာလင်း . . . အပြင်ထွက်ပြီလား!”

“အေးလကွာ . . . ရှားပါးတဲ့ စနေတနင်္ဂနွေကို အခန်းထဲ ခွေထားလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ ငါးရက်လုံးလုံး ပင်ပန်းထားသမျှ ဒီရက်

ကလေးနဲ့ လန်းရတာ၊ ဟဲဟဲဟဲ . . လာကွ . . ထုံးစံအတိုင်း အောင်ဆန်းကွင်း ပတ်လျှောက်ပြီး ခရားကြီးမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာလင်းရာ”

ဆရာလင်းက အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဘဝနှင့် ပင်စင်နီးနေပြီဖြစ်သော လူပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားလည်းဖြစ်၊ ပင်ကိုယ်က နုပျိုတက်ကြွစွာ နေတတ်သော ဗီလည်း ရှိသောကြောင့် အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ်မှတ်တိုင်ပဲ လိုတော့သော အဘိုးကြီး ဟု ဘယ်လိုမှ ကြည့်၍ မမြင်နိုင်ပါချေ။

ဖြူသော်လည်း သန်စွမ်းနေသေးသော ဆံပင်ကို . . . နက်မှောင်အောင် ဆေးမပြတ်ဆိုးပြီး တီရှပ်၊ စပို့ရှပ် အရောင်နုနု အပွင့်အခက်ပါသော ရှပ်လက်တိုတို့အား စတိုင်ဘောင်းဘီနှင့် စမတ်ကျအောင် တွဲစပ်ဝတ်တတ်သောကြောင့် . . . အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် ဆရာလင်းနှင့် ဇာနည်က အသက်ချင်း သိပ်မကွာသလို ထင်ရသည်။

“ဆရာလင်းကို ကြည့်ရတာ ဘယ်တော့မှ မအိုတော့မယ့် အတိုင်းပဲ . . . ”

“ဟေ့ . . . မင်း စိုင်းထီးဆိုင် သီချင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ အိုတယ်ပျိုတယ်ဆိုတာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အယူအဆတဲ့ကွ . . . ”

“ဟာ . . . ဆရာကလည်း အဲဒါ မုဆိုးမတွေ တစ်ခုလပ်တွေကို ရည်ညွှန်းတာ နေမှာပါ . . . ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား! . . . ”

ဆရာလင်း ဇက်ကလေး ပုပြီး လှည့်ကြည့်သဖြင့် . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဆရာပဲ နားထောင်ကြည့်ပါဦး၊ ဒဏ်ရာဟောင်းကို ရေဆေးမယ်တို့ မောင့်တစ်ပတ်နွမ်းတို့ ဆိုတဲ့စာသားတွေ ပါနေတာ . . . ”

“ဪ... အေး... နော... ငါက တစ်ပိုင်းတစ်စ ကြားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ဒဿန ဖွဲ့နေတာ၊ ဒါပေမယ့်ကွာ... အနုပညာဆိုတာ ကိုယ့်ထောင့်နဲ့ကိုယ် နှစ်သက်သလို ခံစားလို့ ရတာပဲကွ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဥပမာ-ကိုထွန်းရွှေရဲ့ မီးဘေးရှောင် မလောင်ခင်တား ဆိုတဲ့သီချင်းကွ နွေရာသီရောက်တိုင်း ရပ်ကွက်ထဲ တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေ ဆိုက္ကားနဲ့ ကားနဲ့ လှည့်ဖွင့်ပြီး မီးသတိ နှိုးဆော်ကြတာလေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... ငါ့သူငယ်ချင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာ စိန်ပန်းနီက တော့ မူးလာရင် အဲဒီသီချင်းလေးနဲ့ ရင်ထဲက အနာကို ကုစားတာကွ”

“ဗျာ!...”

“ဒီလို... သူ့ရဲ့ရည်းစားဦးက မမီးမီးလို့ခေါ်တယ် ဘိုဆန်တယ် သွက်တယ် လှလည်းလှတယ်လေ၊ ဆရာစိန်ရဲ့အသည်းကျော်ပေါ့ကွာ သူ့ခမျာ မမီးမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကျောင်းဆရာလစာလေးကို ခြစ်ကုတ် စုဆောင်းပြီး မီးမီးဆီမှာ သွားသွားအပ်ထားတာ... အဲဒီလိုနဲ့ ဒီ လောက်ဆို ငါတို့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ရပြီဆိုပြီး တကယ်လည်း ယူမယ် ကြံရော... တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ယူသွားရောကွ၊ သူ စုဆောင်းပေး လိုက်တာလေးနဲ့လေ”

“ဪ... ဗျာ...”

“အဲဒါကြောင့်... ဟိုအပိုဒ်ရောက်ရင် အသံတောင် ပိုမြင့်ပြီး ဆိုတယ်... ဘာတဲ့... ဪ သူ့ခိုး၊ ဓါးပြထက်ဆိုးတဲ့ ရန်သူဟာ... ဒီဇမ္ဗူတစ်ခွင်မှာ ရန်သူမီးကို ရှောင်ရှားသတိပြုပါ... ဆိုတဲ့အပိုဒ် ပေါ့...”

ဇာနည် ရယ်ချင်ပက်ကျိစိတ်နဲ့ မရယ်နိုင်ဘဲ... နင်တင်တင် ကြီးနဲ့ နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ... ဆရာလင်းက ဆက်၍...

“အဲဒါကြောင့်... အနုပညာဆိုတာ ကိုယ့်ထောင့်နဲ့ကိုယ် နှစ်သက်သလို ခံစားလို့ရတယ်လို့ ငါက ပြောတာ... ဒါနဲ့ မင်းကော ရည်းစားသနာလေးဘာလေး မရှိသေးဘူးလားကွ!...”

“ခင်ဗျာ... ဟုတ်... မရှိသေးဘူး ဆရာ”

“အချိန်ရှိတုန်း ရှာဟေ့... အရွယ်လွန်မှ... အတွန်သင်တဲ့ ကြက်ဖလို ‘အောက်အီးအီးဖွတ်’ တော့ မလုပ်နဲ့”

“ဘယ်... ဘယ်လို ဆရာ!...”

ဒီမနက်အဖို့ ဆရာလင်းထံမှ သူ မရင်းနှီးသော စကားတွေ ချည်း ကြားနေရ၍ တလမ်းလုံး တဟင်ဟင် တဗျာဗျာနှင့် လိုက် လျှောက်လာရသည်။

ယခုလည်း... အောက်အီးအီးဖွတ် လုပ်နေပြန်သဖြင့်...

“ကြက်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်အရွယ် ရလာတဲ့အခါ ကျတော့ ကြွက်သားတွေ တောင့်တင်းသန်မာမှုက အားနည်းလာသကွ ကြက်ဖတွေ အတွန်သင်ရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ‘အောက် အီး အီး အွတ်’ ဆိုတဲ့ ရိုးရာသံ ပေါ်ပေါက်လာဖို့ အသံအိုး ပွင့်အောင် အော်ရတာ... ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ငယ်သံပါအောင် ခြစ်ကုတ်အော်တာမျိုးကို ချေး(ချီး)နားက အသံနဲ့ အော်တယ်လို့ ပြောကြတာ၊

ဆိုလိုတာက အသံအားကို စအိုဝ ကန်ပြီး အော်တယ်ပေါ့ကွာ၊ အမှန်တော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိသမျှ ကြွက်သားဆိုင်တွေ စုညစ်ပြီး လေကို တွန်းထုတ်တဲ့သဘောပေါ့၊ ဒါကို မင်းလွယ်လွယ်သဘောပေါက်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ အော်ကြည့်၊ အော်တဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာ ဘယ်အပိုင်းက အသံအောင်မြင်မှုကို သိသိသာသာ ပိုပိုးပေးရသလဲလို့ အခုချက်ချင်း သဘောပေါက်ချင်ရင် လူတစ် ယောက် အဟွတ်အဟွတ် ချောင်းဆိုးတိုင်း ဖင်က တဖွတ်ဖွတ် မြည်

ထွက်လာသလိုပေါ့ကွာ၊ ဟဲ... အဟဲ... ဟဲ... "

ဆရာလင်းက သူ့စကားကိုသူ သဘောကျသလို အရယ်ကလေးနှင့် အစသိမ်းပြီး ဆက်ရှင်းသည်။

"ကြက်ဖတွေလည်း ဒီလိုပဲ၊ ငယ်တုန်းက သူများအတွက်ကျင့်နေတာကို အတုမယူ မကျင့်ကြဲဘဲ... ကြီးလာကာမှ အောက်အီးအီးထအွတ်တော့... မအွတ်နိုင်တော့ဘူး၊ စအိုဝကျယ်နေပြီ၊ အဲဒီတော့ ခုမှ တွန်တာ ဆိုပေမယ့်... အသက်အရွယ်နဲ့ သိက္ခာအကျမခံချင်လို့ အားထည့်ညှစ်ဖျစ်ပြီး တွန်ထည့်လိုက်တာ အောက် အီး အီး ပဲ ရှိသေးတယ် ဖင်ဝတစ်နေတဲ့ ချေးတုံးက ဖွတ်ခနဲ ထွက်သွားရော၊ ဟာ ဟာ... အဲဒီမှာ အောက် အီး အီး ဖွတ် တာဟေ့... ဟဲဟဲဟဲ..."

သူလည်း ပြုံးပါသည်။ ဆရာလင်း၏ အောက်... ဖွတ်ဒဿနလည်းဆုံး၊ ခရားကြီးဆိုင်ရှေ့လည်း ရောက်လာ၍ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ထိုင်ကြသည်။ ခရားကြီးဆိုင်၏ထိုင်ခုံက လေးထောင့်စားပွဲအမြင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လို့ရအောင် ဆုံလည်ခုံလေးတွေ လုပ်ပေးထားသည်။ ထိုင်ခုံထိုင်တဲ့နေရာ ဝင်ရထွက်ရလွယ်ကူအောင် စီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အရပ်ရှည် ဒူးရှည်သော ဇာနည်အတွက် အဆင်မပြေ။

ပြီးတော့ စားပွဲကို ထိန်းချုပ်ထားသော ဘေးဘောင်တန်းကို ကျော်ကာ ထိုင်ရသည်။ မနက်ခင်းဖြစ်၍ ဆိုင်မှာ လူပြည့်နေပြီး နေရာလွတ် နှစ်နေရာစာအတွက် မျက်လုံးအကြည့်တွေကို အားမနာစတမ်း အသုံးချလိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ... "

ဆိုင်ထောင့်ရှိ အပေါ်သန့်စင်ခန်းသို့ တက်သော လှေခါးဘေး နံရံက စားပွဲမှာ ဘေးအစွန် မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်နေရာစာ လွတ်နေ၍ ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

ဆရာလင်းက ဝင်အထိုင်... ဘေးခုံက အမျိုးသမီးကြီးက

ထအထွက်၊ ခုံကလည်းဆုံလည် ဘောင်တန်းကို ကျော်သူကျော် ခွသူခွနှင့် ဂုတ်ခနဲ အသံကြားမိ၍... သူ လှမ်းကြည့်သည်။

ဆရာလင်းနှင့် အမျိုးသမီးကြီး ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ပွတ်ကာ ခပ်စောင်စောင် ကြည့်ကြသည်။ ဘုထွက်ခါနီး အခြေအနေကြောင့် ထင်ပါသည်။ ဘုကြည့်ကြည့်ကြသည်။

ထိုစဉ်... အမျိုးသမီးကြီးက...
"ရှင်... ရှင် ကိုလင်းမော်လွင် မဟုတ်လား!..."

ထိုအခါမှ ရှုံ့ထားသော ဆရာလင်း မျက်ခုံးကြောတွေ ပြေလျော့လာကာ မျက်လုံးအရောင်တွေပါ တောက်ပလာလျက်...

"မြ... မြသီတာ... မြသီတာ ဟုတ်ပါတယ်နော်..."
"အစစ်ပေါ့... ကိုလင်းရယ်... ဟဲ့ သမီး... ဒီမှာ... သမီးတို့ ဆရာကြီးလေ..."

အမျိုးသမီးကြီးက ဇာနည်ဘေးနား ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေသော မျက်နှာဝိုင်းလေးနှင့် မိုးပြည့်ပြည့်မောင်လို ပုတုတုနှင့် ချစ်စရာကောင်မလေးကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောသည်။

ဇာနည်လည်း ကိုယ့်ချိုင်းမွှေးကို ငုံ့ကြည့်ရသလို ကောင်မလေးကို ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်သဖြင့် ဇာနည် အားနာသွားကာ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဇာနည် ဝင်ထိုင်ဖို့ ဟန်ပြင်ချိန်မှာ အားလုံးပြန်ထိုင်ကြသည်။

သူများတွေ သိုးသိုးသွက်သွက် ထိုင်နိုင်သွားသော်လည်း ဒူးရှည်သော ဇာနည်တစ်ယောက် အတော့်ကို ကိုယ့်ကားယားနိုင်စွာ ထိုင်ဖို့ လုပ်ရသည်။ သူ ထိုင်အချ ဆုံလည်ခုံက လည်ထွက်သွားပြီး ကျောမှီနှင့် လွဲကာ နောက်ကို ပက်လက်လန်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကို ကြည့်မြင်နေသော ကောင်မလေးက ပြုံးပါသည်။

"ကဲ... ဘာသောက်ကြမလဲ!..."

“ကျွန်မတို့ သောက်ပြီးပြီ. . . ခုတောင် ပြန်တော့မလို့”

“အိုခေ. . . ဇာနည် ကျဆိမ့်ပဲလား!. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလင်း”

ဆရာလင်းက စားပွဲထိုးလေးအား လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“တို့တတွေ မဆုံဖြစ်တာ ကြာပြီနော်. . .”

“ကြာပြီပေါ့ သမီးတောင် ကျောင်းပြီးတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

“ဟုတ်လား. . . အခု ဘာလုပ်သလဲ!”

“အမလေး. . . ကိုလင်းတပည့်က သူ့အတွက် ပညာမပြည့်စုံသေးလို့ အလုပ်မဝင်သေးဘူးဆိုပြီး သင်တန်းတွေ ထပ်တက်နေတယ်လေ. . . ကျွန်မ အလုပ်ကလေးက အပေါက်အလမ်း တည့်နေသေးလို့သာပေါ့. . . တစ်လတစ်လ သူ့စရိတ်က နည်းမှမနည်းတာ. . .”

“ဪ. . . သမီးလေး အလုပ်ရတော့ အမေ့ကို တလှည့် ပြန်စောင့်ရှောက်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား သမီးရာ. . .”

ဆရာလင်းက သူမကို မေးထိုးပြီးလေး ပြုံးကာ လှမ်းပြောသဖြင့်. . . သူမ ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စဖွယ် ပြုံး၍ တုန့်ပြန်ကာပြသည်။ ပြီးတော့မှ ဇာနည်ကို ဝေခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လွှာချပစ်သည်။ ထိုစဉ် အမျိုးသမီးကြီးက. . .

“အခု. . . ကိုလင်း ဘယ်မှာနေလဲ!”

“ဒီလမ်းပေါ်က သဟာယ အမျိုးသား ဘော်ဒါဆောင်မှာလေ”

“ဟင်!. . . အဲ. . . ဒီမှာ ဆရာကြီး နေတာလား!. . .”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီး. . . ဆရာကြီး အဲဒီမှာနေတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီကွ. . . ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ကိုယ့်ကျောင်းနဲ့ နီးတဲ့နေရာလေးလည်း ဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ ငှားနေလိုက်တာ. . .”

“အဲဒါဆို သမီး ပြောဦးမယ်. . .”

“အင်း. . . ပြော”

“တစ်နေ့က သမီးသူငယ်ချင်းဆီ သင်တန်းကိစ္စ သွားမေးပြီး အပြန်. . . ဆရာကြီးတို့အဆောင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာတာ. . . ခေါင်းပေါ်ကို မွေ့ရာကြီးတစ်လုံး ပြုတ်ကျလာတယ်လေ. . .”

“ဟေ!! . . .”

(ဟာ!. . . .)

ဆရာလင်း၏ ‘ဟေ’ က အသံထွက်ပြီး သိပ်မကျယ်သော်လည်း. . . ဇာနည်၏ ‘ဟာ. . .’ က အသံမထွက်ဘဲ လည်ချောင်းဝမှာ တင် အုံးခနဲ မြည်သွားသည်။

“အပေါ်ထပ်က ဆရာကြီးရဲ့၊ သေးစော်ကလည်း နံဟောင်နေတာပဲ. . .”

“ဟေ. . . ဆရာကြီးတို့အဆောင်မှာ အိမ်ထောင်သည်လည်း မရှိပါလားကွယ်၊ ဘေးက တိုက်တွေက လွင့်ကျလာတာများလား. . .”

“မဟုတ်ဘူး. . . ဆရာကြီးတို့ အပေါ်ထပ်ဆောင်က အဲဒီဝရန်တာမှာ ခြင်ထောင်တွေရော စောင်တွေပါ လှမ်းထားသေးတယ်”

ဇာနည် နားထောင်နေရင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နွေးထူလာပြီး ချွေးစေးများပါ စို့ပျံ့လာသည်။

ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဒီမိန်းကလေးနဲ့မှ. . . တိုးရတယ်လို့. . . ငါ့နယ်. . . ။

“အင်း. . . အဲဒါနဲ့ ပြောပါဦး သမီးရယ်”

“သမီး ဒေါသလည်းဖြစ် ရှက်လည်းရှက်လို့. . . မီးရှို့ပစ်ခဲ့တယ်လေ. . .”

“မွေ့ရာကိုလား!. . .”

“အင်းပေါ့. . .”

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ ကိုလင်းရေ. . . သမီးက အလိုလိုက်

ထားတော့ အဲသလို ဆိုးတာ”

“အို... မေမေကလည်း၊ သမီး အဲဒီမွေ့ရာကြောင့် ချော်လဲပြီး အရှက်ကွဲတာ သိရဲ့လား၊ ပိုင်ရှင်ကိုတောင် တက်ရိုက်ပစ်ချင်တာ၊ ယောက်ျားဆောင် ဖြစ်နေလို့ပေါ့...”

ဇာနည် အသာငြိမ်ပြီး နားထောင်ရင်းက ဆရာလင်းမျက်နှာအား ဘယ်အချိန် ထပေါက်ကွဲမလဲဟု ရင်တထိတ်ထိတ် လှမ်းကြည့်နေရသော ဗုံးတစ်လုံးလို့... အသက်မရှူဝံ့ဘဲ လှမ်းကြည့်နေရသည်။

အဲဒီနေ့က အောက်ထပ်ဆောင်က လူတွေ ထိုပြဿနာကို အတော်များများ မြင်ကြသိကြသည်။ ဆရာလင်းလည်း အောက်ထပ်ဆောင်မှာနေသူဖြစ်၍ သူ့အတွက် မတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်နေခိုက် ဆရာလင်းက....

“အေးကွယ်... အဲဒီပြဿနာ ဆရာကြီး လုံးဝမသိလိုက်တာ အံ့စရာပဲ၊ ဪ... အေးပေါ့၊ အဲဒီနေ့မနက်က ဆရာကြီးမိတ်ဆွေ အိမ်က လလည်ဆွမ်းသွပ်ဖိတ်ထားတာကို သွားလိုက်တာကွ၊ ဟုတ်တယ်... အဲဒီကနေ ကျောင်းတက်မှာဆိုတော့ အစောကြီး ထသွားလိုက်တာ... ဪ... မောင်ဇာနည်ရော သိသေးလား!”

“ဗျာ!!...”

ဇာနည်ခန္ဓာကိုယ်အား အမြောက်ထဲ ထည့်ပစ်ခံလိုက်ရသလို အရှိန်ပြင်းစွာ လွတ်ထွက်သွားပြီး... ဘုတ်ခနဲ ပြန်ပြုတ်ကျသလို ခံစားလိုက်ရကာ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် တစ်ရှူးနှိုက်သလို ရေခွေးငဲ့သလို ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟေ့... မောင်ဇာနည် သူပြောတဲ့ကိစ္စ မင်းသိသေးလား!”

“ခင်... ခင်ဗျာ... ဘာကိစ္စလဲ!...”

“မင်းတို့အပေါ်ထပ်က မွေ့ရာပြုတ်ကျတယ်တဲ့ကွ...”

“ဪ... အင်း... ဟို... မ... မသိလိုက်ဘူး ဆရာ...”

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမနက်က (၉)နာရီလောက်မှ နိုးလို့ ရုံးကို အသည်းအသန် ပြေးရတာ...”

“ဟုတ်လား... အေး... အေး... သမီးရာ၊ ဆရာကြီး အဆောင်ရောက်မှပဲ မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“ရပါတယ်... သမီးစိတ်ထဲ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ အဲဒီမနက်ကတော့ တကယ်ပေါက်ကွဲတာ”

“အခု မြသီတာတို့က ဘယ်မှာနေတာလဲ!”

“(၉၃)လမ်းထဲမှာလေ... လာလည်ပါလား ကိုလင်းရယ်”

“အေး... လာမယ်လေ”

“ဆရာလင်းတို့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ တွေ့တုန်း အေးဆေးနေခဲ့ကြပါဦး... ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရုံးမှာ အချိန်ပိုလေး ရှိနေလို့ အားလုံးပဲ သွားမယ်နော်...”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဇာနည် တုံ့ဆိုင်းမနေပဲ ထထွက်သည်။ ခုံထဲက ခြေထောက်ကို ပြန်နှုတ်ထွက်ရင်း... ခုံစောင်းနှင့် ဒူးနှင့် တိုက်မိကာ အတော်အီသွားသည်။ သို့သော် ရှက်မွန်စွာ ရင်ထဲ အီစိမ့်နေရမှုလောက် မပြင်းထန်၍ အသာအောင့်ကာ ပြုံးပြပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆိုင်အပြင်ဖက် မြင်ကွင်းကွယ်ရာ ရောက်မှ... ဒူးကို ပွတ်၍ အားရပါးရ ညည်းတွားလေသည်။

(ငါ့နှယ်... ရှက်လိုက်တာကွာ၊ တော်တော့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဥစ္စာရင်းအမှန်ကို မသိရှာသေးလို့... ဟူး...)

မင်းကို နမ်းမယ်ဆိုကာမှ...

ငါ့နာခေါင်းမှာ နှပ်ချေးတန်းလန်းနဲ့

တစ်ခြမ်းပဲ့ လ.ကတောင် ပြုံးလို့

ဒီကိုဂျင် တစ်လုံးစာလေး ဝေးခဲ့ရတဲ့အဖြစ်

တစ်ရှူးတစ်ရွက်နဲ့ ကျေနပ်ရတဲ့ညက...

ငါ့ကိုယ်ငါ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တယ်...

“ဘုန်း!!”

(အသုံးမကျတဲ့ကောင်)

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၃၉

အသုံးမကျတဲ့ကောင်

နက်ခင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာပြီးကတည်းက မေဦးမော် စိတ်ထဲ မကျေမလည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဇာနည်၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီလူ လုံးဝမရိုးသားဘူး၊ မနက်ခင်းက... မွေ့ရာကိစ္စ ပြောနေချိန် အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ဇာနည်ဆို သည့်လူကို သူမ အတွေးထဲ မြင်ယောင်ကာ ကြည့်သည်။

လူပုံစံကတော့ တကယ့်မော်ဒယ်ဘွိုင်း စတိုင်ပင်။ အရပ် အမောင်းက သူမ စိတ်ကူးယဉ် မက်မောလှသော အရပ်အမောင်းမျိုး။ ပြီးတော့... ထူးခြားလွန်းတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းညိုညိုကြီးတွေ၊ အိုး...

တွေးရင်းက သူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံလိုက်ရသော တစ်ချက်ကို ပြန်မြင်ကာ ရင်ထဲ နွေးရှိန်းသွားမိသည်။ မနက်တုန်းကဆို... ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာမှ တအားပဲ...။ ဒါပေမယ့် သေးစော်နံ့တဲ့ မွေ့ရာကိစ္စ ပြောတော့ သူ ဘာကြောင့်...။

ထိုအတွေးက တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာ၍ စောစောက ရင်ခုန်တာတွေ၊ ရင်တုန်တာတွေ... ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ကာ ပြေးပျောက်ကုန်ကြသည်။

ခံပြင်းမှု၊ ရှက်ရွံ့ဒေါသဖြစ်မှုတွေ တပြုံကြီး ရောက်လာကာ အတွေးစိတ်ကူးများ မီးတစ်စင်းလို ထက်ရှသွားသည်။ တကယ်လို့... သေးစော်နံ့တဲ့ မွေ့ရာပိုင်ရှင်က... အဲဒီဇာနည်ဆိုတဲ့လူ ဖြစ်နေရင် ဘာလုပ်မလဲ။

“သမီးရေ... မေဦးမော်...”

“ရှင်... မေမေ”

မိခင်၏ခေါ်သံကြောင့် သူမအတွေးဖြတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မိခင်နှင့်အတူ မိုးအိမ်သစ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားမှုအား တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းကာ... ဧည့်ခန်းဆက်တီဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ ရောက်လာလျှင် မိခင်ဖြစ်သူ အကြောင်းပြပြီး ရှောင်တော့မည်။

“ကဲ... မင်းတို့မောင်နှမ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရစ်ကြ... အန်တီ ဈေးပို့ရမယ့်အထည်လေးတွေ စစ်လိုက်ဦးမယ်”

သူမ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ၍ မိခင်မျက်နှာလွဲသည်နှင့် စိတ်အလိုမပြည့်မှုအားလုံး မျက်နှာပေါ်မှာ ဖွင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါကိုပဲ မိုးအိမ်သစ်က... အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကျောက်ပွင့်တစ်ပွင့်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ပြုံးလက်စွာနှင့်...

“ကိုယ် လာသာလာရတာ၊ မေဦးနဲ့ မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ပဲ ထင်

တာ... ”

“တွေ့တော့ရော... နင့်အတွက် ဘာထူးခြားလို့လဲ!...”

“ဪ... မေဦးရယ်... ကိုယ့်အတွက်ကတော့ တစ်သက်လုံး ကွယ်နေတဲ့လကို တခြမ်းလေး စတင်မြင်လိုက်ရသလိုပါပဲ... ရင်ထဲကို...”

“တော်... တော်ပြီ မိုးအိမ်သစ်၊ ခဏလေး...”

မေဦးမော်... မိုးအိမ်သစ်စကားကို လှမ်းဟန်ပြီး ရှိုးကေ့ဗီရိုထဲက ကြည့်မှန်ဝိုင်းကို လှမ်းနှိုက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်... ကော်ကိုင်းလက်ကိုင်မှ ကိုင်လျက် မိုးအိမ်သစ်မျက်နှာရှေ့မှာ ထောင်ပြီး ပြလေသည်။ ဒါကို... မိုးအိမ်သစ်က နားမလည်။

“ဘာ... ဘာလဲ... ဟင် မေဦး!...”

“မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်လေ...”

မိုးအိမ်သစ် ယောင်နနနှင့် မှန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူမထံ ခေါင်းလေး ငဲ့စောင်းကြည့်လျက်...

“အင်း... ကြည့်ပြီးပြီ”

“နင့်မျက်နှာကို မြင်ရပြီလား!...”

“အင်းလေ...”

“ဒါနဲ့များဟာ...”

မေဦးမော်က မှန်ကို ရှိုးကေ့ဗီရိုထဲ ပြန်ထည့်ပြီး... ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီကို အနည်းငယ် ပြုပြင်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ... မေဦး!...”

“နင် ခုထိ သဘောမပေါက်သေးဘူးလား၊ ဒီလောက်မည်းသည်းစုတ်ပြတ်နေတဲ့ရုပ်နဲ့ ငါ့ကို ချစ်ရေးဆိုရတာ နင် ရူးနေလား!...”

“ဟာ... ဒါ... ဒါတော့...”

“ဒါတော့ မလုပ်နဲ့လေ... နင့်လို မည်းမည်းသည်းသည်းကြီး

ကို ငါဘယ်လိုလုပ် ရင်ခုန်ရမှာလဲ! . . နင် ငါ့ကို နည်းနည်းကိုယ်ချင်း စာပါဦးလား”

သူမ . . . ဤမျှ နင့်နေအောင် ပြောလည်း မိုးအိမ်သစ် အပြုံး မပျက်သည်မှာ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင်။ ထို့ပြင် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်အမင်း ယုံကြည်ထားသောလေသံမျိုးနှင့် . . .

“ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် ခုလောက် မဖြူ မချောခင် မည်းမည်းသည်းသည်း ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ဘဝက မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်မှ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိနေတော့ . . . သူတို့နဲ့ နင့်ကို ကိုယ်ချင်းစာပေး တယ်လေ”

“ဟဲ့ . . . အဲဒါ . . . ကမ္ဘာကျော်ဟဲ့ . . . နင်က ဗယာကြော် တောင် ဖြစ်လို့လား! . . .”

“မေဦးမော်ရယ် . . . ငါ ဗယာကြော် မဖြစ်ပေမယ့် စာတော်ခဲ့ တယ်လေ . . . အခု ဆေးကျောင်းတက်နေတယ်၊ မကြာခင် ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မယ် . . .”

“ဒီမှာ . . . နင့်လို အသားမည်း ဆရာဝန်ကို ဂျူတီကုတ်ကြီး လွင့်လာတယ် ထင်ပြီး . . . လူနာတွေ လန့်သေမှာပဲ . . . လုံးဝအထင် မကြီးဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ . . . မိုးအိမ်သစ် ခေါင်းကုတ်သည်။ ပြီးမှ စစ်နဲ့ သံတမန် မျက်နှာမျိုးနှင့် . . .

“အေးပါဟာ . . . ငါကြောင့် လူနာတွေ လန့်ပြီးမသေအောင် ဂရုစိုက်ပါမယ် . . . နင့်ကိုလည်း ဂရုတစိုက်နဲ့ကို ချစ်နေမယ်”

“သေလိုက် . . . ကြားလား! . . . သွားသေလိုက်”

“ဟဲ့! . . . မေဦးမော် . . .”

အိမ်ခန်းထဲက မိခင် . . . လှမ်းဟန်သော အသံကြောင့် သူမ

ရင်ထဲ ပိုအောင့်သွားပြီး . . . မိုးအိမ်သစ်ကို အသံတိတ် ဆဲပစ်သည်။

မိုးအိမ်သစ်ကလည်း အသံတိတ် ချစ်ရေးထပ်ကာဆိုပြီးမှ . . .

“အန်တီ . . . ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် . . .”

“အေးကွယ် . . . မောင်မိုး ကြိုးစားနော် . . . သား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ . . .”

“မေဦး . . . ကိုယ်ပြန်ပြီ”

“မြန်မြန်သာ . . . ကြွ . . .”

(တောက်! . . . မိုးကြိုးဆယ့်နှစ်စင်း ပစ်တာတောင် မသေတဲ့ ရုပ်နဲ့ ငါ့ကိုများ)

မိုးအိမ်သစ် ဧည့်ခန်းက ထွက်သည်နှင့် တံခါးကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ပိတ်ကာ . . . အိပ်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မိခင်က သူ့အခန်းမှ ထွက်စောင့်နေလေသည်။

“မောင်မိုးကို . . . သမီး ဘယ်လိုဆက်ဆံနေတာလဲကွယ်”

“သမီး စိတ်ပျက်တယ် မေမေရာ . . . တကယ်ပဲ . . .”

“ဟဲ့! . . . အဲဒါ ဆရာဝန်လောင်း”

“သူ့ဘာသာ မသာလောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးစိတ်မဝင်စားဘူး မေမေ . . .”

“ဒီမှာ မေဦးမော် . . . သူ့ကျောင်းပြီးရင် ညည်းနဲ့ နေရာချထား ပေးဖို့ မေမေတို့ လူကြီးချင်း စီစဉ်ပြီးသွားပြီနော် . . . ဟင်း”

သူမ မျက်ရည်ဝဲသွားသည်။ ထို့ပြင် မိခင်ထံမှ ဤမျှပြတ်သား စိမ်းကားသော စကားမျိုး မယုံကြည်စွာ ကြားလိုက်ရခြင်းအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားမိတော့၏။

“မေမေ...သမီး ဘုရားကျောင်းချေးတန်းမှာ ကြာဆံချက်
သွားစားတယ်...”

သမီး”

သူမ အောက်ဆင်းနေချိန် မေမေ ပြန်တက်လာလျှင် စိတ်ပူ
နေမှာစိုး၍ စာပြန်ရေးထားခဲ့ပြီး.. အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ အပြင်ထွက်ဖို့
ပြင်လိုက်သည်။

ငိုထား၍ မို့အစ်နေသော မျက်နှာပေါ် ကရင်ပတ် တစ်ချက်
နှစ်ချက် တို့ရင်း.. ပပကို သွားခေါ်ပြီး နှစ်ယောက်အတူစားရင်း စကား
ပြောမည် စဉ်းစားထားလိုက်၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ငိုရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့၍ ညနေစောင်းမှ မေဦးမော် နိုးထလာ
ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးက အပြင်ဖက်မှ သံဘာဂျာတံခါးသာ သေ့
ခတ်ထားသဖြင့် မေမေ ပြန်မရောက်သေးဟု သူမ နားလည်လိုက်
သည်။

ထို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းဆက်တီ စားပွဲပေါ်က မေမေ ထားခဲ့သည့်
စာကို သွားဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း သားအမိ
နှစ်ယောက် ဤနည်းဖြင့် နားလည်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

“သမီး...မေမေ အထည်သွားပို့တယ်...အကြွေးတောင်းဖို့
ကိစ္စရှိလို့ အပြန်နည်းနည်းနောက်ကျမယ်...”

မေမေ”

သူမ စာဖတ်ပြီး စာရွက်နောက်ကျောမှာ စာပြန်ရေးလိုက်
သည်။

U ပတို့ တိုက်ခန်းက ကျောက်ကွေ့နားမှာ ဖြစ်၍ သူမတို့ နေရာနှင့် အနည်းငယ်တော့ လျှောက်ရသည်။ ဆောင်းညနေက . . အပူငွေ့တဝက် ရောပြီး . . ဆည်းဆာချိန်ကို လေပြည်နှောကာ ပြောပြသည်။

လူသံကားသံ စည်စည်ညံ့နေသဖြင့် အိပ်တန်းတက်ငှက် တောင်ပံခတ်သံ ငှက်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဘုရားကျောင်းရှေ့ ပလက်ဖောင်းဈေးတန်းလေးကို မှီပြီး နောက်ထပ် စားသောက်ဆိုင် တန်းများ တိုးကာ ဖွင့်လာကြသဖြင့် တရုတ်တန်းဈေးလောက်နီးနီး စည်ကားလာခဲ့သည်။

တရုတ်တန်းမှာတော့ တရုတ်တန်းကို အမှီပြုကာ တရုတ်တန်း ဈေးဟု ခေါ်ကြသည်။ ဒီမှာတော့ ဘာတန်းဈေးဟု ခေါ်ရမှန်းတော့ မသိ။ လောလောဆယ် တစ်တန်းကြီး ဖြစ်နေသော လူတွေကြားက တိုးကာ ရှောင်ကာ သွားရ၍ မရောက်နိုင်အောင် ရှိနေသော မေဦးမော်

တစ်ယောက် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားလမ်းဘေးအစပ်မှ လျှောက်သည်။

လျှောက်ရင်းက သဟာယဆောင်ရွှေ ရောက်လာသဖြင့် သတိရပြီး တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာဆီမှ လက်ထောက်၍ ရပ်ငုံ့ကြည့်နေသော ဇာနည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲပစ်သည်။

“ဟေ့! . . . ဟေ့! . . .”

ခေါ်သံ သေချာသည်။

သဟာယဆောင်၏အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းခေါ်သံဖြစ်၍ . . သူမ ခြေလှမ်းတုန်သွားသည်။ မော့ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ အို . . ဘာဆိုင်လဲ ဟု ဘာသာသတိပေးကာ ဆက်လျှောက်သည်။

နောက်ထပ်ခေါ်သံ ထပ်မကြားတော့သော်လည်း စောစောက ခေါ်သံ၏ ရှိုင်းပျစော်ကားမှုကိုတော့ ခံပြင်းသွားမိသည်။ ဒါ ဘာ သဘောလဲ၊ လမ်းပေါ်မှာ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတွေ မြင်တိုင်း ဒီလိုပဲ . . . ။

“ဒီ . . ဒီမှာ . . . ခဏလေး”

သူမ အတွေးမဆုံးခင် နောက်နားမှ ကပ်လျက်ခေါ်သံ ပေါ်လာ၍ တုန်ခနဲ ရပ်ကာ . . လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ကလည်း အလောတကြီး လိုက်လာပုံရသည်။ သူမ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၍ နောက်က လိုက်လာသူက သူမကို ဝင်တိုက်လုနီးနီး ဖြစ်သွားသည်။ အရပ်ကလည်း မြင့်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာကို မြင်အောင် မော့ကာကြည့်ရင်း . . . နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်မိသည်။ ဇာနည် . . ဟိုလူ။

“ဘာလဲ . . . ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ! . . .”

“ဟာ . . . မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ဆရာကြီးက ငါ့ကို မှာသွားတယ် . . မင်းလာရင် အဆောင်ရွှေက ခဏစောင့်ခိုင်းထားပါတဲ့”

“ဘာရှင့်. . ကျွန်မ ဆရာဆီ လာတာမှ မဟုတ်တာ”

ဇာနည် ခေါင်းကုတ်ရင်း ကျောက်ကွေ့မှတ်တိုင်ဖက် မသိ
မသာ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ. . .

“အဲ. . အဲဒါတော့ ငါမသိဘူးကွာ. . . မင်းဆရာကြီးက အဲ
သလို မှာခဲ့တာပဲ. . .”

သူမ တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီး. . .

“အင်း. . ဟုတ်ပြီလေ. . အခု ဆရာကြီး ဘယ်သွားလို့လဲ!”

“ဟိုဖက်. . အာ. . မဟုတ်ဘူး. . ဒီဖက်. .”

ဇာနည် ကျောက်ကွေ့မှတ်တိုင်ဖက် လက်ညှိုးထိုးရာမှ ကယျာ
ကသိ ပြန်ပြောင်းကာ ပြသည်။

“ကဲ. . . ဟိုဖက်တွေ ဒီဖက်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ အခု
ကျွန်မ သူငယ်ချင်း သွားခေါ်မလို့. . .”

“ဪ. . ဒါနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းက ဘယ်မှာ နေတာလဲ!”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ! . . .”

“အင်း. . . ဆိုင်တော့မဆိုင်ဘူး. . ဆရာလင်းနဲ့များ ဆိုင်
မလားလို့ပါ. . .”

“ဘာမှမပတ်သက်ဘူး. . . ဆရာကြီးလာရင် ပြောလိုက်၊
မနက်က ကိစ္စအတွက်ဆိုရင် လုပ်မနေနဲ့တော့လို့၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
သိသွားရင်လည်း ကျွန်မစိတ်နဲ့ ရှုပ်ကုန်မယ်လို့ ပြောလိုက်. . .”

ပြောပြီး သူမ ဆက်ထွက်လာ၍ ဇာနည် ပျာယိပျာယာ
လိုက်ပါလာကာ. . .

“ဟေ့! . . ဟေ့! . . မင်း. . မင်း အဲဒီဖက် မသွားရင် ကောင်း
မယ်ကွာ”

“ဟား. . . ရှင်နဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်မခြေထောက်နဲ့ ကျွန်မ
သွားတာ ရှင့်အပူ မပါဘူး၊ ဒီမှာ. . ဇာတ်လမ်းရှာပြီး တော်ကိပ္ပာဖို့

တော့ မကြုံနဲ့နော်. . . ဟင်း!”

သူမ ခပ်တင်းတင်း ဖိဟောက်ပစ်လိုက်မှ ဇာနည် တွန့်သွားပြီး
ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

(တောက်. . . အူကြောင်ကြောင်နဲ့. . .)

ပပတို့ တိုက်ခန်းရှေ့ ရောက်တော့ ပပ ဆင်းလာတာနှင့်
ကြုံကြုံကံက. . .

“ပပ. . .”

“ဟယ်. . . ငါ အခုပဲ နင့်ဆီ လာမလို့၊ မနက်ဖြန် ဆက်ရှင်
ယူလို့ရပြီ. . .”

“ဟုတ်လား! . . နင်ရော တက်မှာမဟုတ်လား”

“တက်မှာ. . ငါလျှောက်တဲ့အလုပ်က LCCI မတတ်လို့ မဖြစ်
ဘူးဟ. . .”

“လာ. . . ငါ နင့်ကို ကြာဆံချက် ကျွေးမလို့ လာခေါ်တာ”

“အမယ်. . ငါ အဲဒါကြောင့် တံတွေးသီးနေတာ. . အခပ်ခပ်”
ထို့နောက် သူမတို့နှစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းဈေးတန်းဖက်
ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ သဟာယဆောင်ရှေ့ ရောက်တော့ ဇာနည်
ကို အဆောင်မြေညီထပ် အဝင်အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရသဖြင့်
မေဦးမော်က ပပကို လက်တို့၍. . .

“ဟဲ့! . . ဟိုးက အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေတာ လှမ်းကြည့်လိုက်”

ပပ လှမ်းကြည့်ပြီး သူမဖက် ပြန်လှည့်ကြည့်မှ. . .

“အဲဒီလူ အူကြောင်ကျား သိလား!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . နင့်ကို လိုက်စကားပြောလို့လား!”

“အံ့မယ်. . . ပြောကြည့်ပါလား”

“အင်း. . ပြောပါဦး. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ! မျက်နှာလေးကတော့
မဆိုးပါဘူး၊ အရပ်လည်း မြင့်မယ်ပုံပဲ”

၄၈ နတ်ရွာမိုး

“မြင့်တာမှ... လန်ထွက်နေတယ်... ငါ နင့်ကို ပြောပြတဲ့ မွေ့ရာကိစ္စ... သူပဲ ထင်တယ်”

“ဟင်... နင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ!”

ထိုအခါ မေဦးမော်က မနက်ခင်းက ခရားကြီးမှာ ဆုံသည့်ကိစ္စ အား ပြောပြလိုက်လေသည်။ သို့သော် ပပက...

“ဟင်... အဲသလောက်နဲ့တော့ သူ့လို ဘယ်ပြောနိုင်မလဲဟ၊ တော်ကြာ မှားရင် ရှက်စရာကြီး...”

“အေးပါ... ငါလည်း နှစ်ခါရှက်ရမှာဦးလို့ အဲဒီကိစ္စ ရှောင်ထား တယ်၊ အခုဟာက ကြုံလို့ နင့်ကို ပြတာ...”

“မေဦး...”

“ဘာလဲ!..”

“နင်ပဲ အရပ်မြင့်တဲ့လူဆို စဉ်းစားမယ်ဆို...”

“သွားစမ်းပါဟာ... အရပ်မြင့်တိုင်း စဉ်းစားရရင် ငါတို့နားက ပန်ချာပီတွေ ဂေါ်ရင်ဂျီတွေ တန်းစီကုန်မယ်...”

“အခိခိခိ...”

“ငါ ဒီနေ့ စမ့်တုံးတဲ့နေ့ပဲ... သိလား!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“မိုးအိမ်သစ် ရောက်လာတယ်လေ”

“ဒါဆို နင်တို့အိမ် အစောကြီး မိုးချုပ်သွားတာပေါ့... အခိ ခိခိ...”

ပပနှင့် မိုးအိမ်သစ်က အထက်တန်းကျောင်း အတူတူ တက်ခဲ့ ကြ၍ ရင်းနှီးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ သူမနှင့်ပပက မေကျာ တူ အတန်းတူဖြစ်သောအခါ မိုးအိမ်သစ် ပပဆီ လာလည်ရင်း ပပနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရင်းနှီးရလေသည်။

ထိုရင်းနှီးမှုကြောင့်ပင် သူမအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့လေ

သလား မဆိုနိုင်။ မိုးအိမ်သစ် သူမကို နှစ်သက်၍ အိမ်အထိ လိုက် လည်ရာမှ မေမေနှင့် သိကျွမ်းကာ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း စကားစပ်မိ ကြရင်း... မေမေသူငယ်ချင်း ရတနာကုန်သည် ဒေါ်မမကြီး၏သား ဖြစ်မှန်းသိကာ... လူကြီးချင်း နားဖောက် ပြောဆိုထားပြီး ဖြစ်သည် အထိ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

“အင်း... နင်ပြောပြတော့လည်း အသည်းယားစရာကြီးပါ လားဟယ်... သူနဲ့သာ ညားရရင် လူနာတွေက နောက်မှ လန့်မှာ၊ ကိုယ်က အရင်လန့်ပြီး သေမှာ... ငါ့လို သရဲကြောက်တဲ့သူဆို... သေပြီ”

ပပက ကြာဆံချက် စားရင်း သူမကိစ္စအား သွေးပျက်ပြီး ပြော ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း သွေးပျက်ရုံတင်မက တစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်ကျချင်နေပါသည်။

အရပ်ပုပု အသားမည်းမည်း၊ သွားကျဲကျဲနှင့် ကွမ်းတဖွတ်ဖွတ် ဝါးပြီး... အားပါးတုရ ပြီးရယ်တတ်သော မိုးအိမ်သစ်နှင့်သာ... နဖူးစာ ရွာလည်ရလျှင်... လည်ရွာ သုသာန်ဆီသာ ပြေးသေပစ်ဖို့ စိတ်ကူးမိတော့၏။

တစ်သက်လုံး မုန်းနိုင်အောင်
တစ်ချက်ကလေးပဲ ပြီးစမ်းပါ
(ကဝက်ကင်း ပြီးလေးပေါ့)
တဘက်တစ်ထည်လုံး ရွှဲနစ်သွားပစေ
မျက်ရည်ပဲ သုတ်ရသုတ်ရ
နပ်ချေးပဲ ညှစ်ရညှစ်ရ
မချစ်ဘူးဆိုမှတော့
ဘဝဆိုတာ
ရုံခါခွင့်မရှိတဲ့ ဗလာပွဲလိုပဲ
ရင်ကွဲအောင် ကပြီးမှတော့
သိမ်းလိုက်ကြရုံပေါ့ကွယ်

အခန်းငါး

ဒန်း!!...

“အောင်မလေးဗျ. . . အား. . . ကျုပ်ကို ကားတိုက်သွားပြီဗျ၊
အား. . .”

ဇာနည် သတိလက်လွတ်ဖြစ်အောင် တွေးငေးနေရာမှ သူ့ရှေ့
ပလက်ဖောင်းအစပ်မှ အသံတွေကြောင့် လန့်ကာ ထခုန်သည်။

(ဘာဖြစ်တာလဲဟ!..)

သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့. . . လူတစ်ယောက် ရပ်ထားသော
မာဒေါ B.600 ကားလေးရှေ့မှာ ခြေထောက်တစ်ဖက် မ,ကာ ခုန်ဆွ

ခန့်ဆွ အော်ညည်းနေသည်။

“အောင်မလေးဗျာ.. နာလိုက်တာဗျာ၊ ကား.. ကားသမား
ကားသမား ဘယ်ရောက်သွားလဲ!..”

အော်ရင်းညည်းရင်း ကားတိုက်ခံရသည်ဆိုသောသူက..
ရပ်ထားသော ဘီချောက်ရာကားလေး ရှေ့ခန်းထဲ ချောင်းကြည့်သည်။

“ဟင်!.. ပြေးပြီ.. ပြေးပြီ.. ကားသမား ပြေးပြီဗျာ၊ ကျုပ်ကို
တိုက်ပြီး ပြေးပြီဗျာ.. တောက်!.. လူယုတ်မာ ကားတိုက်ပြီး ထွက်ပြေး
ပြီ”

ဇာနည် ရပ်ကြည့်နေခိုက် သူ့ဘေးနားသို့ လူတစ်ယောက်
လာယှဉ်ကာ ရပ်သည်။

ထိုသူက သွားကြားထိုးတံလေးနှင့် သွားကြားထိုးလိုက်၊ ပကျွတ်
ပကျွတ် အသံထွက်အောင် စုတ်လိုက်နှင့် ဘီချောက်ရာ ကားလေးရှေ့
လက်သီးလက်မောင်း တန်း၍ အော်ဟစ်နေသူကို တစ်ချက်တစ်ချက်
လှည့်ကြည့်ကာ...

“အဲ့ဒီကားက... ကျုပ်ကားဗျ”

သူ့စကားကြောင့် ဇာနည်၏အကြည့်တွေ ထိုသူထံ ရောက်
လာသည်။

“အမှန်တော့... ကားက သူ့ကို တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက
ကားကို ဝင်တိုက်တာ ကျုပ်လည်း ဘယ်မှမပြေးဘူး၊ ကားရပ်ထားပြီး
ထမင်းသွားစားနေတာ..”

“ဟင်!...”

ဇာနည် အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ ကားတိုက်ခံရသည်ဆိုသော
သူ့ကို ကြည့်ပြန်သည်။ မရှိတော့ပြီ။ လိုက်ရှာကြည့်တော့ အတော်
လှမ်းလှမ်းဆီသို့ ယိုင်ထိုးနှင့် လျှောက်သွားသည်ကို မြင်ရတော့မှ..
အမူးသမားမှန်း သိကာ ပင့်သက်ချပြီး အုတ်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်မိတော့သည်။

ဇာနည် ပြန်ထိုင်မှ ကားဆရာလည်း သူ့ကားလေးဆီ လျှောက်သွားကာ
ထိုင်နေရာမှ မောင်းထွက်သွားတော့၏။

ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ဘဲ အာရုံနောက်သွားရသည့် ထိုအ
ဖြစ်ကြောင့် ဘယ်သူ့ကို ဒေါသဖြစ်လို့ဖြစ်ရမှန်း မသိစွာ တအံ့တနံ့
ကြီး ခံစားနေရခိုက်.. ဆရာလင်းတို့အတွဲ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

အတွဲဆို၍ တခြားမဟုတ်၊ ဆရာလင်း ပြောပြရသလောက်
သိထားသော ချစ်ပြီးမှ မပေါင်းခဲ့ရသော ငယ်ရည်းစား ဒေါ်မြသီတာ
နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့!.. မောင်ဇာနည်.. အခြေအနေ”

“သူ လာသွားတယ်..”

“ဟေ့.. ဟုတ်လား!”

ဆရာလင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
မလုံမလဲ ဖြစ်ဟန်နှင့်...

“ပြန်သွားပြီလား... ဘာပြောလိုက်လဲ!”

“ဘာမှကို ပြောလို့မရပါဘူး ဆရာရယ်.. ကျွန်တော် တား
နေတဲ့ကြားက ဇွတ်ပေကန်ပြီး.. အဲ့ဒီဖက်ကို ထွက်သွားတာ၊ ပြန်လာ
တာတော့ မတွေ့သေးဘူး...”

“ဟောတော့!..”

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ မြသီတာ!..”

ဒေါ်မြသီတာက အပျိုမလေး ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့တာကို
အိမ်က သိသွားသော စိုးရိမ်ထိတ်ပျာပုံမျိုးနှင့်...

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုလင်းရယ်.. သူ ရိပ်မိသွားလို့ လိုက်ရှာနေပြီ
လား မသိဘူး...”

“ကဲ... မြသီတာ အိမ်က သိသွားမှတော့ မထူးဘူး.. ကိုယ်
တို့...”

“အို. . . ကိုလင်းကလည်း၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဆယ်ခြောက်နှစ်များ ထင်နေလား၊ အိမ်က သိလို့ ကြောက်ရအောင် သူက. . . ကျွန်မအမေမို့ လို့လား!”

“ဟေ. . . ဒါဆိုလည်း ပြန်တော့လေ၊ ကိုယ့်သမီးပဲ. . . မေးရင် လည်း ပြောပြလိုက်ပေါ့ကွာ. . . ”

“အင်းနော်. . . ဟုတ်တယ်၊ ကဲ. . . ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်”

“မနက်ဖြန်လည်း ဒီချိန်ပဲပေါ့ မြသီတာရယ်. . . ”

လူကြီးနှစ်ယောက် သူ့ကို ဘေးထားပြီး နွဲ့နေကြ၍ သူလည်း လူငယ်ပီပီ. . . မသိချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

ဒေါ်မြသီတာ ပြန်သွားမှ ဆရာလင်းက. . .

“အံ့ဩစရာပဲ မောင်ဇာနည်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကွဲကွာ သွားပြီး၊ ဒီအရွယ်ကြီးတွေနဲ့ ပြန်တွေ့တာတောင် ငါ သူ့ကို လူငယ်လေး တစ်ယောက်လို ရင်ခုန်နေတုန်းပါပဲကွာ”

(ကျွတ်. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်. . .)

ဇာနည် စိတ်ထဲကနေ စုတ်သပ်ပြီး ဆရာလင်း၏ ခြောက်ဆယ် နီးပါး အချစ်ငွေ့သမ်းသော မျက်နှာအား. . . ဗဟုသုတဖြစ်အောင် အမိအရ ကြည့်လိုက်သည်။

အနည်းငယ် တွန့်ကြေစပြုနေသော ပါးရေနားရေတွေကြား နုပျိုတောက်ပနေသောအပြုံးက. . . အောက်မျက်ခွံ တွဲအိနေသည့် ဇရာမျက်လုံးကိုပင် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အမြင်အာရုံကို ထင်ဟပ် နေလေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားသော ဇာနည်တို့ အရွယ် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေဆီ အကြည့်ရောက် ရောက်သွားသဖြင့် ဇာနည်စိတ်ထဲ နည်းနည်းချဉ်လာကာ. . .

“ဆရာ. . . ကျွန်တော်ကတော့ ကိလေသာနဲ့ကံကို အကြောင်း

အရင်းခံပြီး ဖြစ်လာရတဲ့. . . လူ့ဘဝရဲ့ ခန္ဓာဝန်လေးပုံကြီးကို ငြီးငွေ့စိတ် ပျက်လာပြီ ဆရာ. . . လူတွေဟာ ရောက်ရာဘဝမှာ ရတဲ့အာရုံနဲ့ ပျော် တယ်ဆိုတာ တကွာကြောင့် ဆရာရဲ့”

ဆရာလင်း မျက်နှာကြီး နီအာအာ ဖြစ်လာမှန်း သူသိသော် လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ ဆက်ပြောသည်။

သိမှာစိုး၍ မျက်လုံးအစုံပါ မှိတ်ထားသည်။

“တကွာသုံးပါး ရှိတယ် ဆရာရဲ့. . . ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာတဲ့ဗျ၊ အဲဒီထဲက ကာမတဏှာအကြောင်း ပြောရရင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အလွယ်မှတ်နိုင်ဖို့ ‘ကာမတဏှာ၊ ကောင်းနိုးရာ၊ သာယာနှစ်သက်မှု’ လို့ ဆောင်ပုဒ်စီပေးထားတယ်၊

ဘာပဲလုပ်လုပ် ကောင်းတယ်လို့ ထင်ရင် သာယာတာပဲ၊ အဲဒီမှာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာ. . . အဝိဇ္ဇာ၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ သဘော အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး လွဲမှားတဲ့အသိကို သိခြင်းသဘော၊ ဒီသဘောနဲ့ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး ‘နှစ်သက်သာယာလိုက်တာနဲ့ တကွာပဲ ဆရာ၊

အဲဒီလို နှစ်သက်မှုကို စွဲလမ်းတော့ ဥပါဒါန်ဖြစ်၊ ဥပါဒါန် ကြောင့် လုံ့လပြုဖြစ်၊ လုံ့လရဲ့သဘောက ကံနဲ့ သင်္ခါရလို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ မှီပြီး ဘဝသစ် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာသစ်တွေ ဖြစ်လာရတယ်၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း. . . ခန္ဓာဝန်အသစ်တွေ ဆက်. . . ဆက်. . . အင်. . . အဲ. . . ”

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်တို့လိုက်သဖြင့် သူ စကား ပြတ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဆရာလင်း ရှိမနေဘဲ. . . အဆောင်ဘေးမှာ ကွမ်းယာရောင်းသော ဒေါ်ညိုကြီး ရောက်နေသဖြင့် လန့်ကာသွားသည်။

“နင်. . . ဓမ္မာစရိယကိုယ်တော် လုပ်ဖို့ တရားဟော ကျင့်နေ တာလား မောင်ဇာနည်”

“ဗျာ. . ဟာ. . မဟုတ်ဘူး အဒေါ်၊ ဆရာ. . ဆရာလင်း”

“အေး. . . နင့်ဆရာလင်းက ငါ့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဒီနားမှာ ခြေဟန်လက်ဟန်ပြပြီး ရပ်နားထောင်ခိုင်းထားလို့ ငါလည်း နားထောင်နေတာ. . . ဝိဘဝတဏှာတွေ. . ကွဲကွဲ တဏှာတွေရော. . . ဘာမှကို နားမလည်ပါလားကွယ်”

“နေ. . နေပါဦး၊ ဆရာလင်းက ဘယ်လိုခြေဟန်လက်ဟန်ပြလို့လဲ!”

“ဒီလိုလေ. . ဒီလို. . ”

ဒေါ်ညိုက. . . သူ့ခေါင်းကို သူပြန်လက်ညှိုးထိုးပြီး ထိုလက်နှင့်ပင် လက်ခါပြလိုက်သဖြင့် ဇာနည် တွန့်သွားပြီး အဆောင်ထဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့ရလေသည်။

ဆရာလင်းက ပညာရှိနည်းနှင့် ချေပသွားသော်လည်း. . . စိတ်ချဉ်ချဉ်နှင့် သေးသေးတင်ပေးလိုက်ရတာတော့ ကျေနပ်စရာ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ရိုးမြေညီထပ်ရှိ သက်သာဆိုင်ထဲ ဇာနည် ဝင်လာသည်နှင့် စာရေးကြီး ကိုလှဘော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေး. . . ဇာနည် ဒီကိုလာကွ. . . ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုလှဘော်၊ ကိုတင်ငွေ၊ ကိုဖိုးအောင် သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရာမှ လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်ကာ ဇာနည် ခုလျှောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့နားမှ ထိုသုံးယောက်ထဲသာ ရှိနေပြီး တခြားဝိုင်းမှာ တခြားဌာနနှင့် အပြင်ဆိုက်မှ အလုပ်သမားများသာ တွေ့ရသဖြင့်. . . ဇာနည် ဝင်ထိုင်ရင်း. . .

“ဒီနေ့ ထူးခြားနေပါလား! . . ကျွန်တော်တို့ဌာနက လက်ဖက်ရည်ချိုးတွေ မတွေ့ဘူး”

“ထူးတယ်. . . ဇာနည်. . . မင်း အခု ဘာသိပြီလဲ! . . ”

“ဘာမှမသိသေးဘူးလေ. . . လက်မှတ်တောင် မထိုးရသေး

၆၀ နတ်ရွာစိုး

ဘူး... ဟေ့... ကျဆိမ့်တစ်ခွက်”

ဇာနည် ပြောရင်း ကျဆိမ့်တစ်ခွက် လှည့်မှာလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“အင်း... ပြော... ဘာထူးတာလဲ!”

“ဒီနေ့ ငါတို့ဌာနတစ်ခုထဲ လူတွေနှုတ်ဖြေ ရာထူးတက် စာမေးပွဲ ရှိတယ်...”

“ဗျာ... ဘယ်လိုကြီးလဲ!”

“အဲသလိုကြီးကွ... ငါလည်း လုပ်သက်ဆယ်နှစ် ရှိပြီ... ငါတို့ကုမ္ပဏီမှာ ဒီလို ရာထူးစာမေးပွဲ ဖြေတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူး ဘူး...”

ထိုစဉ်... ကိုဖိုးအောင်က...

“ကြားဖူးတာ မကြားဖူးတာ အရေးမကြီးဘူး... ကျုပ်တို့ကို ဘာမေးလို့ ဘာဖြေရမှာလဲ!...”

“ဟေ့... ငါလည်း ဘယ်ပြောတတ်မှာလဲ!”

“နေပါဦးဗျာ... အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဌာနက လူတွေ... လက်ဖက်ရည် ဆင်းမသောက်တာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ!...”

“ဟာ!... စာမေးပွဲအတွက် တစ်ခန်းလုံး စာကျက်နေကြတယ် လေ... ငါတို့ပဲ လျှာယားလို့ ဆင်းလာကြတာ... ဒါနဲ့ မင်းရော... ဘာကျက်ပြီး ဘာဖြေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ!... လုပ်ပါဦးကွ၊ မင်းက အရေးကြုံရင် သက်လုံကောင်းတတ်တဲ့ ရွှေဉာဏ်ရှင်လေးဆိုတော့... ပြောစမ်းပါဦး...”

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ... ဒါပေမယ့် ဘယ်သူလာစစ်မယ်ဆိုတာက အရေးကြီးတယ်...”

“ဘယ်သူရှိမလဲ... ငါတို့ ဖန်ခြေနင်းပေါ့ကွာ”

(ဟင်... ရှာကီးယားဆိုပါလား။ ငါတော့ သွားပါပြီ)

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၆၁

“ဟ... ဇာနည်ရ၊ မင်းမျက်နှာကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ!”

ဇာနည် ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံစုတ်သောက်လိုက်သည်။ ထိုနောက်မှ...

“သူဆိုရင်တော့... ကျွန်တော့်အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိ တော့ဘူးဗျာ... သောကြာနေ့က သူ့ခေါင်းကို မီးချောင်းနဲ့ ရိုက်ခွဲ ထားလို့ ရာထူးတက်ဖို့ နေနေသာ... လုပ်သားအဆင့်အထိ ချမပစ်ရင် ကံကောင်းပဲ”

ကိုလှဘော်တို့ ရာထူးကိစ္စ ခေါင်းထဲရောက်နေ၍ ထိုကိစ္စအား မေ့နေပုံရကြသည်။ ဇာနည်ပြောမှ သတိရကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မျက်ခုံးမြင့်ပြီး ကြည့်ကြသည်။ ပြီးမှ ကိုတင်ငွေက...

“ငါ့အထင်တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး ထင်တာပဲ၊ ပြဿနာ ရှိရင် အဲဒီနေ့ကတည်းက မင်းပြုတ်သွားနိုင်တာပဲလေကွာ”

ဇာနည် ခေါင်းခါကာ သက်ပြင်းချပြန်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည် ငုံ့သောက်သည်။ ကိုလှဘော်တို့လည်း ဇာနည် ဘာပြော မလဲဟု စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ ဇာနည်က သူတို့ထက် လုပ်သက် ဂျူနီယာကျသော်လည်း ဌာနတွင်း ရွှေဉာဏ်ရှင်ဟု သတ်မှတ်ထားကြ သည်။

သတ်မှတ်စရာအကြောင်းကလည်း ရှိပါသည်။ ဌာနတွင်း လုပ်ငန်းအခက်အခဲ အတော်များများ ဇာနည် ဝင်ရှင်းမှ ပြီးခဲ့ရသည် ချည်း။ ထိုပြင် ဌာနချုပ်မှ လူကြီးများ ရှောင်တခင် ဝင်စစ်ခြင်း၊ ဌာနစုံညီ အစည်းအဝေး ခေါ်တိုင်း ဌာနမှူး ဒေါ်ထားဘေးမှာ ဇာနည်ပါမှ အစည်းအဝေး တက်နိုင်ခြင်း စသော အရည်အချင်းများက စာရေး အချင်းချင်း အားကျဂုဏ်ယူစရာကောင်းသော ဇာနည်၏အရည်အချင်း များ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဇာနည်ကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် မထုံတက်တေး

တုံ့ကြိုဘာဝေ ပုံစံမျိုး။ ထိုပုံစံမျိုးထဲမှ ထွက်ထွက်လာသော စွမ်းအင် တစ်မျိုးက ဌာနတွင်း လုပ်သက်အရင့်ဆုံး စာရေးကြီး ကိုလှဘော်ပင် လိုက်လို့မမီ။

တစ်ခါက သူတို့ကုမ္ပဏီရုံးကို ဒလဖက်ကမ်းတွင် အသစ် ဆောက်ထားသောရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ အော်ဒါထွက်လာခဲ့သည်။ နောက် ဆက်တွဲ ၁၁ အမိန့်ထွက်မလာခင် ပြောင်းရွှေ့နိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေရချိန် ဖြစ်သည်။ တစ်ကယ်တမ်းကျ ရုံးဌာနတစ်ခု တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းအလုပ်က ထင်သလောက် မလွယ်။

နေသားတကျ ရှုပ်ပွနေသော စာရွက်စာတမ်းများ၊ ဖိုင်များ သိမ်းစုပြီး နောက်ထပ် နေရာသစ်မှာ နေရာဟောင်းလို နေသားတကျ ပြန်ရှုပ်ပွဖို့ အချိန်ယူရသည်။

သူတို့စာရေးများကလည်း ကိုယ့်အရှုပ်ထုပ်နှင့်ကိုယ် ကျင့်သား ရနေသည်။ ဘယ်ဖိုင်ကို ဘယ်ချောင်ထဲက ဆွဲထုတ်လျှင် ရနိုင်သည်ကို အလွယ်တကူ သိကြသည်။

နောက်ထပ်ပြောင်းရမည့် နေရာသစ်မှာဆိုတော့ ထိုသို့ရှုပ်ပွ ခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ စနစ်တကျ သပ်ရပ်သွားနိုင်သည်။ ပြဿနာမှာ ထိုစနစ်တကျ သပ်ရပ်မှုနှင့် မရင်းနှီးသော သူတို့ စာရေးအုပ်စုအတွက် လုပ်ငန်းနှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှု ဖြစ်ပေါ်နိုင်လေသည်။

ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ ရန်ကုန်မှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးပြီး ရုံးတက်ရသောအလုပ်ကို တစ်ရုံးလုံး၊ တစ်ဆိုက်လုံး ဘယ်သူမှ မလုပ် ချင်ကြခြင်းပင်။

တစ်ရက်... ရုံးဌာန ပြောင်းရွှေ့နိုင်မှု အခြေအနေအား ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ လာရောက်စစ်ဆေးသည်။ ဒီကိစ္စအတွက် သီးခြား လာရောက်ခြင်းတော့ မဟုတ်၊ ဆိုက်ထဲ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးရင်း လမ်း ကြုံ၍ ရုံးပေါ်တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ထဲမှာ မန်နေဂျာ

သဇင်ချိုမြလည်း ပါပါသည်။

ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ ဇာနည်တို့ ဌာနခန်းရှေ့ စင်္ကြန်လမ်းထဲအဝင် စင်္ကြန်လမ်း အလယ်ခေါင်တည့်တည့်တွင် အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်ဗလာနှင့် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသော သန့်ရှင်းရေးလုပ်သား... ဟာရှင်... နှာမူတ်သံ တရူးရှူးပေးပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်နေ၍ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ ခြေလှမ်းတုန်ကာသွားသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက...

“သူ ဘယ်သူလဲ... ဒီမှာ ဘာလုပ်တာလဲ!”

ထိုအခါ သွက်လက်သော သဇင်ချိုမြက...

“သမီး မေးကြည့်မယ်နော်... ခဏလေး”

ပြောပြီး တည်ငြိမ်စွာ ထွက်လျှောက်လာကာ ဟာရှင်ရှေ့ ရပ် လိုက်သည်။ ဟာရှင် မော့ကြည့်သဖြင့် အရပ်မြင့်မြင့် စကတ်တိုတို ဝတ်ထားသော သဇင်ချိုမြ ဒူးတုန်ကာ နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်သွား သည်။

“ရှင်က သန့်ရှင်းရေးလုပ်သား ကိုဟာရှင် ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား၊ ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ!... ဟိုမှာ ဒါရိုက်တာကြီး လာစစ်ဆေး နေတယ်...”

ဟာရှင် ဂရုမစိုက်သလို ကွမ်းသွေးရဲနေသော နှုတ်ခမ်းနှင့် ဘီလူးရယ်သလို ရယ်ပြနေပြန်သဖြင့် သူမ မျက်လုံးဝိုင်းကာ သွားသည်။ လန့်လည်း လန့်သွားလေသည်။ မူးနေတာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်လိုက် သဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ... ဌာနခန်းထဲ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဒီမယ်... ခဏလောက် လာကြပါဦး”

သဇင်ချိုမြ လှမ်းခေါ်၍ ကိုလှဘော်နှင့် ကိုတင်ငွေတို့ အလှ အယက် ပြေးထွက်လာကြသည်။ သူမ ခေါ်သံကို မကြားလိုက်သော ကိုဖိုးအောင်ပါ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး လိုက်ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ. . .”

“ဒီလူ အလုပ်ချိန်မှာ သောက်ထားတယ်ထင်တယ်၊ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ စစ်ဆေးရေးဝင်မယ်. . . သူ့ကို ခေါ်သွားပေးပါ”

ကိုလှဘော်တို့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပျာယာခတ် သွားကာ ဟာရှင်ကို ခေါ်ထုတ်ဖို့ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ဝင်ကြသည်။

“ဟား. . . ယား”

“အာ! . . . အမလေးဗျာ!”

ဟာရှင် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပစ်၍ ကိုလှဘော်နှင့်ကိုတင်ငွေ ဘေး တစ်ဖက်စီ ယိုင်ထွက်သွားကြသည်။ ပင်ကိုယ်က ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ဟာရှင်က လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကားကား ကြီး လုပ်ကာ ရင်ဖွင့်၍ ရပ်လိုက်သည်။ သင်္ဃေခိုမြအား စူးရဲသော မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုံးဘုံး ထုပ်သော အခါ. . . သူမ လန့်မအော်မိအောင် နှုတ်ခမ်းအစုံပေါ် လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။

“အာတာပူစီ. . . အာဘာရာဘာ.”

“အာပူကျ. . . အာဘာရာဘာ.”

“အာလွတ်ရှလွတ်. . . အာဘာရာဘာ.”

“ဗျာ! . . . ကိုဟာရှင်၊ ခင်. . . ခင်ဗျား ဘာပြောနေတာလဲ!”

ဟာရှင်ထံမှ လည်ချောင်းကွဲသံကြီးနှင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောဆိုသံ များ ထွက်ပေါ်လာ၍ ကိုလှဘော် ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြန်မေးစဉ် ကိုတင်ငွေက. . .

“ကျုပ်သိပြီ. . . ဒီလူ အာပူလျှာပူတွေ ပြောနေတော့ ရခိုင် မုန့်တီ သောက်ချင်တာလား မသိဘူး.”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ. . . ရခိုင်မုန့်တီ သောက်ချင်တာများ. . . ဒီမှာ လာပြောစရာလား!”

ထိုစဉ်. . . ဟာရှင် ဝုန်းခနဲ တစ်ချက်ထပ်ခုန်လိုက်ပြီး. . . ဒါရိုက် တာကြီးအား လက်ညှိုးထိုးလျက် ဒေါသတကြီး အော်တော့သည်။

“အာတာပူစီ. . . အာဘာရာဘာ.”

“အာပူကျ. . . အာဘာရာဘာ.”

“အာလွတ်ရှလွတ် အာဘာရာဘာ.”

“ဟ. . . ဟ. . . ဟေ့. . . လုပ်ကြပါဦး.”

ဒါရိုက်တာကြီးနှင့်အဖွဲ့ လန့်ကာ နောက်ဆုတ်ကုန်ကြသည်။ ဟာရှင်၏အော်သံကြီးက အတော်ကျယ်လောင်သွား၍ ဌာနတွင်းရှိ လူကုန်ပြေးထွက်ကာ လာကြည့်ကြသည်။

ဟာရှင်၏ အသံအောင်ချက်ကလည်း ကြောက်စရာ။ အာဠာ ဝက ဘီလူးကြီး ဆေးဒါန်းမြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာပေါ် ခြေတစ်ဖက် တင်၊ ကျန်တဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ကေလာသတောင်ထွဋ်ပေါ် တင်ပြီး. . . ဇမ္ဗူဒိပ် တစ်ကျွန်းလုံး ကြားအောင် “ငါ အာဠာဝကဟေ့” ဟု ကြုံးဝါး လိုက်သလား အောက်မေ့ရသည်။ တစ်ရုံးလုံး ပဲ့တင်ပြန်သွားအောင် ကျယ်လေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံလာတာသာ အဖတ်တင်ပြီး အခြေအနေကို ဘယ်သူမှ မထိန်းသိမ်းနိုင် ဖြစ်နေစဉ် ဇာနည် လူအုပ်ကြားမှ ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီး ဘီလူးသရဲ စီးသလို ဖြစ်နေသော ဟာရှင်ရှေ့မှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်. . . ခပ်ထန်ထန်အသံနှင့်. . .

“ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”

“အာတာပူစီ. . . အာဘာရာဘာ.”

ဇာနည် တစ်ချက်တွေသွားပြီးမှ ခပ်တင်းတင်း ပြန်ကြည့် ပြီး. . .

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ. . . မင်းဘာကောင်ကြီးဖြစ်ဖြစ် ဂရု

မစိုက်ဘူး.. မင်းဘာပြောချင်တာလဲ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲဆိုတာ.. ကျုပ်တို့ နားလည်အောင်ပြော၊ အာတာပူစီတွေ ဘာညာပူရီတွေ.. ဆက်လုပ်နေလို့ကတော့ ပယောဂဆရာတွေ ပင့်ပြီး.. ရိုက်ထုတ်ပစ်မှာ နော် ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့”

ဇာနည်၏ခြိမ်းခြောက်မှုက ထိရောက်သွားပုံရသည်။ ဟာရှင်၏မျက်လုံးအရောင်တွေ လျော့လာကာ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်လာသည်။ ရပ်ကြည့်နေသူအားလုံးလည်း အသက်မရှူဝံ့အောင် စိတ်ဝင်စားသွားတော့၏။

ထိုအခိုက် ဟာရှင်က...

“ဘိုးတော်တော့ မပင့်နဲ့၊ ငါက ဒီမြေမှာ စောင့်တဲ့ မြေစောင့် ဘီလူးကွ...”

“ခင်ဗျား အဲ့သလို စောစောက ပြောပါလား! ဘာလဲ... အာဘာရာဘာ...”

“အဲ့ဒါ ပါရစီဘာသာကွ... ငါက ပါရစီ ဘီလူး သိလား!...”

“မသိဘူး... မင်း အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ!...”

ဇာနည် ပြန်အော်ပြီးမေးတော့ ပါရစီဘီလူးက ဒါရိုက်တာကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒါရိုက်တာကြီး ထိတ်ပျာသွားကာ... သူ့ဘေးက အိတ်ဆွဲကောင်လေးကို သူ့ရှေ့ ဆွဲခေါ်ထားသည်။

“ဟိုဟာ... မင်းတို့လူကြီး မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဟုတ်ရင်ပြောလိုက်... ဒီနေရာက အရွှေအပြောင်း လုပ်ရင် ငါ အကုန်ဖမ်းစားပစ်မယ်... ဒင်းကို အရင်စားမယ်ကွာ”

“အောင်မာ... ငါတို့ ဒါရိုက်တာကြီးကိုများ ငါ နားရင်းအုပ် ထည့်လိုက်ရ... မင်းစားရဲစားကြည့်၊ မင်းကို ငါပြန်စားမယ်၊ ငါလည်း ဘီလူးသား မစားဘူးတာနဲ့ အတော်ပဲ...”

“စားလေ... ငါက... အစိမ်းလိုက်ကို စားမှာ”

“နိုး... ငါကတော့ အစိမ်းမစားဘူး၊ မင်းကို ဘီလူးပြုတ် လုပ်သောက်ပစ်မယ်၊ ဘီလူးတုတ်ထိုး လုပ်စားမယ်၊ ဘီလူးကင်၊ ဘီလူး ဆာတေး၊ နေဦး... ငါ့မွေးနေ့ကျမှ မင်းကို ကောင်လုံးကင်ပွဲတော် လုပ်ပစ်ဦးမယ်...”

“လုပ်ကွာ... ငါ ဗိုက်ဝသွားရင် မင်းဘာသာ လုပ်ချင်တာလုပ်”

“နေစမ်းပါဦး ပလာတာဘီလူးရဲ့...”

“ဟေ့ကောင် ပါရစီဘီလူးကွ...”

“အေး... အေးပါ... ပါရစီဘီလူးရယ်... ငါမေးပရစေ ငါတို့ ဘာသာ ပြောင်းပြောင်းရွှေ့ရွှေ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ!... မင်း ဟိုစကား ကြားဖူးလား!...”

“ဘာစကားလဲ!...”

“လူအလုပ် ဘီလူးဝင်ရှုပ်လို့ အရူးဝင်တုတ်သွားတယ်ဆိုတာ လေ... မင်း ခံသွားနေမယ်နော... ဟင်း ဟင်း...”

“အောင်မာ... ဟေ့ကောင် ငါက ပါရစီဘီလူးပေတဲ့၊ မြန်မာ ပြည်မှာနေတာ ကြာပြီကွ... ခွေးအလုပ် မြင်းဝင်ရှုပ်တာပဲရှိတယ်... လာမပြီးနဲ့၊ ဟား... ဘီလူးကို... အချာပင် ထင်နေသေးတယ်...”

“အေးပါကွာ... ထားပါတော့၊ မင်းက မပြောင်းခိုင်းတာ ဘာ သဘောလဲ!”

“ငါ ပျင်းတယ်ကွ... မင်းတို့ ပြောင်းသွားရင် ငါတစ်ကောင် ထဲ ငုတ်တုတ်ကျန်ခဲ့မှာ... ငါ့မှာ မှတ်ပုံတင်တွေ၊ သန်းခေါင်စာရင်း တွေ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဧည့်စာရင်း ဝင်စစ်ရင်... ဒုက္ခရောက်ပြီ”

“ဟင်!... အခု ဝင်စစ်တော့ရော မပါနိုင်ဘူး ထင်လား... ကြာတယ်ကွာ... ဒီညဝင်စစ်အောင် သွားကိုတိုင်မယ်”

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့... အဲ့သလိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ မင်းတို့

မပြောင်းဘဲ ဒီမှာဆက်နေရင် မင်းတို့ ရွှေတွေငွေတွေ အများကြီး ရအောင် ငါကူညီမယ်. . . မင်းတို့ ရှိတော့ ငါလည်း မပျင်းဘူးပေါ့ကွာ အဲဒါမှ ပြောင်းချင်ရင်လည်း ပြောင်းတော့. . . ပြောင်းရင် စောစောက ငါပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

ပါရစီဘီလူးက. . . စကားဖြတ်ပြီး ဒါရိုက်တာကြီးကိုတလှည့် သင်္ဃာတင်မြှောက်တလှည့်ကြည့်ကာ. . . သင်္ဃာတင်မြှောက် အကြည့်ရပ်သွား ပြီး. . .

“ဒါ အရင်စားမယ်ကွာ. . . ဒါက ပိုနုပြီး ပိုချိုမယ်. . .”

သင်္ဃာတင်မြှောက် နောက်လှည့်ပြေးကာ လူအုပ်ကြားထဲ ဝင်တိုးလေ တော့သည်။ ထိုစဉ် ဒါရိုက်တာကြီးက. . .

“ကောင်း. . . ကောင်းပြီ. . . ဘီလူးမင်းရယ်၊ ကျ. . . ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ ဒီရုံးကို ဒီနေရာက ဘယ်မှမပြောင်းစေရဘူး စိတ်ချပါ. . . စောစောက ဘီလူးမင်း ပြောထားတဲ့အတိုင်းသာ ကူညီပါ မပြောင်းဘူး. . . ဟုတ်ပြီလား!”

“ကောင်းပြီ. . . ကောင်းပြီ. . . ကဲ. . . ငါ့နေရာ ငါပြန်ပြီ. . . အာတာပူစီ. . . အာဘာရာဘာ. . . အာ. . . အ. . .

ဘုံး!! . . .

“ဟာ! . . . ကိုဟာရှင် လဲသွားပြီဟ. . . လုပ်ကြပါဦး”

ဇာနည် ဟာရှင်ကို ကပျာကသီ ဝင်ပွေ့ကာ စမ်းသပ်ကြည့် သည်။

“ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မယ်. . . မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ လာ. . . လာ ဝိုင်း မကြ. . .”

ထို့နောက် ဟာရှင်ကို အရေးပေါ်ဌာန တင်ပြီး ကုသလိုက် သဖြင့် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ကောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ တစ်ရုံးလုံး ကောင်းသွားသည်။ ပါရစီဘီလူးကောင်းမှုဖြင့် မပြောင်းရွှေ့ရတော့ခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်မှ ဇာနည်က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ကို ငါးရာနှုန်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် အလှူငွေ လိုက်ကောက်သည်။ အကြောင်းမှာ သူ ဇာတ်တိုက်ပေးထားသည့်အတိုင်း ပါရစီဘီလူး အဖြစ် ဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးသွားခဲ့သော ကိုဟာရှင်အား. . . ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်နိုင်လျှင် ငွေတစ်သောင်း ပေးမည်ဟု ကတိခံထားသော ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ဝန်ထမ်းများကလည်း ကြည်ဖြူစွာ ထည့်ဝင်ကြ သည်။ မထင်သည့်ထောင့်က ထွက်လာသော ဇာနည်၏အရည်အချင်း ကိုလည်း အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကြတော့သည်။

ဇာနည်က အဲသလိုလူ၊ ယခုလည်း ဇာနည်ထံမှ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတစ်ခု ရလိုက်သည်နှင့် ရာထူးတက်ဖို့ သေချာမည်ဖြစ်၍ ဝိုင်းကာ ငုံ့လင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့! . . . ဇာနည် ပြောလေကွာ”

ဇာနည် သက်ပြင်းမောတစ်ချက် မှုတ်ချပြီးမှ. . .

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ. . . ဒီမိန်းမက လုပ်ငန်းတစ်ခုပဲ အာရုံစိုက် တာ၊ အလုပ်အကြောင်းပဲ စဉ်းစားပြီး ပြောကြပေါ့”

“ဟာ. . . အဲဒီအလုပ်က ဘာလဲ! . . .”

“ကျွတ်. . . လက်ရှိပြည်ပဈေးကွက် ပျက်နေတယ်. . . အဲဒီ အတွက် ပြည်တွင်းမှာပဲ ဈေးကွက်အသစ် ပြန်ဖော်မယ်. . . ဘယ်လို ဖော်မလဲ. . . ဒါတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ကိုလှဘော်တို့ ရှေ့ကို ဆန့်ထားသော လည်ပင်းရိုးတွေကို မြန်ကြုံသွင်းကာ စဉ်းစားကြသည်။

ခဏကြာမှ ကိုဖိုးအောင်က. . .

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုစဉ်းစားတယ်ဗျာ”

“အင်း. . . ပြောကြည့်ပါဦး. . .”

“အခု ကျုပ်တို့ဆီက ငါးတွေကို အရှင်လတ်လတ် ပြည်ပ
ဈေးကွက် သွင်းရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ငါးနဲ့ ပတ်သက်တာတော့ အဲဒီအတိုင်း
ပဲ...”

“ပြဿနာက ဟိုမှာ ဈေးကွက်ပျက်နေတော့ ငါးတွေ မယူ
တော့ဘူး၊ ပြန်သယ်လာလို့ ဝန်ဆောင်မှုစရိတ် ရှုံးတာရော၊ ကုန်ပစ္စည်း
လေလွင့်ဆုံးရှုံးတာပါ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီက ကျခံနေရတယ်၊ အဲဒီတော့
ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ...”

“ဟုတ်ပြီ...”

“ကျုပ်တို့ ငါးတွေကို ပြန်မသယ်တော့ဘဲ ပင်လယ်ထဲမှာပဲ
ခြံခတ်ပြီး ပြန်ချထားမယ်၊ ဈေးကွက်ပြန်တက်လာမှ ပြန်ဖော်ပြီး
ရောင်းမယ်ဗျာ... ဒါဆို ငါးတွေ သဘာဝအတိုင်း ထပ်ပွားလာတာနဲ့
ပေါင်းရင် စောင့်ရတဲ့အချိန်ကာလအတွက် ဖာထေးမိတဲ့အပြင် မြတ်
တောင်မြတ်ဦးမယ်...”

ကိုလှဘော် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။
ပြီးမှ...

“မဆိုးပါဘူး... ပင်လယ်ထဲမှာပါ အလေအလွင့် မရှိအောင်
ကြီးကြပ်တဲ့သဘောနဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီငါးခြံကြီးထဲ လိုက်ဆင်း
ငုတ်ပြီးသာ နေလိုက်...”

“အဝေးကြီးတွေ လျှောက်စဉ်းစားမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ လော
လောဆယ် ကျွန်တော်တို့ရုံးမှာ ဘာတွေ လိုအပ်နေသလဲ... လက်ရှိ
လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှု အခြေအနေ ဘယ်နေရာမှာ draw ဖြစ်နေသလဲ၊
ဒါကို ဘယ်လိုအစားထိုးမယ်... ဒါလောက်ဆို ရပြီ...”

အားလုံး၏မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတစ်ဖက်စီ ကပ်သွားသည်။
ကိုတင်ငွေကြီးက...

“အိုကေကွာ ဇာနည် ကျေးဇူးပဲ၊ သင်ခံမြဲက အသေးအဖွဲ့
လေးတွေကအစ စိတ်ဝင်စားတာ၊ လူတိုင်း အကြီးကြီးတွေ တွေးပြီး...
အကြီးကြီးတွေပဲ ပြောကြမှာပဲ၊ ငါတို့က အဲဒီအသေးလေးတွေ ပြော
လိုက်ရင်... အဟတ်... ဟတ် ကွက်တိပဲ၊ ကဲ... သွားကြမယ်၊
(၁၀)နာရီ hall ထဲအရောက်ကွ... အခု... မတ်တင်းဖြစ်နေပြီ...”

ကိုလှဘော်တို့သုံးယောက် တက်တက်ကြွကြွ ထရပ်လိုက်ကြ
သည်။

ဇာနည်ကတော့ အထိုင်မပျက် ဆက်ထိုင်နေ၍ ကိုဖိုးအောင်
က...

“ဟေ့... သွားကြမယ်လေ ဇာနည်”

“ကျွန်တော် မဖြေတော့ဘူး”

“ဟာ... မင်းကလည်း၊ အားလုံးဖြေရမယ်လို့ ပြောထား
တာ...”

“မဖြေတော့ဘူး... ဟိုနေ့ကကိစ္စ အရေးမယူဘူးပဲထား၊
အရှက်ကွဲထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်တာနဲ့ ရာထူး
စာရင်းက ပယ်ပြီးသားပဲ၊ ကဲပါဗျာ... ခင်ဗျားတို့ပဲ အောင်အောင်
ဖြေကြပါ...”

ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့ရမည် မဟုတ်သဖြင့် ကိုလှဘော်တို့ လက်
လျှော့ကာ ရုံးပေါ် တက်သွားကြတော့သည်။

ထိုနေ့ နေ့တစ်ပိုင်းလုံး လူတွေဖြေဆိုရန်အတွက် ဌာနခန်းထဲ
ဘယ်သူမှ ရှိမနေသဖြင့်... ဇာနည်တစ်ယောက်ထဲ ဌာနခန်းထဲ စားပွဲ
နှစ်လုံး ဆက်ကာ တက်အိပ်နေလိုက်သည်။

ညနေစောင်းမှ ရုံးစောင့် ဦးလေးကြီး လာနှိုးမှ... ဇာနည် နိုး
ကာ ထလာသည်။

“ပြန်တော့ ကောင်လေး... ငါးနာရီ ထိုးတော့မယ်...”

“ဗျာ... ဒီဌာနက လူတွေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြန်ကုန်ကြတာလဲ၊ အတော်ရက်စက်တဲ့လူတွေဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါးတောင် နှိုးမသွားဘူး...”

“မင်းတို့ဌာနက စာမေးပွဲဖြေကြတယ် မဟုတ်လား... ဖြေပြီး တဲ့လူတွေ ဒီကိုပြန်မလာတော့ဘူးလေ... ပြန်ကြတာ...”

“ဟုတ်လား... ဪ... အဲဒါကြောင့်...”

“ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တော့ လာသွားတယ်”

“ဘယ်သူလဲ!...”

“မန်နေဂျာ ဒေါ်သဇင်ချိုမြ”

“ဗျာ!!...”

“ငါ့ကို မှာသွားတယ်... ရုံးဆင်းချိန်အထိ မနိုးသေးရင် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတဲ့...”

အခန်းခြောက်

၆ မနက် ဇာနည် အိပ်ရာက အစောကြီး နိုးနေပြီး ခါတိုင်းလို တက်ကြွလန်းဆန်းမှု မရှိဘဲ ခုတင်ပေါ် တလူးလိမ့်လိမ့် ဆက်အိပ်နေမိသည်။ အိပ်ရေးမဝ၍မဟုတ်။ ညက (၈)နာရီ မထိုးခင် ဝင်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ချင်၍မဟုတ်။ မအိပ်လျှင် ဝင်လာသည့်အတွေးများက လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ကာ နံရံတွေအားလုံးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးနေ၍ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အတွက် ဒီလ တစ်လလုံး ပုတီးကျနေပြီလား မပြောတတ်စွာ ဘာတစ်ခုမျှ အဆင်မပြေ၊ ကြုံသမျှ တွေ့သမျှ အလွဲလွဲ အချော်ချော် တွေ့ချည်း ဖြစ်လွန်း၍... ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီလကို အကြွေးမှတ်ပြီး နောက်လအသစ်တစ်လ ပြန်စခွင့် ရချင်သည်။ မဖြစ်နိုင်၍ စိတ်ညစ်ရ

လေသည်။

နံရံက... နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ (၈)နာရီ။ ခါတိုင်း ဒီချိန် ရုံးသွားဖို့ တက်တက်ကြွကြွ ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီး... နောက်ထပ် (၁၅)မိနစ်ဆိုလျှင် ကားမှတ်တိုင်ကိုတောင် ရောက်နေပြီ။ ဒီမနက်တော့ ရုံးတက်ဖို့ နေနေသာ 'ရုံး' ဆိုသောအသံပင် မကြားချင်။

ကြားချင်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ၊ မနေ့က ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ကိုယ်... ရာထူးစာမေးပွဲ မဖြေရဲလို့ အခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေကာမှ မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် တွေ့သွားသည်။ ရုံးစားပွဲကို ဖဲမွေ့ရာ ထင်ပြီး ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအထက်လူကြီးမျိုးကမှ ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်မှာ သေချာသည်။

မန်နေဂျာခေါင်းကို မီးချောင်းနှင့် ရိုက်ခွဲသည်။ ရုံးစားပွဲတွေ ဆက်ပြီး တက်အိပ်သည်။ ရာထူးစာမေးပွဲ ဖြေဆိုရန် ပျက်ကွက်သည်။ သွားပြီပေါ့။

ဇာနည် လှိုမ့်ရင်းက ကျောရောရင်ပါ ပူလာသဖြင့် သက်မ မောကြီး ချပြီး လေးလံစွာ ထထိုင်လိုက်သည်။ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည် က လေသာဆောင် တံခါးမှန်ချပ်များဆီမှ စိမ့်ဖောက်ကျလာပြီး ညည်းတွားစိတ်ပျက်နေသော သူ့အား ပျက်ရယ်ပြုကြသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာလည်း အနံ့အသက်တွေက လှောင်နေပြီဖြစ် မထချင်... ထချင်... အိပ်ရာထခြင်းအလုပ်ကို စတင်လုပ်ဆောင်နေ တော့၏။ စောင့်၊ ခြင်ထောင်နှင့် မွေ့ရာကို ထုံးစံအတိုင်း ဝရန်တာမှာ ထွက်လှန်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

“ဒီမှာရှင့်... ဒီမှာ”

မြေညီထပ် ပလက်ဖောင်းဆီမှ ခေါ်သံကြောင့်... သူ ငုံ့ကြည့် ပြီး လန့်သွားသည်။ (ဗုဒ္ဓေါ... ဟိုကောင်မလေးပါလား)

“အောက်ခဏလောက် ဆင်းခဲ့ပါလား!..”

(ဟား... ငါ့မွေ့ရာကို မှတ်မိပြီး မြွေဖမ်းတော့မယ် ထင် တယ်၊ စောစောစီးစီးကွာ)

“အင်း... ခဏလေး”

ဇာနည် အခန်းထဲ သုတ်ခနဲ ပြန်ဝင်လာပြီး တန်းပေါ်တင်ထား သော ပုဆိုးတစ်ထည်အား ခေါင်းမှ စွတ်ကာ ညဝတ်ဘောင်းဘီကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ မချွတ်လို့မဖြစ်၊ ဒါက အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာ။ ပြီးမှ အပေါ်အကျီချွတ်ကာ တီရှပ်တစ်ထည် စွပ်ပြန်သည်။ ထိုနောက်မှ အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ လှေခါးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ဒီလောက် ဆိုလျှင်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ရှိသွားသည်။

မြေညီထပ် ရောက်တော့ ကောင်မလေးက အဆောင်အဝင်ဝ အုတ်လှေခါးအထိ တက်လာကာ...

“ဆရာကြီးက ဘယ်အခန်းလဲ!”

“ဟိုးညာဖက်အစွန်ဆုံးအခန်းလေ... သွားမလို့လား!”

“ဟင့်အင်း... ခေါ်လို့ရရင် ခေါ်ပေးပါ”

“ဒီအချိန်ဆိုရင်တော့ သူမရှိတတ်တော့ဘူး၊ သွားကြည့်ပေး မယ်လေ...”

ဇာနည် ပြောပြီး ဆရာလင်းအခန်းဖက် လျှောက်သွားသည်။ အခန်းတံခါး သော့ခတ်ထားကာ တစ်ခန်းကျော်လောက်ကပင် လှမ်း မြင်ရသဖြင့် ပြန်လှည့်လာကာ ကောင်မလေးကို လက်ခါပြလိုက်သည်။ သူ့စိတ်အထင် ထွက်သွားလိမ့်မည်ပေါ့။ သို့သော် သူ ပြန်ရောက်လာ သည်အထိ အဝင်ဝတံခါးနားမှာ ပေတေတေ ရပ်လျက် သူ့ကို ခပ်စူးစူး လေး ကြည့်ကာ...

“ဟိုအပေါ်က မွေ့ရာက... ရှင့်မွေ့ရာ မဟုတ်လား!”

ခုမှတော့ သူ လိမ်နေလည်း အပိုပဲမို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြဿနာရှင်းရတော့မည်ဆိုသော သတိနှင့် အရှက်ကွဲတော့မည်ဆို

၇၆ နတ်ရွာမိုး

သော အသိက... သူ့စိတ်ထဲ လွန်ဆွဲကာ ပျာယာခတ်သွားသည်။ သို့သော် တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာပေါ် တက်မလာအောင် ချုပ်တည်း လျက်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!..”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဟိုးတစ်ခါက ကျွန်မခေါင်းပေါ် ပြုတ်ကျ တဲ့မွေ့ရာလေ”

“ဪ... သိပြီ၊ အဲဒီမွေ့ရာပိုင်ရှင်က သူ့မွေ့ရာ မီးပေါက် ကြီး ဖြစ်သွားလို့ ဈေးပေါပေါနဲ့ ပြန်ရောင်းတာကို ငါဝယ်ထားလိုက်တာ အဲဒီမွေ့ရာအပေါက်ကြီး မင်း မီးရှို့ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ တတ်နိုင်သမျှ အတည်ပေါက် လုပ်ပြောလိုက်သဖြင့် သူမ မျက်နှာ အနည်းငယ်ပြောင်းလဲသွားကြောင်း သူ သတိထားမိလိုက် သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်သွားပါသည်။

“ဒါဆို... အဲဒီပိုင်ရှင်ကရော ဘယ်သူလဲ!..”

“ဪ... သူပြောင်းသွားပြီ၊ အခု... ငါနေတဲ့အခန်းက သူ့အခန်းလေ သူပြောင်းသွားမှ အခန်းချင်း ချိန်းယူထားလိုက်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော... မနေ့က ဆရာကြီး မှာတဲ့ကိစ္စ ဘာ ကိစ္စလဲလို့ ဝင်မေးတာ... ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ... ဪ... ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က မေဦးမော်နော်”
သူမ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ရှင်က ဘာအတွက် ကျွန်မနာမည်ကို စုံစမ်းထားတာလဲ!”

“ဟာ... ငါမစုံစမ်းပါဘူးကွ၊ ဆရာလင်း ပြောပြလို့ သိတာ ပါ..”

ဒီတစ်ခါတော့ ဒါဆိုလည်း ပြီးရောဟု မပြောတော့ဘဲ... မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ပစ်ပြီး ပြန်လှည့်ဆင်းသွားပါသည်။ အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ဇာနည် ရင်ခုန်သလိုလို ရင်လေးသလိုလိုကြီး

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၇၇

ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

အမြင်အာရုံထဲမှာလည်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်မှ မျက်ဝန်း တစ်စုံ၏ အလှတရားကို... ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးလိုက်ရသလို စွဲနစ်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟေ့!.. ဇာနည်..”

“ဗျာ!..”

လှည့်ကြည့်တော့ လှေခါးနှင့်ကပ်လျက် မြေညီထပ်အခန်းက စာရေးဆရာ မောင်ယုယ။

“မင်း ဖြိုးလုံးလို့မလုံးတွေ ထုတ်နေတာ ငါ အကုန်ကြားတယ်၊ အဲဒီနေ့က မင်းမွေ့ရာကို ငါ့ကိုယ်တိုင် မီးသတ်ပေးရတာ၊ ကဲ... မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ!..”

“အဟာ... ကိုယုယကလည်း မငြင်းမိပါလားဗျာ..”

“ဒါဆို... ငါ့ကို နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ် လက်ဖက်ရည်တိုက်၊ မဟုတ်ရင် ကောင်မလေးကို ငါ အမှန်အတိုင်း...”

“အာ... ဆရာသမား အဲသလိုတော့ မကျီစားလိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်ဆို တိုက်ပါမယ်... ခဏလေးပဲစောင့်၊ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ်..”

“အိုခေ... စောင့်မယ်... မြန်မြန်လုပ်ကွ ငါ ဇာတ်ညွှန်းကိစ္စ ချိန်းထားတာရှိတယ်...”

“အင်းပါဗျာ...”

ဇာနည် ပြန်ပြေးတက်လာကာ လှန်းထားသော စောင် ခြင် ထောင် မွေ့ရာများ ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်တော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟာ!.. ဘာ!.. ဇာနည်.. မင်း အိပ်ရာထဲ.. သေး..”
 “ရှေး.. ဟာ.. ကိုယုယ တိုးတိုးလုပ်ပါဗျ.. ခင်ဗျား.. ဒါ
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေဗျာ..”

ဇာနည် လေသံကို နှိမ့်ပြီး ပြူးတူးပြတ် သတိပေးမှ မောင်ယုယ
 ဘေးဘီတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။ ဒီမနက်မှ
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလည်း အငတ်ဘေး ကြုံနေသည့်နှယ် ကြိတ်ကြိတ်
 တိုး စည်ကားစွာ သောက်သုံးနေကြသည်။

“ဒီဆိုင်က ဆိုင်သစ်မို့လို့လား မသိဘူး.. လူများသားကွ”

“အဲဒါကြောင့် တိုးတိုးပြောလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ”

“အေးပါ.. မင်းကွာ.. မကြီးမငယ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ ရှေးပေါက်ရ
 တယ်လို့..”

“ဒါတော့ ဘယ်သူက ဖြစ်ချင်မှာလဲဗျာ.. ဒီဒုက္ခ ဘယ်
 လောက်ကြီးမားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်လိုလူတွေပဲ ကိုယ်ချင်းစာ

တတ်မှာ.. ကျွန်တော် အဲဒါကို ပျောက်ချင်တယ်ဗျာ ဘယ်လိုလုပ်ရ
 မလဲ..”

“ဒီလိုလုပ်..”

“အင်း.. ပြော”

“ကျွတ်ကျွတ်အိပ် စွပ်ပြီး သားရေကွင်းနဲ့ နာနာတုတ်ထား
 ကွာ..”

“ဟာ.. ဒါတော့ ခင်ဗျားပြောမှလား၊ အမှန်တော့ ဒါဟာ
 ရောဂါတစ်မျိုးလို့ ကျွန်တော် ထင်နေတယ်.. အာရုံကြောနဲ့ ပတ်သက်
 နိုင်တယ်”

“မင်း အဲသလောက် သိနေမှတော့ အာရုံကြောအထူးကု
 ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပေါ့ကွာ..”

“ရှက်စရာကြီးဗျာ..”

“ဒါ ကျန်းမာရေးလေ.. ဇာနည်..”

“သိတယ်.. ရှက်တဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မကျော်လွှားနိုင်ဘူး
 ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီအားနည်းချက်ကြောင့် ကျွန်တော်အများကြီး ဆုံးရှုံး
 နေပြီ ကိုယုယရာ.. ကူညီနိုင်ရင် ကူညီစမ်းပါ..”

မောင်ယုယ ခေါင်းတွေ ကုတ်ဖွရင်း.. အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ
 သလို လက်ဖက်ရည်လက်ကျန်ကို မော့သောက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဖျစ်တီးလိုက်ကာ..

“အိုခေ.. ငါသတိရပြီ ငါနယ်ဖက် ကားရိုက်လိုက်သွား
 တုန်းက အဲဒီမှာ မြန်မာဆေးဆရာတစ်ယောက် ပြောတာ ကြားဖူးတယ်၊
 ပျားရည်စစ်စစ် ရှာကွာ၊ ပျားရည်ဟာ အာရုံကြောကို နှိုးတဲ့နေရာမှာ
 ပထမတန်းစားပဲတဲ့ကွာ..”

“ဟင်.. ဟုတ်လား!”

“တကယ်ပြောတာ.. ညဖက် ပျားရည်စားပြီး အိပ်ကွာ..”

“ပျောက်ရောလား! . . .”

“ချိုတယ်. . . ကွ. . .”

“ဟာ. . . ဒီလူနဲ့တော့. . . ဒီမှာ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ကို ပထမဦးဆုံး သိတာ ခင်ဗျားပဲ. . . အကူအညီမပေးပဲ နောက်လား ပြောင်လား လုပ်ရင်. . . ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်ဘူးဗျာ. . .”

ဇာနည် စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိ၍ မောင်ယုယက. . .

“အဟတ်ဟတ်. . . ငါက ရယ်စရာအဖြစ် ပြောတာပါ. . .

စောစောက ပျားရည်က ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ကြည့်ပါ အာရုံ ကြော ချို့ယွင်းမှုကြောင့် စကားမပြောနိုင်တဲ့ ကလေးတွေတောင် စကားပြန်ပြောနိုင်လာတယ်. . . မင်း သေးပေါက်. . . ဝူ. . . ဝူ. . .”

ဇာနည် မောင်ယုယ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြွန်ကာ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆောရီး. . . ပြောရင်းနဲ့. . . အား. . . အားပါသွားတာ၊ မင်းကိစ္စ လောက်ကတော့ အိုခေသွားနိုင်တယ်. . . နောက်တစ်ခု ငါကြားဖူးတာ က ညဖက်အိပ်ခါနီး မီးဖိုကို ထိုင်ရှိခိုးပြီး စားဖိုရှင်ကို တားခိုင်းရတယ် တဲ့ကွ. . . ဒါကတော့ ရှေးထုံးပဲ. . . ကလေးတွေ အိပ်ရာထဲ သေး ပေါက်ရင် လူကြီးမိဘတွေက အဲ့သလို လုပ်ခိုင်းတာပဲလေ. . .”

“အေးဗျာ. . . ရှေ့နည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်နည်းပဲဖြစ်ဖြစ်. . . နည်းစုံလမ်းစုံ သုံးမယ်ဗျာ. . . ကျွန်တော့်မှာ အဲ့ဒီအားနည်းချက် ကြောင့် ညအိပ်ညဉ့်နေ ဘယ်မှ မသွားရဲဘူး၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိစ္စနဲ့ နယ်သွားရမယ် သွားရင် အကျိုးရှိမှန်းလည်း သိတယ်. . . မသွားရဲဘူး၊ ရုံးနေ နှစ်စဉ် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူး ပို့ပေးတယ်၊ ငါးရက်ခရီး၊ ကျွန်တော် မလိုက်ရဲဘူး၊ ရုံးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ညဂျူတီ ဝင်ရတယ်. . . အလုပ်က (၁၂)နာရီလောက်ထိပါပဲ၊ ကျန်တာ ညအိပ်ပြီး ပြန်တာ၊ ကျွန်တော် မအိပ်ရဲဘူး၊ အိပ်ရင် အငှာဖြစ်မှာစိုးလို့ ငုတ်တုတ်မိုးလင်း

ထိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ဆက်ဆင်းရတယ်. . . အဆိုးဆုံးက. . . ရည်းစားမထားရဲဘူးဗျာ”

“ဟေ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ! ရည်းစားထားတာနဲ့ ဒါနဲ့ ဘာဆိုင် လဲကွ. . .”

“အိမ်ထောင်ပြုရမှာစိုးလို့ဗျ. . . အိမ်ထောင်ပြုတော့ အတူတူ အိပ်ရပြီ. . . အိပ်ရင် ကျွန်တော့်အားနည်းချက် သူသိသွားရင်. . . ရှက် စရာကြီးဗျာ. . .”

မောင်ယုယ သက်ပြင်းချလေသည်။

“အင်း. . . မင်းစိတ်ကြောင့် မင်းဒုက္ခလည်း မသေးပါလားကွာ ငါလည်း တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်. . .”

“ဟုတ်လား. . . ခင်ဗျားလည်း ဖြစ်လား! . . .”

“ဖြစ်တာ မင်းလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံမိ ပြီး တအားသောက်ပစ်တဲ့နေ့မျိုးမှာ ဖြစ်တာ. . . မှတ်မှတ်ရရ ဟို တလောက ကန်တော်ကြီးထဲက မြက်ခင်းထဲမှာ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွား တယ်၊ အိပ်ရင်းနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆီးတအားသွားချင်လာလို့. . . မြေအောက်အိမ်သာထဲ ဆင်းပြီး သွားလိုက်တာ၊ ကောင်းမှကောင်းကွာ၊ ပိုက်ထဲ တင်းနေတဲ့အရက်တွေ၊ ရေတွေ မကုန်မချင်းကို လွှတ်နေတာ၊ ဟေ့ကောင်ရေ ငါ့အိပ်မက်ရဲ့အပြင်ဖက်မှာတော့. . . မြက်ခင်း ထဲ ရေလွှတ်ချိန် မဟုတ်ပဲ ရေတွေ ထောင်ပန်းနေလို့. . . ရေပိုက် ပေါက်တယ်ဆိုပြီး ရေဖျန်းတဲ့ တာဝန်ခံ အမျိုးသမီး ပိုက်လာတာ ကွ. . .”

“ဟလိုက်လား! . . .”

“တစ်ခါတည်း ခုတ်မဖြတ်ပစ်တာ ကံကောင်း သူ လန့်အော်လို့ ငါလည်း လန့်နိုးပြီး ထပြေးတာ ပုဆိုးကျန်ခဲ့တယ်ကွ၊ ပုဆိုးက ပြေးမှ ကျွတ်ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မူးပြီးလျှောက်သွားနေကတည်းက ဘယ်

နတ်ရွာမိုး

မှာ ကျန်ခဲ့မှန်းကို မသိတာ. . .

“ခင်ဗျား ဘောင်းဘီ ခံမဝတ်ဘူးလား! . . .”

“ဘောင်းဘီကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မကြိုက်တာ. . .”

“ဟာဗျာ. . . ခင်ဗျား အဲဒီအတိုင်း ကန်တော်ကြီးထဲ လျှောက်

ပြေးတယ်. . .”

“ပြေးမလားကွ. . . ရေထဲ ခုန်ချတာပေါ့. . .”

“ဪ. . . တော်သေးတာပေါ့. . .”

“မတော်ဘူး. . . ငါးလေးတွေ ဝိုင်းတွတ်လို့ ပြန်တက်ပြေးရ

တယ်. . .”

“ဟင်. . . အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်သလဲ!”

“သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် တက်ပုန်းနေရတယ်. . . ဟေ့ကောင်

ရေ. . .”

“အင်း. . . လုပ်ပါဦး. . . နောက်တော့ ဘယ်လို အဆင်ပြေ

သွားလဲ. . .”

“ဒီလိုကွ. . . ဖြစ်ချင်တော့ ငါတက်ပြေးတဲ့ အပင်ကြီးက သယ်န်းပင်ကြီး၊ နေ့ခင်းကတည်းက ငါ့မှာ ငုတ်တုတ်၊ ငါတော့ သွားပါ ပြီပေါ့၊ ညနေစောင်းတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် အပင်အောက် ရောက်လာတယ်. . . ပြောပြမယ်. . .”

“ကို. . . ဒါ သယ်န်းပင်. . . ဟုတ်ပါတယ်နော်. . .”

“အေး. . . ကိုလည်း ကြည့်နေတာ တူသလိုပဲ. . .”

“တူသလိုပဲ မလုပ်နဲ့၊ သေချာမှ ဖြစ်မယ်. . . ဆရာက သေချာ မှာတာနော်၊ မမှားစေနဲ့တဲ့. . . မှားရင် အဆုံးအစ မရှိ လွဲမယ်လို့

ဟောထားတယ်. . .”

“အေးပါကွာ. . . ကို သေချာမေးကြည့်ပါဦးမယ်. . .”

အဲဒီအချိန်မှာ ငါ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားတယ်၊ သူတို့အောက်က

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး

နေ ငါ့ကို မမြင်အောင် အသာလေး နေရာရွှေ့ပြီး ပင်စည်နဲ့ ကွယ်ပြီးမှ အာလုပ်သံကြီးနဲ့ ခေါင်းမော့ပြီး. . .

“ငုတ်တယ်. . . ငုတ်တယ်. . . သယ်န်းပင်ကွ. . . မေးမနေနဲ့”

“ငါလည်း အဲသလို အော်လိုက်ရော လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာတွေ ဖွေးဆွတ်ကုန်ပြီး မော့ကြည့်တယ်ကွ. . .”

“ကြည့်ရတာ တရုတ်လင်မယား ထင်တယ်နော် ကိုယုယ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်. . . ဟာ. . . အရေးထဲ မင်းက နောက်နေသေး တယ်၊ သူတို့ ကြောက်ပြီး မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ကုန်တာကွ”

“အင်း. . . ပြောပါဦး. . .”

“အဲဒါနဲ့. . . ငါ ဆက်ပြီးဖိဟောက်တာပေါ့. . . သိတယ် မဟုတ်လား၊ စာရေးဆရာ ဇာတ်ညွှန်းဆရာလေကွာ. . . နားထောင်”

“မင်းတို့. . . ငါ့မိမာန်ရှေ့ လာပြီးစော်ကားတာလားကွ. . . ဟေ! . . .”

“မ. . . မဟုတ်ရပါဘူး. . . အရှင်ကြီးရယ်. . . အမှားရှိရင်. . . အမှိုက်အမဲတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ. . .”

“ဒါ. . . သယ်န်းပင်. . . ငါက သယ်န်းပင် ရုက္ခစိုးကြီးကွ၊ မင်းတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ!”

“အို. . . အရှင်ရုက္ခစိုးမင်းရယ် ကူညီပါ. . . ဗေဒင်ဆရာက သယ်န်းသားအစို့နဲ့ ယတြာလုပ်ရမယ် ပြောလို့. . . နည်း. . . နည်း. . . လောက်. . . လို့. . . ချင်. . . လို့ပါ. . .”

“မရဘူးကွ. . . အေး. . . မဖြစ်မနေ လိုချင်ရင်တော့ ရုက္ခစိုး မင်းကို ဝတ်လဲတော် ပုဆိုးတစ်ထည် ကန်တော့ကွာ၊ ဒါဆို ရမယ်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ. . . ဒါဆို. . . မနက်ဖြန်. . .”

“ဘာမနက်ဖြန်လဲ! . . အခု ကန်တော့. . . အခု သွားဝယ်. . . အခု. . . သွားယူ. . .”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ... ခဏလေးပဲ စောင့်ပါ”

“ဟေ့... ဟေ့... တစ်ယောက်ပဲသွား... တစ်ယောက်နေခဲ့”

ငါလည်း မလုပ်ချင်ပဲ လုပ်ရတာကွ... သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို ချည်း ကြုံလာမှတော့ ကြောက်မှာပဲ၊ ကြောက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကြောက်ပြီးပြန်မလာကြတော့ရင် ငါ ဒုက္ခရောက်ပြီလေကွာ... အဲဒီမှာ ဟိုလင်မယားနှစ်ယောက်လည်း သူနေငါနေနဲ့ နောက်ဆုံး ကျားဘိုဆွဲ ကြတယ်... မိန်းမ ရှုံးသွားလို့... ခမျာမှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ နေခဲ့ရ ရှာတာကွ... အဲဒီတော့ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကို ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ တကယ်ဆို မိန်းမ ကြောက်နေမလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကိုယ်က အနစ် နာခံပြီး နေခဲ့သင့်တာ မဟုတ်လားကွ... ”

“အေးလေဗျာ...”

“အဲဒါကြောင့် ငါလည်း ဟိုမိန်းမကို အချွန်နဲ့ မပေးလိုက် တယ်... နားထောင်...”

“အဟမ်း... အဟမ်း...”

“အမလေး... ရုက္ခစိုးမင်းကြီးရဲ့... ဟီး... အီး၊ ကျွန်မ ကြောက်လို့ပါ... ဟီး အီး... ရွတ်...”

“မကြောက်နဲ့... မကြောက်နဲ့... နင့်ကို ငါဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဟိုကောင်ပဲ လုပ်ချင်တာ...”

“ဘယ်... ဘယ်ကောင်လဲရှင်!...”

“နင့်ယောက်ျား သရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်လေ... အဲဒီ ကောင် နင့်ကို ကြိုက်တုန်းက တစ်ဘဝလုံး မြူတစ်မှုန်တောင် မခစေ ရဘူး စောင့်ရှောက်ပါရစေဆို”

“အမလေး... မှန်လိုက်တာ ရုက္ခစိုးမင်းကြီးရယ်... သူ အဲဒီ အတိုင်း ပြောလို့ ကျွန်မခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာပါ...”

“အေး... အခုတော့ ရုက္ခစိုးနဲ့ပဲ ညားညားဆိုပြီး... ထားခဲ့

နိုင်တာ... အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား!...”

“ဟုတ်ပါရဲ့... တောက်... တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျား...”

“ငါ့နှမသာဆို... အဲဒီကောင်ကို ဂုတ်ချိုးပစ်တယ်... ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ အနစ်နာခံရမှာကို... အမယ်!... သူက ကျားဘို ဆွဲပြီး အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်သွားသေးတယ်... အံ့ပါကွာ...”

“အခုလို ကျွန်မဖက်က ခံစားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရုက္ခစိုးမင်းကြီးရယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ... သူ့ယောက်ျား ပုဆိုးအသစ်တစ်ထည် ဝယ် ပြီး အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်ရောက်လာတယ်ကွ...”

“မေ... ကို ပြန်လာပြီ၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့”

“သေနာကျ ခုမှ...”

“ဟာ... မေရာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ! ကိုမှာ... စိုးရိမ်လို့ ပြေးလာရတာ...”

“တော်ပြီ... ရှင့်လို တာဝန်မဲ့တဲ့ယောက်ျားမျိုး ဆက်ပေါင်း နေလဲ အပိုပဲ...”

အမျိုးသမီးက ပြောပြီး ခြေဆောင့်ထွက်သွားတယ်၊ ဟိုအမျိုး သားလည်း မျက်ကလူးဆန်ပြာနဲ့ လိုက်ချော့တယ်လေ၊ သူ ချော့တာ ပုဆိုးအသစ်ကို ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး လိုက်ချော့တာကွ။ အဲဒါကြောင့်။

“ဟေ့ကောင်... ပုဆိုးထားခဲ့လေကွာ...”

“ငါ အဲသလို လှမ်းအော်မှ ပုဆိုးကို ငါ့ဖက် လှမ်းပစ်ပြီး သူ့ မိန်းမနောက် အပြေးကို လိုက်ချော့တာ ဟေ့ကောင်ရေ၊ ငါလည်း ဟန် မဆောင်နိုင်တော့ဘူးကွာ အပင်ပေါ်က ခုန်ဆင်း၊ ပုဆိုးကောက်စွတ်ပြီး လစ်ရတာ၊ အသင့်ချုပ်ပြီးသား ပုဆိုးတွေ မဟုတ်လား...”

“အဆင်ပြေလို့ တော်သွားသေးတာပေါ့နော်... ကိုယုယ”

၈၆ နတ်ရွာစိုး

“မပြေဘူး...”

“ဟင်!... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ပုဆိုးရပြီလေ...”

“ဟုတ်တယ်... ငါလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပုဆိုးဝတ်ပြီး လူလူသူသူပုံနဲ့ ထွက်လာတာ... ဖြစ်ချင်တော့ ကပ်ထားတဲ့ တံဆိပ်တွေကို မခွာမိဘူးကွ၊ အဲဒီတံဆိပ်ကြောင့် ဟိုလင်မယား ငါ့ကို မှတ်မိသွားပြီး လူလိမ်ပါဆိုပြီး အော်လို့... ပြေးရတာကွာ”

“လွတ်လား!...”

“ဘယ်လွတ်မှာလဲ... ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ဂိတ်ပေါက်တွေက သမ္မတ အိမ်ဖြူတော်ဝင်းထဲ ဝင်ရသလို အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ် ဖြစ်နေတာ မိတာပေါ့...”

“မိတော့...”

“မိတော့ ဗဟန်းရဲစခန်း ရောက်သွားတယ်၊ ရဲစခန်းရောက်မှပဲ ငါ့အဖြစ်ကို အစအဆုံး ပြောလိုက်တာ... စခန်းတစ်ခုလုံး ဝါးလုံးကွဲရယ်ပြီး... ပြန်လွတ်ပေးလိုက်တယ်လေ”

“တော်သေးတာပေါ့...”

“အေး... တော်ပြီ... ငါလည်း ဇာတ်ညွှန်းကိစ္စအတွက် (၃၅)လမ်း ပြေးရဦးမယ်၊ ဟေ့... လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းမယ်ဟေ့”
မောင်ယုယ စားပွဲထိုးကို စကားပြောရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဇာနည် ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာပြီး...

“ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီမနက်က ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ ဖြစ်လို့ အခမဲ့ သုံးဆောင်ခွင့် ပေးထားတာပါ...”

“ဪ... ဒါကြောင့်... ဒါကြောင့်...”

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ရောက်မှ ဇာနည်က...

“ဒါကြောင့်ဆိုတာ... ဘာကြောင့်လဲ ကိုယုယ”

“ဟေ့... မင်း မမြင်ဘူးလား၊ လူတွေ နွားငတ်ရေကျ...”

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၈၇

ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာ...”

“ဪ...”

ဒီတော့မှ သူလည်း ဪပြီး လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ... (၁၀)နာရီ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ရုံးနောက်ကျသွားပြီ...”

“ဒါဆိုလည်း လစ်စို့၊ လာကွာ... (၁၀၅)စီးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် (၁၀၅)ဒိုင်နာပေါ် ပြေးတက်လိုက်ကြသည်။
ထိုအခိုက်မှာပင် ကားစပါယ်ရာက...

“ရှေ့ကား အခုမှ တက်သွားတာ ဆရာရေ၊ အေးဆေး ကလေးမွေးလိုက်ဦးမယ်...”

ဇာနည် ကြိမ်ဆဲ၏။

(မွေး... မွေး မင်းရိုးဒေါ်ပါ ခေါ်ပြီး အမွှာပူးသာ မွေးခိုင်း...)

အနမ်းတစ်ချက်
လွမ်းတစ်သက်စာ
ကိုယ့်မှာ
ကမ်းကပ်ရခက်တဲ့ လေတစ်စင်းလို
လှိုင်းတံပိုးခင်းကြီး တစ်သုန်သုန်နဲ့
လေပြင်းကိုလည်း ခြုံထားရ
တုန်နေအောင် ချစ်သမျှ
ပုံနေအောင် ညစ်ကျနေမှတော့...
တစ်တစ်ခွေသာ
မုန်းလိုက်ချင်တော့ရဲ့ကွယ်...။

အခန်း၊ ခုနစ်၊

“ဟုတ်”

.. ဟုတ်ကဲ့.. မရောက်သေးပါဘူးရှင်”

“-----”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ရောက်တာနဲ့ လွတ်ပါမယ်”

ဌာနမှူးဒေါ်ထား ဖုန်းချပြီး.. မကျေမနပ် တောက်ခေါက်ကာ
အခန်းထဲ ဖြန့်ကြည့်သည်။ ဇာနည်စားပွဲမှာ ဇာနည်မရှိ၊ ထို့အပြင်
ဇာနည်စားပွဲနှင့် ကပ်လျက် ခင်မြမြစားပွဲပါ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေပြီး
ခင်မြမြက ရီရီမြင့်စားပွဲမှာ ပေါင်းကာ ကွန်ပျူတာနှစ်လုံး ပြုထားသဖြင့်
ဒေါ်ထားမျက်နှာ ပို၍ ထန်သွားသည်။

“ခင်မြမြ”

၉၀ နတ်ရွာမှီး

“ရှင်... မမ”

“နင်တို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ! . . တော်တော်ချစ်နေကြ တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... ”

ဒီမနက်... ရုံးတက်ကတည်းက ဒေါ်ထား ငုံးတစ်လုံးကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ တခြားမဟုတ်၊ မနေ့က ရုံးချုပ်ဝန်ထမ်းရေးရာ အရာရှိ . . ရာထူးစာမေးပွဲ ဝင်ဖြေရာမှာ သူ အမှတ်အမှားဆုံးဖြစ် ကြောင်း၊ အားလုံးဖြေဆိုပြီးချိန်မှာပင် ဒေါ်ထား သိခဲ့သည်။

မန်နေဂျာ ဒေါ်သဇင်ချိုမြကိုယ်တိုင် ဒေါ်ထား ခင်းကျင်းညှိခံ သော ပျားရည်သံပုရာဖျော်ရည်နှင့် ကိတ်မုန့်ကိုစားရင်း အမှတ်က တော့ မမထား အမှားဆုံးပါပဲဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားသွားခဲ့သည်။

ဒီရာထူးနေရာက သူမကလွဲလို့ သိကြားမင်းပဲ ရစရာအ ခြောင်း ရှိပေတော့မည်။ သို့သော် ဒီမနက် . . မနေ့ညနေက အစည်း အဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်အား ဒါရိုက်တာကြီး၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိကို လှမ်းမေးရာ လစ်လပ်နေရာအတွက် သူမလည်း မဟုတ်၊ သိကြားမင်း လည်း မဟုတ်ဘဲ . . လုံးဝလာမဖြေသော ဇာနည်ဖြစ်နေကြောင်း သိ လိုက်ရကာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလေတော့၏။

“ဟဲ့ . . . ငါမေးနေတယ်လေ . . နင်တို့ စားပွဲတစ်လုံးတည်း ကွန်ပျူတာနှစ်လုံး တင်တာ ဘာလုပ်တာလဲလို့!”

အသံက အတော်ကျယ်သွားသဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ခေါင်းထောင် ကြည့်ကြသည်။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ဇာနည် အခန်းအဝင်ဝသို့ ရောက်လာသည်။

ခင်မြမြ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထရပ်ပြီး . . .

“ကျွန်မ စားပွဲမှာ . . . သေးစော်တွေ အရမ်းနံနေလို့”

“ဘာ! . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . မယုံရင် မမ . . . လာ . . . ”

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၉၁

“တော်စမ်း . . . ငါက လာအနံ့ခံနေရဦးမှာလား၊ ဌာနခန်းထဲ ဘယ်ခွေးက သေးတက်ပန်းလို့ သေးစော်နံနေရတာလဲ၊ အဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတာ . . . ”

ထိုအခါ ရီရီမြင့်ကပါ ထရပ်ပြီး . . .

“တကယ်ပြောတာ မမ . . . စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ဖိုင်တွေပါ စိုစိစိဖြစ်ပြီး သေးနဲ့ နံနေတယ်”

ဒေါ်ထား မျက်ခုံးတွန့်ကျိုးကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ် နေခိုက် ဇာနည်ကို မြင်သွားကာ . . .

“ဟဲ့အကောင် . . . နင်က ခုမှ ရုံးလာရအောင် နင့်ကိုယ်နင် ဘာကောင်များ ထင်နေလဲ! . . ”

“ဟို . . . ဟို . . . ”

“ဟိုတွေဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့ ပိုင်ရာဆိုင်ရာအားကိုးနဲ့ ရာထူးမျိုး ငါ့ထက် ဆယ်ပြန်မြင့်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူးဟေ့၊ သွား . . . ရုံးချုပ်မှာ မန်နေဂျာဆီ သတင်းပို့ . . . ”

“ခင်ဗျာ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ဒေါ်ထား ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ဘာပြောမှန်း သူ မသိ။

လောလောဆယ် အခန်းထဲမှာ သေးနဲ့ပြဿနာတက်နေတာ သိလိုက်ပြီဖြစ်၍ တွေဝေမနေတော့ပဲ တစ်ချိုးတည်း လှည့်ကာ ပြေး တော့သည်။

(ငါနဲ့ကွာ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်လည်း ထွက်တာပဲဟ တောက် . . .)

သူ မြေညီထပ်အရောက်၊ ရုံးစောင့်ဦးလေးကြီး . . ပင်မ ဝင်ပေါက်ကအဝင်နှင့် တည့်တည့်တိုးလေသည်။

ဦးလေးကြီးက . . . သူ့ကို ပြုံးစစနှင့် ကြည့်ပြီး . . .

“နို့မျက်ပြီး . . . နို့ဘူးနဲ့ ကြီးရတဲ့ ကလေးတွေက ဒီလိုပဲကွ၊

အဟဲဟဲဟဲ...

“ဗျာ!...”

“ကဲ... သွား... သွား... မင်း အရှက်မကွဲရအောင် ငါ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးကွာ... ဟုတ်လား!”

(ဘုရားသခင်... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဦးလေးကြီး ကျန်းမာလို့ ချမ်းသာပါစေ...)

ဇာနည်စိတ်ထဲက ဆုတောင်းပြီး ဦးလေးကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးအပြင်ဖက် ပလက်ဖောင်း ရောက်မှ သက်ပြင်းမောကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်မိတော့သည်။

(နို့ဘူးနဲ့ ကြီးရတဲ့ ကလေးတွေက ဒီလိုပဲကွ...)

သူ၏အာရုံထဲ စွဲထင်ကျန်ခဲ့သော ရုံးစောင့်ဦးလေးကြီးရဲ့ စကားအား ပြန်ကြားယောင်ကာ ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်ရင်း သူ၏အတွေးတစ်ချို့ နောက်ပြန်လည်သွားသည်။

ဇာနည်...။

အာဇာနည်နေ့မှာမွေးလို့ ဇာနည်ဟု အမည်ပေးခဲ့သော အဘိုးကို သတိရလိုက်သဖြင့် သားတစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်မဝနိုင်အောင် မြင့်မိုရ်တောင်ကို အပိုင်စီးခဲ့သည့် မိခင်ကိုလည်း သတိရသည်။

မေမေ...။

ဇာနည် လွမ်းမက်စွာ တီးတိုးခေါ်ဖြစ်သည်။

မေမေ မကြားနိုင်တော့ပါချေ။

ဇာတိမြေဖြစ်သော ကြွက်နဖားရွာကလေး၏ ဒုတ္တံဝတီ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ အဘိုးနှင့်အတူ ခေါင်းချသွားတာ ငါးနှစ်ပင် ပြည့်တော့မည်။

မေမေ့နာမည်က ခင်ဆွေရီ။ အဘိုးက ဦးသာကျော်။ မေမေ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်မှာ အဘွားဆုံး၍ မိတဆိုး သမီးလေး ခင်ဆွေရီ

အပေါ်မှာ အချစ်ပိုကာ အရွယ်ကောင်းနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပင် မပြုတော့ပဲ သားအဖနှစ်ယောက်ထဲ နေလာခဲ့ကြသည်။

မေမေ ခင်ဆွေရီက လှသည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖွံ့ထွားပျိုမြစ်လွန်းလှ၍ ဘိုးဘိုး စိတ်မချနိုင်ဘဲ သွားတဲ့နေရာ အပါခေါ်ကာ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ။

ဘိုးဘိုးအလုပ်က ကျောက်ခွဲစက် မောင်းရသော စက်မောင်းကြီးဖြစ်၍ မေမေလည်း ဘိုးဘိုးနှင့်အတူ ကျောက်ကျင်းထဲမှာပင် ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။ အရွယ်ကလေး ရလာတော့ ဘိုးဘိုးကို ကူညီကာ အလုပ်ဝင် လုပ်သည်။

စက်မောင်းတော့ မဟုတ်၊ စက်ထဲ ရွက်ထမ်းကာ ထည့်ပေးရသော ကျောက်သမ အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးက တားသော်လည်း မေမေက လက်မခံ။ အဖေ အသက်ကြီးလာလို့ မလုပ်နိုင်တော့ရင် ခက်မယ်ဟု ပြောကာ ဇွတ်ဝင်လုပ်လေသည်။ ဆိုတော့ကာ၊ ဘိုးဘိုးလစာ မေမေ့လုပ်အားခ နှစ်ခုပေါင်းကာ သားအဖနှစ်ယောက် အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။

ဝတ်ချင်စားချင်သော အပျိုရွယ်ကလေးဖြစ်၍ စုမိဆောင်းမိ ရှိလာတိုင်း ဘိုးဘိုးက မေမေ့ကို ခေါ်ကာ မန္တလေးသို့ တက်သည်။ မေမေ့စိတ်ကြိုက်အဝတ်အစား၊ အလှပြင်ပစ္စည်းများ ဝယ်စေကာ တတ်စွမ်းသမျှ ဆင်ယင်ပေးရှာသည်။

နဂိုရ်က လှသောမေမေသည် သစ်လွင်တောက်ပသော အဝတ်နှင့် အလှပြင်၍ ထွက်လိုက်သောအခါ မည်းမည်းတူးတူး ပေသလူး ထနေသော ကျောက်သမများထဲ ထင်းခနဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။ ကျောက်မှုန့်များ တဖွားဖွား လွင့်နေသည့် ကျောက်ကျင်းထဲ ကျောက်ဆစ်ပန်းလေးတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ကန်ထရိုက် ဦးလှဘုန်းက မျက်စိကျ

သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ဦးလှဘုန်းက ရန်ကုန်သား၊ မန္တလေးမှာ စီးပွားရေး အခြေချသူ... လူပျိုကြီးဟု အများက ပြောကြသည်။

စက်မောင်းကြီး ဦးသာကျော်ကိုလည်း အလေးထားဆက်ဆံကာ ဦးသာကျော် ကျောက်ကွဲစ မှန်ပြီး ဆေးရုံတက်ရစဉ်အခါက ကုန်ကျစရိတ် အဝဝ တစ်လလုံးလုံး အလုပ်မဆင်းတာတောင် လစာ တပြားမှ မလျော့အောင် ကူညီခဲ့သူဖြစ်၍ ဖခင်၏ကျေးဇူးရှိသူအဖြစ် မေမေ ခင်ဆွေရီနှင့် ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

မေမေ့ကို ကျောက်သမ အလုပ်မှ ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ဘေးမှာ တာလီစာရေးမလေးအဖြစ် ခန့်ခဲ့သည်။ တာလီ ဆိုတော့ ကျောက်တင် တဲနေရာမှာလည်း မှတ်ရသည်။ ကျောက်ချသည့်နေရာမှာလည်း မှတ်ရသည်။

ကျောက်ချသည့်နေရာက မန္တလေးမြို့ အနံ့အပြားဖြစ်၍ အပြန်နောက်ကျတတ်သည်လည်း ရှိသလို... ညအိပ်ပြီး မနက်မှ ပြန်လာရသည်လည်း ရှိသည်။ ပြဿနာ မရှိ။ မောင်လှဘုန်းနားမှာ ဖြစ်၍ ဦးသာကျော်က စိတ်ချသည်။

တစ်နေ့ မောင်လှဘုန်း သူ့ဆီမှာ သမီးကို လာရောက်တောင်း ရမ်းလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားလေသည်။ သို့ဖြင့်... ကျောက်ခွဲ လုပ်ငန်း သုံးလနီးပါး နားလိုက်ရ၍ ဦးသာကျော်တို့ သားအဖလည်း စုမိတာလေးနဲ့ စားရင်း အလုပ်ကောင်းအောင် ပြန်စောင့်နေကြသည်။

ထိုကာလအတွင်း ကိုလှဘုန်း ရန်ကုန်ခဏပြန်သွားသည်။ သုံးလပြည့်ပြီး အလုပ်တွေ ပြန်လည်ပတ်လာသည်။ ကျောက်ခွဲစက် ပြန်လည်နိုင်၍ ဦးသာကျော် အလုပ်ပြန်ဆင်းရသည်။ သို့သော် ဦးလှဘုန်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်က ပြန်တက်မလာတော့ချေ။

မေမေလည်း အလုပ်မဆင်းနိုင်တော့ပါချေ။ အကြောင်းမှာ ဦးလှဘုန်းနှင့် ရခဲ့သောကိုယ်ဝန်က မေမေ့မှာ ရှိနေခဲ့ချေပြီ။ အခြေ

အနေကို သိပြီး ဘိုးဘိုး ရင်ထုမနာ ခံစားခဲ့ရသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့အဇ္ဈတ္တကို အနှစ်ကျကျ မသိဘဲ သမီးကိုပုံ ယုံမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူကျုံးမရ ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် လူစိတ်ရှိလို့ လူမှန်ရင် တစ်နေ့ မောင်လှဘုန်း ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပြီး ဘိုးဘိုး ဇာတိမြေမှ လုံးဝမခွာပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

အာဇာနည်နေ့မှာပင် သူ့ကို အမေက မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ ဒုတ္တာဝတီမြစ်ရေနှင့် အချင်းဆေးပြီး တသွေးတမွေးဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ခုတော့ သူ ကံဆိုးပါသည်။ မေမေ့နို့မှာ နို့ချောင်းပိတ်ရောဂါ ရနေ၍ သူ နို့မစို့ခဲ့ရ၊ နို့ဘူးသောက်ပြီး ကြီးပြင်း ခဲ့ရသည်။ သည့်နောက် ရင်သားကင်ဆာနှင့် မေမေ ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီး ပြောပြချက်အရ... ကျောက်မှုန့်တွေ ရှူရှိုက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသောဒဏ်က ရောဂါဝေဒနာ၏အစ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ခုတော့...။ ဘိုးဘိုးရော မေမေပါ ဒုတ္တာဝတီ မြစ်ကမ်းနံ ဘေးမှာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြနေပေပြီ။ သူသာလျှင် လူ့လောကအတွက် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ရင်ဆိုင်ရင်း...

“ဟေ့လူ... လိုက်မှာလား!”

“ဗျာ!...”

သူ သတိရပြီး လှမ်းကြည့်တော့ ရှေ့မှာ အဲယားကွန်း ဘတ်(စ်) တစ်စီး ရပ်ထားသည်။ သူ ကားပေါ် ပြေးတက်မှ စပါယ်ယာက...

“ခင်ဗျားဗျာ... လိုက်မှာများ ကြောင်ငေးကြည့်နေရသေး၊ ကျုပ်တို့ ရပ်စောင့်ပြီး ခေါ်နေရတာ အားနာပါဦး...”

ဒုက္ခ...။ ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ၊ ခရီးသည်တွေ အားနာစရာ။

ထိုအတွေးနှင့် ကားထဲ ဝေ့ကြည့်မိသည်။
သူပါမှ နှစ်ယောက်ထဲရှိသော ခရီးသည်တင် ကားကြီးဖြစ်၍
ဇာနည် အားမနာတော့ပဲ အစုတ်ဆုံး နှစ်ရာတန်ကို ရွေးပေးလိုက်တော့
သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ရိုးချုပ်ကို အစည်းအဝေးကိစ္စအတွက် ဌာနမှူးနှင့်အတူ...
အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ် ရောက်ရသည်မှာ
အူတိအူကြောင်နိုင်လွန်းသည်ဟု သူ၏စိတ်ထဲ တွေးထင်နေမိသည်။

အဆိုးဆုံးက... ဌာနမှူး၊ ဌာနမှူးဒေါ်ထား ဘာတွေ ပေါက်ကွဲ
သနည်း။ ရာထူးကိစ္စတဲ့။ သူ့ စိတ်မဝင်စားလို့ ဝင်တောင် မဖြေဘဲ
အိပ်ကျန်နေခဲ့တာ ရာထူးကတော့ တက်စရာအကြောင်းမရှိ။
ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ကျတာပဲ ဖြစ်လောက်မည်။ သေချာသည်။

အားလုံးဖြေဆိုရမည်ဆိုသောအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်သည်။ ဌာန
တွင်း စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ကာ ဌာနခန်းထဲ ဝင်အိပ်သည်။ အိပ်နေ
တာကို မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်သည်။

ဒီမနက် သူအိပ်ခဲ့သောစားပွဲမှာ...

“ကိုဇာနည်...”

နာမည်ခေါ်သံကြား၍ အတွေးဖြတ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်

သည်။ (ဟင်... မန်နေဂျာ ဂေါ်သင်... အဲ... ဒေါ်သင်ချိုမြ)
 အပြာရောင် ဖိုင်တွဲလေးတစ်ခု ပိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေသော
 သင်ချိုမြအား သူ့စိတ်ထဲမှာ မချိမဆန့် လှရက်နိုင်လွန်းသော
 ကဝေပျိုမလို့ ထင်မြင်နေရသည်။ ထို့ပြင် သူမ၏ပြုစားဖြားယောင်း
 ခြင်းကို ခံနေရသကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် တောင့်တောင့်ကြီး ငေးကြောင်
 ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

သူမ လျှောက်လာပါသည်။ ဒင်ကြီးငှက်တို့ ခြေလှမ်းမျိုးနှင့်
 သူ၏အနီးအနား ရောက်လာသည်။

“ရှင် ဘာအတွက် နောက်ကျနေတာလဲ!...”

“ဗျာ!...”

ဒီတော့မှ သူ သတိဝင်လာပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။
 ထိုလှုပ်ရှားမှုက မျက်လှည့်ဝိုင်းမှာ ပိုးကြိုးမျှင်လေးနှင့် ချိတ်ကာ ကပြ
 နေသော... အရိုးစု အရုပ်ကလေးနှင့် တူမတူတော့ မသိ၊ သူမ
 အကြည့်ထဲမှာ အပြုံးရိပ်ရိပ်ကလေး ရှိနေကြောင်းတော့ သူမ
 လိုက်ပါသည်။ ရင်တောင် ခုန်သွားသည်။

“ရှင်နောက်ကျနေလို့ မေးနေတာ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့
 လိုက်ခဲ့...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် သင်ချိုမြ ရှေ့ကနေ လှပစွာ လျှောက်သွား၍
 သူလည်း နောက်ကနေ ညွတ်ပက်ညွတ်ပက်နှင့် လိုက်ကာသွားသည်။
 မြေညီထပ် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှ အပေါ်သို့ တက်သော လျှပ်စစ်
 လှေခါးအိမ်ဆီ ဦးတည်ပြီးမှ... သူမ ရပ်ကာ လှည့်ကြည့်၏။

“ရှင်... ရှေ့က လျှောက်”

သူမ ဘာကိုရည်ရွယ်မှန်း သိကာ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူ
 အမ်းပြီး အတော်ခံရခက်သွားသည်။ သူ့ဘာသာ ရှေ့က လျှောက်ပြီး

သူ့တင်သားအလှ သူ့ဘာသာ မလုံခြုံတာကို သူ့စိတ်နှင့်သူ ဘယ်လို
 ထင်ထင်၊ သူတစ်ပါးအပေါ် ဒီလိုကြီး အထင်အမြင် သေးသိမ်စရာ
 အကြောင်းမရှိ။

စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောရလျှင်... ဒါ ငါ့ကို စော်ကားတာပဲဟု
 တွေးမိကာ ထူပူသောမျက်နှာနှင့် ဒေါသစိတ်တို့ တစ်ထပ်တည်း
 ဖြစ်ကာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူမဘေးမှ ကျော်တက်ရင်း...

“ခင်ဗျားမှတ်ထားဖို့က အိမ်သာမှန်ရင် ဘိုထိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပီနံ
 အိတ် ကာထားတဲ့ လည်ပေါ်အိမ်သာဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းဘေးက ချုံပုတ်
 ဖြစ်ဖြစ် ချေးစော်နံတာချည်းပဲ၊ ဘယ်သူမှ တယုတယ လိုက်ကြည့်မနေ
 ဘူး”

“ဘာ!...”

ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသော သင်ချိုမြမျက်နှာကို ကြည့်မြင်ကာ သူ
 အတော်ကျေနပ်သွားသည်။ သူ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သူမလည်း အလွယ်
 စကူ သဘောပေါက်လေသည်။ ထိုအခါ သူမလည်း သူ့ဘေးသို့
 လိုက်ယှဉ်လျှောက်ပြီး...

“အဲဒီချေးစော်နံတဲ့ အိမ်သာကိုပဲ... ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ
 အာသာငမ်းငမ်း လိုက်ကြည့်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား!”

“ဒါက ဗိုက်နာတဲ့အချိန်လေးပါ”

“ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်...”

“ကျုပ်က လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ပါ၊ ခင်ဗျား စော်ကားလိုက်
 တာကိုတောင် လူတိုင်း လက်ခံနိုင်တဲ့စကားနဲ့ သတိပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်
 လား!...”

“တောက်!...”

သူမ တက်ခေါက်သံကြောင့် လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ် တံခါးပွင့်ပြီး
 လူနှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ရသလို တိုက်ဆိုင်မှုလေး ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာ မသိသော်လည်း လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်နှင့် အပေါ်တက်ရမည်ဆိုတာကို သိနေ၍ သူ အရင်ဝင်လိုက်သည်။ သူမ လိုက်ဝင်လာပြီး နောက်ထပ် လိုက်ဝင်မည့်သူ မရှိသဖြင့် သူမဘာသာ မောင်းတင်လာခဲ့ပါသည်။

လုံခြုံသော လှေခါးအိမ်လေးထဲ ပိတ်မိနေသော ကိုယ်သင်းနဲ့ လေးကြောင့်... သူမကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကန့်လန့် ဖြတ် လက်ကိုင်ဘောင်တန်းကို ကျောမှီကာ မခွဲတရို့လေး ရပ်နေသော သူမကို ကြည့်ပြီး ဇာနည် ပင့်သက်ရှိုက်ပြန်၏။

ဒီမိန်းမကိုက အမြင်ကတ်စရာကောင်းအောင် လှလွန်းသည် ဟု မှတ်ချက်ပေးမိစဉ်... သူမက စိတ်နှလုံးကို ဒုံးဒုံးချလိုက်သည့်ပုံစံ မျိုးနှင့်...

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မ ရှင့်ကို ရွေးချယ်လိုက်မှုအတွက် နောင်တမရချင်ဘူး၊ အခုဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စကို မဖြစ်ဘူးလို့ပဲ သဘော ထားလိုက်ပါ... အခု သွားရမယ့်နေရာက ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ရုံးခန်း ပါ... သူမေးတာကို အဆင်ပြေအောင် ဖြေပေးပါ... ဟုတ်ပြီလား!”

ဇာနည် ခေါင်းကုတ်သည်။ ဝန်ခံရလျှင် ခုချိန်ထိ သူ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ နားလည်ထားမှု မရှိသေးသဖြင့်...

“ကျွန်တော် မေးချင်တာလေး မေးခွင့်ရှိမလား ဒေါ်သဇင်ချိုမြ”
သူမ မျက်လုံးအကြည့်တွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“မေးပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ရုံးချုပ်က ခေါ်တဲ့ကိစ္စ ခုချိန်ထိ မရှင်းလင်း သေးဘူးဗျ”

“ရှင့်ကို... ရုံးချုပ်က လစ်လပ်ရာထူးနေရာအတွက် ခန့်ထား ပေးဖို့”

“ဗျာ... ကျွန်တော်ကမှ ဝင်မပြေတာ... ဘယ်လိုလုပ်”

“ကျွန်မတို့ရဲ့... လျှို့ဝှက်အောင်မှတ်က ‘သုည’ ပဲ”
“ဟင်!”

“အဲဒီသုညကိုတောင်... ရာထူးစာမေးပွဲဆိုတာကို သိလျက်နဲ့ ဒီရာထူးကို စိတ်မဝင်စားလို့ ရတဲ့သုညမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီသုညက ထူးထူးခြားခြား ပြိုင်ဘက်မရှိ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရလို့... ရှင့်ကို... ရွေးချယ်လိုက်တာ...”

သူ့စိတ်ထဲ အိတ်အာတာကြီးဖြစ်ကာ သူမကို နားမလည်သလို ကြည့်ပြီး...

“နေပါဦးဗျာ... ဒီလောက်စူးရှထက်မြက်တဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ဘယ်သူကများ ပေးလိုက်ပါလိမ့်ဗျာ... အဲဒါရဲ့...”

“ကျွန်မပဲလေ... အဟင်းဟင်း”

သူမကိုယ်သူမ ကျေနပ်မိသလို အသံထွက်အောင် ပြုံးရယ် လိုက်ကာ...

“လောကမှာ ဂုဏ်ဒြပ်၊ ရာထူးစည်းစိမ်၊ ငွေကြေးဥစ္စာကို မလိုချင်ဘူး၊ မမက်မောဘူးဆိုတဲ့သူ ရှိပါ့မလား ကိုဇာနည်၊ လောကီ နယ်ပယ်ကိုပဲ ပြောချင်တာ၊ ရှိတယ်လို့ ပြောရင် အဲဒီလူဟာ အရူးပဲ”

ဇာနည် တွန့်သွားသည်။ စော်ကားပြန်ပြီဟုလည်း တွေးထင် ကာ ကြည့်သည်။ သူမက ဆက်၍...

“အဲဒီအရူးထဲမှာ အရူးနှစ်မျိုး ရှိတယ်၊ ပုံမှန်စိတ် မရှိဘဲ ရူးသွပ်ပျံ့လွင့်နေတဲ့အရူးနဲ့ ပုံမှန်စိတ်ရှိပြီး ပညာတတ် ဗဟုသုတ ရှိတဲ့ အရူးဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ လိုအပ်တာ ပုံမှန်စိတ်ရှိပြီး ပညာသုတ ပြည့်စုံတဲ့အရူးလေ”

သူတို့နှစ်ယောက် စီးနင်းလာသော လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်လေး တုန့်ခနဲ ရပ်ပြီး သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်ပြန်နိမ့်ကျကာ တံခါးချပ်များ ပွင့်သွား သည်။ သူမ အရင်ထွက်နှင့်သဖြင့် ဇာနည်က...

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . နေဦး”

သူမ ရပ်ပြီးလှည့်ကြည့်၍ ဇာနည် ထွက်လာရင်း . . .

“ကျုပ် ရှေ့က လျှောက်မယ် . . . မဟုတ်ရင် အိမ်သာကိစ္စ ပြဿနာဖြစ်ရဦးမယ် . . . ”

သူမ မျက်နှာရဲရဲကလေးနှင့် ပြုံးမှန်း သူ မြင်သိသည်။ သို့သော် မမြင်သလို မျက်နှာကို လိုအပ်သလို ထားကာ ထွက်ခဲ့သည်။

သူလျှောက်လာရင်းက ဘာသာတွေးမိကာ . . .

“အဟတ်ဟတ် . . . ရူးတာ ရွေးပြီး ရာထူးပေးတယ် အဟား ဟားဟား . . . ”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ! ဒါရိုက်တာကြီး ရှိတဲ့အလွှာရှင့်”

“ရှိတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် ရာထူးကြီးတော့ အရူးကြီးပေါ့ . . . ပြန်တွေးကြည့်လေ . . . ခင်ဗျားတောင် ကျွန်တော့်ထက် တစ်ဆင့်ပိုရူးနေတဲ့ အရူးမကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ဟားဟားဟား . . . ”

တိတ်ဆိတ်နေသော အဆောက်အဦး အလွှာထဲမှာ သူ၏ ရယ်သံက အတော့်ကို ပီပြင်လွန်းလှသည်။ သူမ၏ထိတ်လန့်မှုကလည်း အတော့်ကို သရုပ်ပါပါသည်။

“ဒီမှာ . . . ရှင် ခဏရပ်လိုက်စမ်းပါ . . . ”

ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သော ဇာနည်ရှေ့မှာ သင်္ဃာတန်ခါးထောက် ရပ်လိုက်သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးတော့ မဟုတ်၊ တစ်ဖက်က ဖိုင်ကို ကိုင် ထားသဖြင့် မော်ဒယ်တစ်ယောက် ကုန်ပစ္စည်း ကြော်ငြာအရိုက်ခံ တော့မည့်ဟန်ပန်မျိုး။

ထို့နောက် ကြားရုံလောက် ကျယ်သောလေသံမျိုးနှင့် . . .

“ကျွန်မ . . . ရှင့်ကို အထင်ကြီးထားသမျှ အလကားပဲ ကိုဇာနည် ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် . . . ရှင့်ရဲ့ကလေးဆန်မှုတွေ ခဏ လောက် ရပ်ပေးပါ၊ ဒီလောက်ပြောနေတာ ရှင့်ကို ချမ်းသာကြီးပွားစေ

ချင်လို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့၊ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းအတွက် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူချင်လို့ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါရှင် . . . ပါးစပ် ပိတ်ပြီးတော့ ကျွန်မနောက်က လိုက်ခဲ့ . . . ”

“မဖြစ်ဘူး . . . အိမ်သာကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ! . . . ”

“ပြဿနာမရှိဘူး . . . အိမ်သာတွင်းထဲ ပျော်နေတဲ့အကောင် တွေပဲ အိမ်သာကို မက်ကြတာ . . . ရှင်က ဘယ်မှာ ပျော်တတ်သလဲ! ရှင့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ . . . ”

“အေးပေါ့ဗျာ . . . ကျုပ်က ဗိုက်မနာသေးတော့ ခင်ဗျား ပြော အားရှိတာပေါ့ . . . ”

သူမ . . . ခြေလှမ်းလှမ်းပြီးမှ တုန်ခနဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။ ထို့နောက် အံ့ကြိတ်ပြီး ဆက်လျှောက်သည် ထင်ပါသည်။ အတော် သွက်ကာ ကြွေပြားခင်းကြမ်းပြင်နှင့် သူမ၏ဖန်ခြေနင်းဒေါက် ချွန်ချွန် လေး၏ထိခတ်သံပင် ပို၍ ကျယ်လာသည်။

သို့သော် . . . ထိုအသံများ အခန်းတစ်ခု၏တံခါးရှေ့မှာ ရပ် သွား၏။

သူမက . . . လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းလေး နှိပ်ပြီး တံခါးအပေါ် သို့ မော့ကြည့်သည်။ မီးစိမ်းလေး လင်းလာမှ အသာဖွင့်ကာ . . . ဝင်တော့သည်။

“ဆရာ . . . EARNEST MONEY SECTION နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လစ်လပ်ရာထူးနေရာအတွက် ရွေးချယ်ခံထားရတဲ့ ဝန်ထမ်းပါ ဆရာ”

ဒါရိုက်တာကြီးက သူမကို ကြည့်ပြီး မျက်မှန်လေး ပင့်ကာ ပင့်ကာနှင့် သူမနောက်ကို ကျော်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူလဲ သင်္ဃာတန်ခါး”

“ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း ဌာနခွဲရုံးက UD တစ်ယောက်ပါပဲ ဆရာ . . . ကိုဇာနည်ပါ . . . ”

“ဟုတ်ပြီလေ. . . ဘယ်မှာလဲ!”

“ဒီ. . . မှာ. . . ဟင်! . . .”

သူမ လှည့်ကြည့်ပြီး သူမနောက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိသဖြင့် ရှက်မွန်သွားကာ. . . အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ အပြင်မှာတော့ ဇာနည်တစ်ယောက် ချာလီချက်ပရင်၏မျက်လုံးမျိုးနှင့် မစ္စတာဘင်း၏ လမ်းလျှောက်ဟန်ကို ပေါင်းစပ်ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုဇာနည်. . .”

“ဗျာ! . . .”

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ! . . .”

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့မယ့်အချိန်ကို ရပ်စောင့်နေတာလေ”

“တောက်! . . . ရှင်နဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ. . . ဝင်လာခဲ့”

“အိုခေ. . .”

ဇာနည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒါရိုက်တာကြီးမျက်နှာ ပြုံးလက်သွားပြီး. . .

“ထိုင်ပါ. . . ထိုင်ပါ. . . ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ရှင်! . . .”

“ဒီလိုလေ. . . ကိုဇာနည်ကို လူနဲ့နာမည် တွဲပြီးမမှတ်မိလိုသာ မပြောနိုင်တာ၊ EARNEST လစ်လပ်နေရာအတွက် သူနဲ့ သင့်တော်မယ် ဆိုတာ ကိုယ်တွေးပြီးသားလေ ဌာနခွဲရုံးသုံးခုမှာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အခက်အခဲ တချို့ကို မှတ်မှတ်ရရ ကျော်လွှားပေးနိုင်တဲ့ ဌာနက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အရည်အသွေးကို ကောင်းကောင်းသိထားတယ်။

ဟိုတစ်ခါ ရုံးအပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စပဲ ကြည့်ဦး၊ ကိုယ်ဆို လန်လွန်းလို့ သုံးရက်လောက် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာ၊ အိုခေ အိုခေ. . . အဆင်ပြေသွားပြီ၊ အဲဒီတော့ ကိုဇာနည်အနေနဲ့ ဌာနမှူးရာထူး လက်ခံပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးပါဗျာ

နော. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီနေရာ ဘာကြောင့် လစ်လပ်သွားတယ် ဆိုတာရာ သိပရစေလားခင်ဗျာ! . . .”

သင်ချိုမြက လျှာရှည်ပြန်ပြီဆိုသောအကြည့်နှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် ဒါရိုက်တာကြီးက. . .

“လွယ်လွယ်ပြောရရင် မသမာမှုပေါ့ဗျာ. . . လုပ်ငန်း စရံငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်. . . လိမ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကိုယ့်ရဲ့အယုံကြည်ရဆုံး ကိုယ့်အသွေးအသားထဲကပဲ ဖြစ်သင့်တယ်ဗျာ

ငွေပမာဏ အတော်များများ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ပေးရတဲ့သူလေဗျာ၊ ခုတော့ ခန့်သမျှလူအားလုံး ‘မ’ ပြီး ပြေးကြတာပဲဗျ. . . အဲဒါကြောင့်. . .”

“ကျွန်တော်လည်း အရင်လူတွေလို ‘မ’ ပြီး ပြေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီဆက်ရှင်ကို ဒါရိုက်တာကြီး တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်တဲ့ဆက်ရှင် ဖြစ်သင့်ပါတယ်. . .”

ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် သင်ချိုမြတို့ မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်ကြသည်။ ခဏကြာတော့ ဒါရိုက်တာကြီးက တွေးတွေးဆဆအသံနှင့်. . .

“ခင်ဗျား မလုပ်နိုင်တဲ့သဘောလားဗျာ. . .”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်. . . မယုံကြည်နိုင်မှာပဲ စိုးရိမ်တာပါ. . .”

“ဟာဗျာ. . . ယုံကြည်လို့ ရာထူးနဲ့တကွ အပ်နှံပြီလေဗျာ”

“ဒါပေမယ့်လည်း. . . အဲသလို ယုံကြည်ဖို့အတွက် အချိန်ကာလတစ်ခု သေချာပေါက် လိုအပ်ပါတယ်. . . အဲဒီအချိန်ကာလကို မကျော်လွှားနိုင်သရွေ့ ကျွန်တော်ဟာ. . . ယုံကြည်ဖို့ လိုအပ်သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာက ကျွန်တော့်အလုပ်ဝတ္တရား

ကို စတင်ဆောင်ရွက်ချိန်ကစပြီး သံသယ မျက်လုံးတွေကို အမှောင်ချ ပစ်စေချင်တာပါ။ . . ”

“ဘာကြောင့်လဲ . . . ကိုဇာနည်!”

“အဲဒီအကြည့်မျိုးက ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီကြိုးရှိနေသရွေ့ ကျွန်တော် ရှေ့မတိုးနိုင်ပါဘူး၊ ပင်ကိုယ်က ရိုးသားကြိုးစားနေတာတောင် . . . ဒီကြိုးကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်နိုင်ပါတယ်။ သံသယ အဖြစ်ခံနေရတာချင်း အတူတူ တန်သွားအောင် . . . ပုံးနှစ်ဆယ်လောက် မပြေးတဲ့ ရှေ့လူတွေနောက်ကို ကျွန်တော် မလိုက်ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

သူ စကားအဆုံးမှာ . . . ဒါရိုက်တာကြီး မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ပင့်သက်ချသွားသည်။

ပြီးမှ . . . ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လျက် . . .

“ကောင်းပြီ ကိုဇာနည် ခင်ဗျားဆန္ဒကို ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်၊ ကဲ . . . သင်ခံယူမှုကလဲ SECTION က ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ လိုက်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးရင်း လုပ်ငန်းလွှဲပြောင်းလက်ခံ လုပ်ပေးပါ . . . ပြီးတော့ စာရင်းစစ်ဌာနက ဌာနမှူးဒေါ်ကြွယ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ လွှတ်ပေးပါ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် . . . ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ . . . ယုံကြည်စွာ အပ်နှံမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တစ်စုံတစ်ရာ မမှားခင်အချိန်အထိ အမှန်ကန်ဆုံး ကြိုးစားမယ့်ဝန်ထမ်းပါခင်ဗျာ . . . ”

“ကောင်း . . . ကောင်းပြီ . . . ဟို . . . အဲ . . . မကောင်း . . . အဲကောင်း . . . ”

ဇာနည်တို့ အခန်းအပြင်ရောက်သည်အထိ ဒါရိုက်တာကြီး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့၍ သင်ခံယူမှု အားနာသွားကာ . . .

“ရှင် . . . ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေတာလဲ ကိုဇာနည်!”

“မှန်သောစကားဆိုခြင်းဟာ မှန်သောသစ္စာပြုခြင်းပါပဲ . . . ဒေါ်သင်ခံယူမှု၊ ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ လူကောင်းလား လူဆိုးလားဆိုတာ . . . အဲဒီလူ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ ခက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် . . . ကျွန်တော် မှန်အောင်ကြိုးစားနေပေမယ့် မမှားဘူးလို့ အာမခံရဲတာပါ . . . ကျွန်တော့်စကား နားဝင်ဆိုးတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် . . . ခွကျတာက . . . ကျွန်တော်က ဆေးသကြားမကျွေးချင်ဘူး၊ ဆေးခါးကြီးပဲ တိုက်ချင်တယ် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုံးမဲ့ပြီး မျှီချလိုက်ပါ အကျိုးရှိပါတယ် . . . ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သင်ခံယူမှု မျှီချလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့အဖို့ . . . ဇာနည်အတွက် အလုပ်ဝတ္တရားများ အပ်နှံပေးခြင်း ပြီးဆုံးဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးရသော ပင်ပန်းမှုများ . . . ကုမ္ပဏီ (၁၀)ခုစာ အလုပ်ဝတ္တရားများ တပြိုင်တည်း ဆောင်ရွက်ပေးရသလောက်ကို ရှိလိမ့်မည်ဟု . . . သူမ တွေးထင်ကာ စိတ်အနာကြီးနာပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲနေမိလေတော့သည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်က အံကပ်တွေ ချွတ်ဆေးရင်း
ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်
“ကမ္ဘာကြီးအိုချင်အိုသွားမယ် အချစ်ကမအိုဘူး” ဆိုပဲ
ကျွန်တော်လည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်အချစ်နဲ့
လောကပင်လယ်ကို လက်ပစ်ကူးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့
စုံတွဲတစ်တွဲကို ကြည့်ပြီး ယုံလိုက်တယ်...။

တိုယွန်တီသမီးလေး ၁၀၉

အခန်းရှစ်၊

အလုပ်အဟောင်းနှင့် ဦးကျောက်အဟောင်းကို...
စိတ်သေတ္တာထဲ သော့ခတ်သိမ်းပြီး အလုပ်အသစ် ဦးကျောက်အသစ်
နှင့် လုပ်နေရ၍ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်သာ ကုန်သွားသည်။

လူနှင့်အလုပ်က အသားမကျနိုင်အောင် ရှိကာ... စနေ
တနင်္ဂနွေလို ရက်မျိုးအား မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

ဒုန်း!!... ဒုန်း!!...

“ဇာနည်... ဇာနည် နိုးပြီလားဟေ့!”

“ဗျာ... ဟုတ်...”

“အေး... အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဟေ့”

၁၁၁ နတ်ရွာမိုး

သူ အိပ်ယာသိမ်းနေတုန်း အပြင်က ခေါ်သံနှိုးသံကြောင့် ပြန် လှည့်ထူးပြောရင်း... အသံရှင်ကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ ခန့်မှန်းကြည့် ရသလောက် အောက်ထပ်က စာရေးဆရာ ကိုယုယ၏အသံ ဖြစ်ရမည် ဟု တွေးရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ကပျာကသီ ပြေးဝင်သည်။

မဝင်လို့မဖြစ်၊ တစ်ညလုံး လှိမ့်ပန်းထားသမျှ အနံ့တွေနှင့် လန်းနေသောကြောင့် ရေချိုးသန့်စင်ပစ်ရသည်။

ကျန်တာတွေတော့ နောက်မှ သိမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဆောင်အဝင်ဝ အုတ်လှေခါးထစ်မှာ မေဦးမော်ကို ကျောခိုင်းလျက် ရပ်စောင့်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ဆောရီး... နည်းနည်းကြာသွားတယ် ထင်တယ်”

သူမ တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီးမှ...

“ရပါတယ် ကိုဇာနည်၊ အချိန်ရရင် ကျွန်မနဲ့ လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်ပါလား... စကားပြောစရာလည်း ရှိလို့ပါ”

“ဪ... အင်း... ရပါတယ်၊ သွားကြမယ်လေ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ခရားကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘက်သို့... အိုင်တီခေတ်နှင့်အညီ ယှဉ်ကာ လျှောက်ကြသည်။ တစ်ယောက်က ပုပု၊ တစ်ယောက်က ရှည်ရှည်၊ မည်သို့ဆိုစေ၊ ရှေးက ဆိုပြီးသည့်အတိုင်း ကောင်မလေးက မိုးပြည့်ပြည့်မောင်လို ချစ်စရာ ကောင်းနေ၍ သူမနှင့် တွဲလာသော သူ့ကို အထင်ကြီးသလို အကြည့်ခံ နေရသည်ကပင် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းနေသည်ဟု တွေးကာ ရင်ထဲ နွေးလာသည်။

ထို့ကြောင့် သူမကို ငုံ့ကြည့်တော့ သူမက မော့ကြည့်ပါသည်။ သူမ ချက်ချင်းအကြည့်ရွှေ့ပစ်၍ သူလည်း မတ်ခနဲဖြစ်ကာ ဆက် လျှောက်သည်။

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၁၁၁

သို့နှင့် ခရားကြီးသို့ ရောက်ကြ၏။ လက်ဖက်ရည် ချိုဆိမ့် တစ်ခွက်၊ ကျဆိမ့်တစ်ခွက် မှာကာ သောက်ကြ၏။

ထို့နောက်မှ သူမက...

“ဆရာကြီးနဲ့ ရှင်နဲ့ အတော်ရင်းနှီးသလိုပဲနော်”

“အင်း... တစ်ဆောင်တည်း အတူနေကြတော့ ရင်းနှီးတာ ပေါ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

သူမ အပြင်ကို ခပ်လေးလေး ငေးရီကြည့်ပြီးမှ...

“ကျွန်မ မေးချင်တာလေး ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေးသင့် မမေး သင့် စဉ်းစားနေရတာ...”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လက်ဖက်ရည်ကျဆိမ့် အရသာကိုသာ အာရုံခံနေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူမထံမှ ပင့်သက်ချသံ ကြားရပြီး စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြန့်ကာ သူ့ထံ ကမ်းပေးသည်။ သူလည်း မအူမလည်နှင့် ယူဖတ်မိသွားသည်။

မြသီတာ

ကိုယ်တို့ဆုံနေကျနေရာလေးမှာ...ဆုံနေကျအချိန်လေးပေါ့ နော်...ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ မင်းကို ဓူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ပြန်ချစ်နေမိတဲ့...ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကို အံ့ဩပါရဲ့ကွာ...ဖြစ်နိုင်ရင်... ဒီလိုမျိုး ချိန်းတွေ့ရင်း ဒီလိုမျိုး ဝေးခဲ့ရတဲ့...အတိတ်ရထားရဲ့ဥဒြာသံကို ပြန်မကြားချင်ဘူးအချစ်ရယ်...ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု စီစဉ်ကြအောင် နော်...။

ထာဝရ ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့်
ကိုလင်း

ဝန်ခံရလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ရည်းစားစာ တစ်ခါမှ မရေးဖူးသလို

၁၁၂ နတ်ရွာစိုး

ယခုမှပင် ရည်းစားစာတစ်စောင်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖတ်လိုက်ရသဖြင့် . . . ရင်ထဲ လှိုက်ခါသလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားရေး . . ဒါ အသက်(၆၀)ဝန်းကျင် အဘိုးကြီးက (၅၀)ကျော်အဘွားကြီးကို ပေးတဲ့စာဟု ပြောပြီး . . လိုက်ပြလျှင်တောင် ဘယ်သူမှ မယုံကြည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် . . ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တကယ်ရှိနေချေပြီ။

သူ စာဖတ်ပြီး အံ့အားသင့်နေခိုက် မေဦးမော်က သမီးတစ်ယောက်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှု ရှိနေသော မိခင်တစ်ယောက်၏မျက်နှာမျိုးနှင့် . . .

“အဲဒါ . . မေမေခေါင်းအုံးအောက်ထဲကရတာ ကိုဇာနည်မဟုတ်မှလွဲရော . . . ဆရာကြီးနဲ့မေမေနဲ့ . . .”

သူမ ဆက်မပြောရဲတော့သလို စကားဖြတ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အဲ . . အဲဒါ . . ကိုဇာနည်များ သိနေသလားလို့ မေးကြည့်ချင်တာပါ . . .”

“သိတယ် . . .”

“ရှင်!”

“သိတယ်ဆိုတာ အခုဖြစ်တာ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ အရင်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာကို . . . ဆရာလင်း ပြောပြဖူးလို့ သိတာ”

“အရင်တုန်းက . . ဟုတ် . . ဟုတ်လား!”

မျက်လုံးလေး ပြူးလိုက်မှ ပိုလှလာသလို ထင်မိ၍ . . . သူ သတိလက်လွတ် တစ်ချက်ငေးကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ ငေးရင်းနှင့် သတိဝင်ကာ ဣန္ဒြေဆည်ရ၏။

“ဟုတ်တယ် မေဦးမော် . . . ဆရာလင်းနဲ့ ဒေါ်မြသီတာက ငယ်ချစ်ဦးတွေလို့ ပြောတယ် . . . သူတို့နှစ်ယောက် အသက်လောက်

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၁၁၃

ချစ်ကြပါလျက်နဲ့ ဒေါ်မြသီတာရဲ့မိဘတွေက ကျောင်းဆရာမို့လို့ သဘောမတူလို့ . . . သဘောအင်ကျင်နီယာတစ်ယောက်နဲ့ နေရာချပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူတို့ ဝေးခဲ့ကြတာလို့ ဆရာလင်း ပြောဖူးပါတယ် ဖူးစာမှန်ရင် ပြန်ဆုံတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါပဲ . . . အဲဒီနေ့က . . . သူတို့ နဖူးချင်း ဆောင့်ပြီး . . . ဖူးစာပြန်ဆုံကြတာလေ . . .”

သူမ ရိပ်ရိပ်ကလေးတော့ ပြူးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ပင့်သက်ရှိုက်သွင်းရင်း . . .

“ဒါဆိုလည်း . . . မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်သမီးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ခုလို ဟိုနေရာချိန်းတွေ ဒီနေရာ ချိန်းတွေနဲ့ မြင်လို့လည်း မကောင်း၊ ကြားလို့လည်း မကောင်း၊ မတော်တဆ . . . ဟိုဟာဒီဟာတွေ ဖြစ်လာရင် . . . မခက်ကုန်ဘူးလား!”

“အင်းနော် . . . တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ မိဘပဲ”

“ဘာရှင့်!”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . မင်းတောင် . . . အဲသလို ပြောမှတော့ . . . ငါက . . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ! . . .”

“ကျွန်မ . . . ပြောတယ်ဆိုတာက ကျွတ်! . . စိတ်ညစ်တယ်၊ တကယ်ပဲ . . .”

သူမ တကယ်လည်း စိတ်ညစ်နေပုံရှိ၍ ဇာနည်က . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီလိုလုပ်၊ ငါ အကြံဉာဏ်ကောင်း ပေးမယ်”

“အင်း . . . ပြောပါဦး”

“မင်းအမေပြန်လာရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးကွာ၊ မင်း ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် သားသမီးတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း နေရာချပေးဖို့ စီစဉ်လိုက်၊ ငါလည်း ဆရာလင်းကို ပြောလိုက်မယ် . . . မိသားစုသားပီပီ လူကြီးစုံရာနဲ့ သွားတောင်းလို့ . . .”

“ဟောတော် . . . ဒါဆို ကျွန်မ အိမ်ဦးခန်းထိုင်ပြီး . . . အကန်

တော့ခံရမှာလား... ရှင့်အကြံကောင်းကြီးလည်း မိုးကြိုးတွေ အတောင့်လိုက် ပစ်ကုန်တော့မှာပဲ... ”

“ဟေ... ”

“ဒုက္ခပါပဲ... ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ငါလည်း လူကြီးတွေ အဲသလိုပဲ စိစဉ်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးနားဝရှိလို့... ပြောပြတာ”

“အဲဒါက လူကြီးတွေလေ၊ ကျွန်မတို့က... အင်း... ခက်တော့တာပဲ... ”

ဇာနည် ခေါင်းတွေ ကုတ်ဖွပ်ရင်း အညောင်းဆန့်သလိုမျိုး ခါးတစ်ချက်ဆန့်လိုက်ပြီးမှ... ”

“ခက်တာက... သူတို့က တကယ့်ချစ်သူအစစ်တွေကွ၊ အဲဒါကို ငါတို့က... သွားပြီးခွဲပစ်ရင် ဝဋ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ အခုတောင် ရည်းစားမရှိ ချစ်သူမရှိနဲ့၊ အဲသလိုသာ သွားလုပ်မိလို့ကတော့ ဒီတစ်သက် တစ်ဖို့မှ သွင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုရှင့်!... ”

“ဪ... ဆောရီး... ဘောလုံးပွဲနဲ့ ရောသွားလို့... မိန်းမကို ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ... ”

“ကျွန်မကလည်း ခွဲမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲသလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေနေကြတာကို မကြိုက်တာ... ”

“ဒါဆို... မင်းဘက်က သဘောတူတယ်ပေါ့... ”

“မသိဘူး... ရှင်နဲ့ ပြောရတာလည်း အူလည်လည်နဲ့ ပြန်တော့မယ်... ”

“အင်းလေ... ပြန်ကြတာပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကတော့ မင်းပဲ ရှင်းလိုက်တော့၊ လစာထုတ်ပြီးမှပဲ ငါ တလှည့်ပြန်တိုက်ပါမယ်... ”

“ဟွန်း... ပြောတော့ လူပျိုတဲ့၊ မွဲလိုက်တာလဲ... လန်ထွက်နေတယ်၊ ရော... ရှင်းလိုက်”

မေဦးမော်က တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် စားပွဲပေါ် တင်ပေးကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်နှင့်သည်။ သူလည်း စားပွဲလို့ ခေါ်ရှင်းကာ ပြန်အမ်းငွေ စောင့်ယူပြီး နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။

အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၍ သူမကို မှီအောင် လိုက်လျှောက်ကာ... ”

“ဒီမှာ... ပြန်အမ်းတဲ့ပိုက်ဆံ”

မေဦးမော် လှည့်မကြည့်ပဲ စောင်းကြည့်ကာ ပိုက်ဆံယူလိုက်သည်။

“အခု... ဆရာလင်းနဲ့ တွေ့ရင် ငါဘာပြောပေးရမလဲ... ”

“မသိတော့ဘူး... သူတို့ဘာသာ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ကြပစေတော့၊ ကျွန်မလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားတော့မယ်... ”

“ဟုတ်တယ်... ငါလည်း မင်းလိုပဲ... အိမ်ထောင်ပြုမှ ဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်ရင် ဒီကိစ္စမျိုး အတွေ့အကြုံ မရှိတော့ ဖြေရှင်းပေးရတာ အတော်ခက်တယ်ကွ... ”

သူ့စကားကြောင့်... မေဦးမော် ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးနှင့် မော့ကြည့်သည်ဆိုတာကို သူ သေသေချာချာ နားမလည်သော်လည်း မေဦးမော်လည်း ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လှတာပါပဲဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ခံစားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ရင်ထဲ တနွေးနွေး တလှိုက်လှိုက်ဖြစ်ကာ အတွေးတစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ထိုအတွေးအတိုင်း အလိုအလျောက် ပြောဆိုမိတော့၏။

“ငါ မင်းကို တစ်ခုတော့ ကြိုပြီးမှာချင်တယ်”

အဆောင်ရှေ့ ရောက်လာ၍ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်ကာ ပြော

ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမလည်း... ရပ်၍လှည့်ကြည့်သည်။

“အိမ်ထောင်ပြုမယ့်ကိစ္စက... မင်းရောငါပါ အတွေးချင်း တူတယ်... အဲဒီတော့ မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်မှုမှာ ငါ့ကို စဉ်းစားကြည့်ပါလား!..”

“ဘာ!!..”

မေဦးမော် မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်ကာ သွားသည်။ ‘ဘာ’ ဟု အော်လိုက်သော အသံပါ ပြာပြီး ထွက်ကာလာသည်။ သူမလည်း လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။ ပြောပြီးမှ... မှားမှန်းလည်း သိသည်။

သို့သော်... ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးက သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို ယိုင် မသွားအောင် တွန်းကာနေမှန်းမသိ၊ အလွန်သက်လုံကောင်းနေပြီး ဆက်၍ပြောမိလေသည်။

“ငါ တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ... ငါ့ဘဝမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ခံရဖို့ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမိတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ရပ်ကွက်ထဲ အားကစားပွဲတွေ မလုပ်ခင် လူရွေးပွဲ လုပ်ကြတယ်၊ ငါဝင်မပါဘူး၊ ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဘယ် နေရာမျိုးမှာမှ အရွေးမခံရအောင် နေခဲ့တယ်၊ အခု... ငါလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရအောင် ငါ့အရင် နေသွားတဲ့သူက ငါနဲ့ နာမည်တူ၊ ရထားတဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်ကလည်း အတူတူပဲ၊ သူက... အဲဒီကုမ္ပဏီကို အလုပ်ဝင်ဖို့ လျှောက်ထားပြီးမှ တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခု အဆင်ပြေ သွားပြီး ဒီအဆောင်ကပါ ပြောင်းသွားတယ်၊ ငါက သူနေတဲ့အခန်းကို ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အလုပ်ခန့်စာ ရောက်လာလို့... ငါ မအူမလည်နဲ့ အဲဒီကုမ္ပဏီရောက်သွားပြီး အလုပ်ရခဲ့တာ၊ အခုလည်း လစာငါးသောင်းကနေ တစ်သိန်းရတဲ့ ရာထူးနေရာကို ဌာနတစ်ခုလုံး ဝင်ဖြေတယ်၊ ငါမဖြေဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘာသာ ရွေးပြီး ငါ့ကို ခန့်လိုက်တယ်... အခု မင်းနဲ့ တွေ့မှ ငါ့ကို ရွေးချယ်ဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင်

ပထမဦးဆုံး တောင်းဆိုတာပါ မေဦးမော်ရယ်... မင်း တကယ် ကံကောင်းတာပါ... ဘုရားစူး”

“ဘုရားတင် မဟုတ်ဘူး... ငုတ်ပါ စူးပြီး သေလိုက်၊ ဟွန်း... သူ့ကို ယူဖို့ စဉ်းစားပေးတာများ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောချင်သေး တယ်... ရှင်ဟာလေ တော်တော်နဲ့တဲ့ယောက်ျား သိလား၊ တစ် ယောက်ထဲ လျှောက်မသွားနဲ့၊ ချီး(ချေး)တွင်းထဲ ကျပြီး သေနေလိမ့် မယ်...”

ပြောပြီး ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် ထွက်ကာ သွား သော သူမကို ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ ငေးရင်းနှင့် သူပြောလိုက် သောစကားများအား ဖြေးဖြေးချင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

(ဗုဒ္ဓေါ... ဒါ... ဒါ... ရည်းစားစကား ပြောလိုက်သလိုများ ဖြစ်နေမလား...)

ခုမှပင်... တွေးရင်းနှင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာပြီး အဆောင်ထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ပြေးလာခဲ့သည်။

ထို့နောက်... လှေခါးအတိုင်း တက်လာရင်း ဤသို့ အတွေး ဖြစ်လာသည်။

(ရှက်လိုက်တာ... နော်... ငါ့နှယ်...)

တစ်ကမ္ဘာလုံးပြာနမ်းသွားလည်း
ငါ့ရဲ့ပန်းရောင်နှလုံးသားက
ဖြူလွလွအချစ်တစ်ထည်ကို ချုပ်လုပ်ပေးနိုင်တယ်။
ဝတ်ကြည့်စမ်းကွယ်....
ဘယ်လောက် နူးညံ့လိုက်မလဲလို့...။

တိုတိုနတ်သမီးလေး ၁၁၉

အခန်းကိုး။

ဆရာလင်းနှင့်တွေ့လျှင် မေဦးမော်နှင့် ပြောဖြစ်သည့် ကိစ္စ ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း စနေ တနင်္ဂနွေ (၂)ရက် စလုံး ဆရာလင်းကို မတွေ့ဘဲ . . ရုံးဖွင့်ရက် မနက်ခင်း ရုံးတက်ဖို့ ထွက်လာရင်း အဆောင်အဝင်မှာ ဆရာလင်းနှင့် ဆုံကြသည်။

“ဟာ . . . ကိုယ့်ဆရာ နှစ်ရက်စလုံး ပျောက်နေပါလား! . . ”

“ငွေဆောင်သွားပြီး အနားယူနေတာလေကွာ၊ ဟဲဟဲဟဲ . . သွားတော့မလို့လား! . . . အချိန်ရရင် ဆိုင်ထိုင်မယ်လေ”

“မထိုင်တော့ဘူး ဆရာ . . . အခု ရုံးချုပ်ရောက်သွားတော့ အရင်လောက် Free ရိုက်လို့မရတော့ဘူး၊ ဆရာလည်း ကျောင်းသွားမှာ

၁၂၀ နတ်ရွာမိုး

မဟုတ်လား...

“အေးလေ...”

“ဒါဆိုလည်း ကားမှတ်တိုင်အထိ လျှောက်ရင်း ပြောတာပေါ့...”

“အိုခေ...”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အဆောင်မှ ထွက်ကာ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်ကြသည်။ ဆရာလင်းက...

“ဘာထူးသေးလဲ ဇာနည်၊ ဪ... စကားမစပ်၊ ငါ့တပည့်မလေး အဆောင်ကို လာသေးလား...”

“လာတာမှ... ဘယ်နှစ်ခေါက်မှန်းကို မသိဘူး၊ စနေနေ့က ရောက်လာတဲ့အခေါက်ကတော့ ဘူးတယ် ဆရာ...”

“ထူးတယ်... လုပ်စမ်းပါကွာ”

“အင်း... ထူးတယ်၊ ဒီလိုထူးတာ ကိုယ့်ဆရာရေ...”

ထို့နောက် သူမနှင့် ပြောဖြစ်ခဲ့သောစကားများအား အစအဆုံး ပြန်ပြောပြလိုက်သဖြင့် ဆရာလင်း မျက်လုံးပြူးကာ... ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒုက္ခပဲကွာ... အိမ်က သိသွားပြီဆိုတော့ ပြဿနာတက်တော့မှာပဲ...”

“ဟင်!...”

သူ့စိတ်အထင်... ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းပြန်လည်သလို ခံစားနေရသည်။

“မဖြစ်ဘူး... ဒီကိစ္စ မြသီတာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အစီအစဉ် ဆွဲမှ ဖြစ်တော့မယ်... ဒါနဲ့ ငါတို့ ငွေဆောင်ကို သွားတယ်လို့ သိသွားတာလား!...”

“ဟာ... အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး...”

တိုယွီနတ်သမီးလေး ၁၂၁

“ဟား... တော်ပါသေးရဲ့... ဟူး”

ဇာနည် နားထောင်ရတာ... အတော် အောက်ကလိ အာလာသဖြင့်...

“သေချာစုံစမ်းကြည့်ပါဦး ဆရာလင်းရယ်... တော်ကြာ အိမ်က မသိအောင် ငွေဆောင်ကို ရည်းစားနဲ့ ခိုးပြီးသွားတယ်ဆိုပြီး... အရိုက်ခံနေရပါဦးမယ်...”

“အေးကွာ... ဟ... ရိုက်ရအောင် သူက အမေလားကွ”

“ဒါဆို... ဆရာလင်းလည်း စိုးရိမ်ပြမနေနဲ့လေ”

“ဒါကတော့... နည်းနည်း ပါးစပ်အရသာခံကြည့်တာပါကွာ၊ ချစ်သူရည်းစားဘဝမှာ... ဒါမျိုးလေးတွေ ပါမှ အရသာရှိတာ၊ မင်းကတော့ ဘယ်နားလည်မလဲ”

“အဟက်ဟက်... ဆရာ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာပဲ၊ အခု... ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဗျ...”

“ဟေ... ဟုတ်လား ရုံးကလား၊ ဘယ်ကလဲ!...”

“ဆရာတပည့် မေဦးမော်...”

“ဟမ်... ဟေ့ကောင် ကြည့်လဲလုပ်ဦး...”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!...”

“သူ့အမေနဲ့ ငါနဲ့ဆိုတော့... မင်းနဲ့ငါက ဘာတော်မလဲ!”

“မယားညီအစ်ကိုလေ”

“ထို့... သမက်နဲ့ ယောက္ခမပေါ့ကွ၊ မင်းကလည်းပဲ...”

“ဟာ... ဒါဆို အဆင်ပြေတယ် ဆရာ... ကိုယ်နဲ့ ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိပြီးသား ယောက္ခမ... အဲ... ယောက္ခထီးဆိုတော့ ဂွတ်တယ် ဂွတ်တယ်...”

ကားမှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာ၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် (၁၀၅)ခိုင်နာတစ်စီး ရောက်လာ၍...

“ဆရာ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“နေဦး... မင်းတို့ရော ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ!”

“စနေနေ့ကမှ ရည်းစားစကား ပြောလိုက်တာ...”

“ဟင်း... ဒါနဲ့များ...”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား!.. ဆရာလင်းတို့အတွဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရအောင်... ဆရာလင်းတို့ လူကြီးချင်း တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော့် ကို မေဦးမော်နဲ့ နေရာချပေးလိုက်ပါလား...”

“အေး... အဲဒါ မဆိုးဘူး၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ... မင်း သွားတော့... နောက်မှ ဆုံမယ်...”

နှစ်ယောက်လမ်းခွဲကြ၍ သူလည်း ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။ အူမြူးပြီး တက်လာသဖြင့်... အမိုးစောင်းနှင့်ခေါင်းနှင့် ဆောင့်မိမှ အူငြိမ်သွားတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟေ့... ဇာနည်...”

ရုံးချုပ် မြေညီထပ်အဝင်ဝရောက်မှ အသံအောင်းအောင်းကြီး နှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဇာနည် လှည့်ကြည့်သည်။ လမ်းတစ်ဖက် ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ ပစ်မလွဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် လက်ပြနေသော စာရေးကြီး ကိုဖိုးအောင်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ဆိုင်ရှေ့စားပွဲမှာ ပိုင်းထိုင်ကာ သူ့ဖက် လှည့်ကာ ကြည့်နေကြသော ကိုလှဘော်နှင့် ကိုတင်ငွေကြီးပါ တွေ့ရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေလည်း ရှေ့မတိုးသာပဲ နောက်ပြန် လှည့်ကာ လမ်းဖြတ်ကူးလာခဲ့ပါသည်။

“မင်းက ဌာနမှူး ဖြစ်သွားလို့ သွေးကြီးသွားတာလားကွ၊ ဟိုဖက်ရုံးကိုတောင် ခြေဦးမလှည့်တော့ဘူး”

ဇာနည် ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သေး သည်။ ရုံးက ဝန်ထမ်းအတော်များများ ဆိုင်မှာ ရှိနေသေးသဖြင့် အသံ

ခပ်အုပ်အုပ်နှင့် . . .

“ဒီမှာက ဟိုမှာလို ဖရီးရှော့ ဝင်လို့ သိပ်မလွယ်ဘူးဗျ၊ ရုံးနောက်ကျမူ သုံးကြိမ်ပြည့်ရင် အချိန်ပို(၆)ရက် ဆင်းပေးရတယ် . . .”

“ဟေ! . . .”

“အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံပဲ . . . အနည်းဆုံး ကိုယ့်ဌာနက ဌာနမှူး မသိဘဲ ပုံမှန်ရုံးဆင်းချိန်ထက် စောပြီး ရုံးဆင်းရင် လစာထုတ်ရက်ကို တစ်ပတ်ရွှေ့ဆိုင်းပစ်တယ် . . .”

“ဟင်! . . .”

“ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ လှည့်လည်စစ်ဆေးချိန် . . . ဌာနထဲမှာ အကြောင်းမဲ့ ပျက်ကွက်တာမျိုး ဖြစ်နေရင် . . . တစ်နှစ်စာ ဆုကြေးခံစားခွင့် ပိတ်တယ် . . .”

“ဟာ! . . .”

“အန္တရာယ်အကြီးဆုံး စည်းကမ်းချက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြားရင် ဖျားသွားမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ကမှ ကျွန်တော့်အခန်းထဲကကောင်လေး ပြောပြလို့ သိရတာ . . .”

“အင်း . . . ပြောပါဦးကွာ”

“မန်နေဂျာ သင်ချိုမြကို ချစ်ရေးဆိုမိရင် . . . အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းမရှိ အလုပ်ဖြုတ်ခံရမယ်တဲ့ဗျ”

“မဖြစ်သင့်တာကွာ . . .”

“ဖြစ်လို့ ရုံးချုပ်မှာ . . . သုံးယောက်ပြုတ်သွားပြီဗျ”

“ဘယ်သူက ဖြုတ်တာလဲ! . . .”

“ဒါရိုက်တာကြီးက ဖြုတ်တာ”

“ဒါ သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာပဲ၊ လူပျိုအပျိုကွ . . . ဣန္ဒြေပျက်အောင် မလုပ်မိရင် ပြီးတာပဲ . . . ငါက ဝန်ထမ်းရေးရာ ကိုင်နေတာ ဝန်ထမ်းစည်းကမ်းထဲမှာ လူပျိုဝန်ထမ်းက အပျိုဝန်ထမ်းကို ချစ်ရေး

မဆိုရလို့ မကန့်သတ်ထားဘူးကွ”

“ဒါပေမယ့် . . . သင်ချိုမြရဲ့မိဘတွေကို တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီး၊ သင်ချိုမြကိုလည်း မန်နေဂျာရာထူး ပေးပြီး . . . သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဒါရိုက်တာလူပျိုကြီးက ကန့်သတ်ထားပြီးပြီဗျ”

ကိုလှဘော်တို့သုံးယောက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကိုဖိုးအောင်က နှမြောတသဖြစ်သလို၊ ကြောက်ရွံ့နေမိသလို မျက်လုံးမျိုးတွေနှင့် ရှုဖက်လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုစဉ် . . . ကိုတင်ငွေ၏အကြည့်မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းကာပြုလောပြီး အပေါ်သို့ မြင့်ကာမြင့်ကာ တက်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး ကိုတင်ငွေ၏မျက်လုံးအကြည့်တန်း ရှိရာဖက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

(.)

အားလုံး အသံတိတ် ဟင်ဟာတောက်ကျွတ် . . . မြည်တကုန်ကာ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ကို ဆီးမိုးကာ ရပ်ကြည့်နေသော သင်ချိုမြက နှစ်လိုဖွယ်ရာအပြုံးလေးနှင့် . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . ကျွန်မကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ . . . လောကွတ်လေးတောင် . . . မလုပ်ကြတော့ဘူးလား!”

“ခင် . . . ခင်ဗျာ . . . ဟာ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါ ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ”

ကိုလှဘော်က ပြာပြာသလဲ ခုံပုလေးတစ်လုံး လှမ်းဆွဲပြီး သူနှင့် ကိုတင်ငွေကြားနေရာ ကျယ်ကျယ်လေး ချဲကာ ခင်းပေးသည်။ သို့သော် သူမက ထိုခုံကိုယူကာ ဇာနည်နှင့် ဖိုးအောင်ကြား ချ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဆိုင်းထဲမှာ မန်နေဂျာ ရောက်နေသဖြင့် . . . လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသော ဝန်ထမ်းများ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပြီး အလျှိုလျှို ထကာ ပြန်ကြသည်။ ပြန်ရင်းနှင့် သူတို့ဝိုင်းဆီ ထူးဆန်းသလိုလို ခိုးခိုးကြည့်ကာ သွားကြသည်။

ထိုသို့ ထူးဆန်းရသည့်အကြောင်းကို ဇာနည် နောင်အခါမှ သိရသည်မှာ . . သင်္ဃေမြို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေသည့်ကာလ တစ်လျှောက် ထိုဆိုင်တွင် ဘယ်တုန်းကမျှ မထိုင်ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ထိုင်နေသည်။ နက်(စ်)ပလိန်းတစ်ခွက်ပင် မှာ သောက်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် . . . စောစောပိုင်းက ဇာနည် ရွတ်ပြထားသော စည်းကမ်းချက်တွေထဲက တရားဝင် မဟုတ်ဘဲ ပြင်း ထန်လွန်းသော အချက်တစ်ချက်အား . . . ကိုလှဘော်တို့ သတိရကာ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ထလစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုအခါ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ သူနှင့် သင်္ဃေမြို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ တော့၏။

“အလုပ်ကိစ္စ . . . အဆင်ပြေရဲ့လား ကိုဇာနည်! . . .”

“အင်း . . . အစဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပင်ပန်းတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ ရရင် . . . ရုံးစည်းကမ်းကို တိတိကျကျ လိုက်နာရတာကလွဲလို့ ရုံးခွဲ မှာထက် ပိုပြီးသက်သာပါတယ် . . .”

“အဟင်းဟင်း . . . ကျွန်မ ရှင့်ကို သဘောကျတယ် . . .”

“ဗျာ! . . .”

ရုတ်တရက်မို့ . . . ဇာနည် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် တုန်ခါသွားပြီး နားအုံနားရင်းတွေပါ ထူပူကုန်လေသည်။

“ဘာလဲ . . . ရှင့်ကို ရည်းစားစကား ပြောတယ်လို့များ ထင်နေ လား၊ ကျွန်မက . . . စကားပြော ပွင့်လင်းတော့ အဲသလိုပဲ . . . ဒါပေမယ့် သဘောကျတယ်ဆိုတာ . . . ရှင့်ရဲ့အရည်အချင်းကို ပြောတာ . . .”

ဒီတော့မှ သူ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီး . . .

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော် တကယ်လန့်သွားတာ”

“အဟက်ဟားဟားဟား . . . ခစ်ခစ်ခစ် . . . ရှင်ဟာလေ . . .”

တကယ်ပဲ . . . အဟင်းဟင်း”

သူမက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နိုင်သော်လည်း သူ့အတွက် မပေါ့မပါး လိုက်ပြီးရင်း ညှို့အားပြင်းသော အကြည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် မဆုံမိအောင် . . . ဘယ်ညာအကြည့်လွဲကာ နေရသည်။

ထိုသို့ သူ့အကြည့်တစ်ချက်အလွဲ ရုံးရှေ့သို့ ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ် လိုက်သော နို့နှစ်ရောင် လင်ခရူဇာ ကားတစ်စီးကို မြင်ပြီး . . . အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ကာသွားသည်။

(ဘုရားသခင် . . . ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီဟ)

သူ့အတွေး မဆုံးခင်မှာပင် ဒါရိုက်တာကြီး ကားထဲက ထွက် ရင်း ကြည့်ကာမြင်သွားသည်။ မြင်ရုံလေးတင် မဟုတ်၊ သေသေချာချာ ကြီးကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ . . . ကားတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ပိတ် ကာ မြေညီထပ် ဝင်ပေါက်ဆီ လျှောက်သွားလေသည်။

(သွားပြီ . . . ငါတော့ တစ်သိန်းတန် လစာကို . . . အနံ့တောင် ရှူခွင့်မရတော့ဘူး ထင်တယ် . . .)

ထိုအခြေအနေ အားလုံးအပေါ် သင်္ဃေမြို့ သိမြင်လျက်နှင့် အပြီးမပျက်။

“ရပါတယ် . . . ကိုဇာနည်ရဲ့၊ ခုမှ (၉)နာရီပဲ ရှိသေးတာ . . . (၉)နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ရုံးပေါ်ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ . . . ဘာလဲ ! . . . Over Time ဆင်းပေးရမှာ ကြောက်လို့လား!၊ အဟင်းဟင်း . . . ဆင်းရတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ . . . အတူတူပေါ့ . . .”

“မတူဘူး ဒေါ်သင်္ဃေမြို့ . . . ခင်ဗျားက ရှယ် . . . ကျုပ်က ရိုးရိုး . . .”

“အခစ်ခစ်ခစ် . . . ရှင်နဲ့တွေ့မှ ကျွန်မလည်း ဇွန်းတပ်ခံရ တော့တယ် . . . အဟင်း”

ထိုအခိုက် သူမ၏လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ခွေးဟောင်သံလေး ထွက်

၁၂ နတ်ရွာမိုး

လာသဖြင့် ဖုန်းဖွင့်ကာ ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို. . . .”

“”

“ဪ. . ဆရာ. . အဟင်းဟင်း. . ဆရာရောက်တာ မြင်ပါတယ်၊ ဒီမှာ. . စကားမပြတ်သေးလို့ ခဏနေမှ တက်လာခဲ့မယ်လေ”

“”

သူမ အတန်ကြာအောင် ဖုန်းနားထောင်ရင်း သူ့ကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်၍ သူ့ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ကာ အသက်မရှူဝံ့အောင် ဖြစ်သွားသည်။ မဟုတ်မှလွဲရော သူ့အကြောင်း ပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီးမှ. . .

“ငါ့ဆရာကတော့ တကယ်ပါပဲ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ. . .”

“ရှင်. . ဪ. . ကိုဇာနည်နဲ့ ထိုင်စကားပြောနေတာကို မကြိုက်ဘူးတဲ့လေ. . .”

သူ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ၍ ရင်ခံသလို ဝမ်းချုပ်သလိုဖြစ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ခေါ်ရှင်းလိုက်သည်။

“နေပါ. . ကိုဇာနည်ရဲ့ ကျွန်မ ရှင်းပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပဲဗျာ. . . ကျုပ် ရှင်းလည်း ဘေမှတ်ပြီး လစာထုတ်မှ ရှင်းရမှာ”

“ဟယ်. . . အသုံးပြတ်နေပြီလား!”

“ဟုတ်တယ်. . . ပြတ်တုန်းလတ်တုန်း နှစ်ဆယ့်သုံး. . . တဲ့၊ ဒီနေ့ နှစ်ဆယ့်သုံးရက်ဗျ. . .”

ပြောပြီး သူမကို မစောင့်ဘဲ ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦးလေ. . အတူတူ သွားမှာပေါ့. . .”

သူ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်ပြီး ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရုံးချုပ်အဆောက်

တိုတို့နတ်သမီးလေး ၁၂၉

အဦးကြီးကို မော့အကြည့်. . (၉-လွှာ)လေသာဆောင်မှ ထွက်ငုံကာ ကြည့်နေသော. . . ဒါရိုက်တာကြီး၏မျက်မှန်သေးသေးလေးနှင့် မျက်နှာအား တစ္ဆေခေါင်းပြတ် မြင်လိုက်ရသည့်နှယ် မြင်ကာ လန့်သွားသည်။

“လာ. . . သွားစို့. . .”

(သွားပြီ. . သင်ခေါ်မြဲတော့ ငါ့ကို အရောက်ပို့နေပြီ. .)

သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး လမ်းဖြတ်ကူးနေသော သင်ခေါ်မြဲ၏ အပြုအမူကြောင့်. . . သူ၏ခေါင်းပေါ်မှာ နေနှစ်စင်း တပြိုင်တည်း ထွက်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တခြားမဟုတ်. . . ဒါရိုက်တာကြီး၏မျက်လုံးအစုံပင် ဖြစ်လေသည်။

အချစ်က ပျားလဘို့နဲ့ တူတယ်
 အထာသိပြီး ဖွတ်တတ်မှ
 ချိုမြိန်လှတဲ့အရသာကို သောက်စို့ခွင့် ရတယ်...
 မဖွတ်တတ်ပဲ ဖွတ်နပ်ဖို့ ပြင်ရင်တော့
 ဓါတ်လိုက်တာထက် ဆိုးတယ်
 ပျားတုပ်တာကမှ ထုံးတို့ပြီး အဆိပ်ဖြေလို့ ရသေးတယ်...
 အချစ်တုတ်ခံရရင်တော့ ဗုံးမျိုထားရသလိုပဲ
 “အုန်း” ခနဲ မကွဲရင် ကံကောင်း။

တိုဟ်နတ်သမီးလေး ၁၃၁

အခန်းတစ်ဆယ်

သန့်

ရက်များအတွင်း တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး သားအမိနှစ်ယောက် မဆုံဖြစ်ခြင်းက . . မကြာခင် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခံရတော့မည့် ရေခဲဖွဲ့ဒေသ စစ်စခန်းတစ်ခုနှင့် တူလှသည်။ အေးစက်စက်နှင့် ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲတော့မည့် အခြေအနေမျိုး . . . ။

အရင်တုန်းကတော့ သားအမိနှစ်ယောက် အပြင်သွား အပြင်လာ . . . အိမ်မှာ စာတိုလေး ရေးပြီးမှာကြသည်။ သည်နောက်ပိုင်း ထိုအလေ့အထလေး မသိမသာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ မရေးဖြစ်ခဲ့လျှင်တောင် ပြန်လာလျှင် မေမေ ဘယ်သွားလဲ . . .

သမီးဘယ်သွားလဲ... မေးကြသည်။ ခုတော့ မမေးဖြစ်။ မေဦးမော်လည်း မမေးဖြစ်သလို ဒေါ်မြသီတာလည်း ခပ်အေးအေးသာ နေလိုက်သည်။

မေဦးမော် အိပ်ရာက မနိုးခင်ကတည်းက ဒေါ်မြသီတာ အိမ်က ထွက်နှင့်သလို၊ မေဦးမော် သင်တန်းကိစ္စနှင့် အပြင်ထွက်မှ ဒေါ်မြသီတာ ထွက်သွားတာမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ အပြန်တော့ နေ့တိုင်းလိုလို နောက်ကျပြီး သည်နောက်ပိုင်း ပြန်မအိပ်သည့်ရက်တွေ ပင်လျှင် ရှိလာသည်။

အစပိုင်းတော့ မေဦးမော် စိတ်ပူမိသေးသည်။ နောက်ပိုင်း... ဇာနည်ထံမှ ဆရာလင်းမော်လွင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အခြေအနေအမှန်ကို သူမ သိလိုက်ရ၍... စိတ်ထဲ မတင်မကျ ခံစားရတာကလွဲပြီး ပူပန်မှု မဖြစ်တော့ချေ။

သို့သော် သူမ၏အလှပြင်ပစ္စည်းများ တစ်လအတွင်း... တက်တက်စင် ပြောင်သွားအောင် သုံးပစ်လိုက်မှုကိုတော့ အလွန်ပင် ခံရခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့တော့ မိခင်ကို တွေ့အောင်စောင့်ပြီး အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံတောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိပ်ရာမှ အစောကြီး ထလိုက်၏။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သူမ မိခင် အစောကြီး နိုးထနေလေသည်။ ထို့အပြင်... မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ကာ သူမ ကြိုက်တတ်သော ပေါင်မုန့်မီးကင်နှင့် ကော်ဖီကျကျကိုပါ အဆင်သင့် နှပ်ထားပြီး... ကြက်ဥကြော်ရင်း လှမ်းပြီးပြလိုက်သည်။

မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော မိခင်၏အပြုံးကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတုန်ကာ မျက်ရည်များပင် ဝဲချင်လာခဲ့သည်။

“သမီးလေး နိုးပြီလား!...”

ဒေါ်မြသီတာ မီးဖိုကို ပိတ်ပြီး သမီးဖြစ်သူရှိရာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မြူသလို အပြုံးလေးနှင့်

လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် အံ့ဩမှင်တက်မိစွာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော သမီးဖြစ်သူကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မေမေသမီးလေးကို ပစ်ထားမိသလို ဖြစ်နေပါပြီကွယ်...”

ဒီတော့မှ ငိုချင်ရက်လက်တို့ဖြစ်နေသော မေဦးမော်တစ်ယောက် အင့်ခနဲ ရှိုက်ငင်ကာ ငိုတော့သည်။

“အို... မငိုပါနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ မေမေ သိပ်လွန်သွားတယ်ကွယ်၊ ကဲ... သွားသွား မျက်နှာသစ်၊ ပြီးရင် တို့သားအမိ Breakfast အတူတူ စားကြမယ်... သိလား!”

“ဟုတ်... ဟင့်... ရွတ်...”

သူမ နောက်တစ်ခေါက် စားသောက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်မှာ မိခင်ဖြစ်သူက အသင့်ထိုင်သောက်ရုံ ပြင်ဆင်ထားနှင့်ပြီးချေပြီ။

“လာ... သမီးလေး၊ ဟောဒီမှာ... ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ဒါက နို့ဆမ်းကြက်ဥကြော်... ကော်ဖီက သမီးအကြိုက် ကျကျလေး နှပ်ထားတာ... သိလား!...”

မေဦးမော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာမှ မိခင်က...

“သမီးလေးကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ မနက်ခင်းလေးမှာ... မင်္ဂလာစကားလေး ပြောချင်လို့ သမီးရဲ့...”

မေဦးမော် ကော်ဖီသောက်ဖို့ ပန်းကန်ကို မပြီးမှ ပြန်ချပြီး မော့ကြည့်သည်။

“သမီး အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ သမီးရဲ့ကျောင်းလဲ ပြီးပြီ အဲ့ဒါကြောင့် သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ ဆုံးမစကားအတိုင်း... သမီးကို သင့်တော်မယ့်သူနဲ့ နေရာချပေးမလားလို့...”

“ဟာ... မေမေကလည်း...”

“ဒါဟာ... ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ကိုယ့်ရဲ့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကို ထိန်းသိမ်းသလို... သဘာဝတရားအတိုင်း နေထိုင်သွားရမယ့် လူ့ဘဝရဲ့ ရှင်သန်မှုမှာ... အထီးကျန် အဖော်မဲ့ မဖြစ်ရအောင် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့တစ်သက်တာ အားကိုးလုံခြုံမှုလည်း ရှိအောင် ကြံဆောင်ကြရတာ သမီးရဲ့...”

ရှက်စရာ မဟုတ်ဟု ဆိုသော်လည်း ရှက်ရွံ့စိတ်နှင့် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ မိခင်၏စကားကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်... မေမေလို ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာ မျိုး မဖြစ်ရအောင် မေမေ ခွင့်ပြုပါမယ်၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုရင် မေမေနဲ့ တွေ့ပေးပါ။ တော်ရုံခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့အပြစ်မျိုး ရှိနေရင်တောင် သမီးတို့ ချစ်သူချင်း ခွဲခွာရတာမျိုး မဖြစ်စေရဘဲ ပေါင်းဖက်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား!”

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူး မေမေ”

“တကယ်မရှိတာလား သမီး!...”

“တကယ်မရှိတာပါ...”

“ဟိုလေ... သမီးဆီ ချစ်ခွင့်ကန်ထားတဲ့သူမျိုးရော မရှိဘူး လား! သမီးဆုံးဖြတ်ရခက်ရင် မေမေပါ ဝိုင်းစဉ်းစားမယ်လေ”

သူမ ပြောရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပြီးမှ... တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ပြန်ငဲ့ချရင်း...

“တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်...”

“ဘယ်သူလဲ... သမီး!...”

“ဟို... ဟို... ဆရာကြီးတို့အဆောင်မှာနေတဲ့ ကိုဇာနည်ပါ”

“မောင်... ဇာနည်...”

ဒေါ်မြသီတာ လှိုက်ခါသောအသံနှင့် ပြန်မေး၍... သူမ လန့်

ဖျပ် မော့ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ပြုံးရွှင်နေသော မိခင်၏အကြည့် မျက်လုံးတွေကြောင့် သူမ ရှက်နွေးစွာ ပြန်ငဲ့ချပစ်သည်။ ထိုနောက် ဒေါ်မြသီတာက...

“သူဆိုရင်တော့ မေမေ သဘောကျတယ် သမီး၊ လူမှုဆက်ဆံ ရေးလည်း ကောင်းတယ်၊ ပညာတတ် ဘွဲ့ရလေး၊ အိမ်ထောင်သည် လောကမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း မရှိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် လူရည်မွန်လေး၊ ပြီးတော့ နာမည်ကြီးကုမ္ပဏီတစ် ခုမှာ လစာတစ်သိန်းကျော်လောက်ရတဲ့ ကောင်လေးပါ... သမီး၊ အသောက်အစား အပျော်အပါးလည်း ကင်းလို့... ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင် ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ အင်မတန် သင့်တော်တဲ့ လူငယ်လေးပါ”

သူမ အံ့အားသင့်သလို မော့ကြည့်ပြီး...

“သမီးတောင် အဲ့သလောက် မသိပါလား မေမေရယ်”

“ဪ... မေမေက ကိုလင်း... အဲ... အဲလေ... သမီး ဆရာကြီး ကိုလင်းမော်လွင်နဲ့က မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ မဟုတ် လား!... အဲ့ဒီတော့ သိတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ အဟင်းဟင်း... အို... ကြက်ဥကြော်လေး ကုန်အောင်စားလိုက်ပါဦးလားကွယ်”

“သမီး မစားချင်တော့ဘူး မေမေ...”

“ဟင်... မကောင်းလို့လား သမီး!...”

“ကောင်းပါတယ်... ဒီမနက် Breakfast က သမီး အကြိုက်ပါ၊ စကားပြောရတာလည်း ကောင်းပါတယ်... မေမေအကြိုက်လေ”

ဒေါ်မြသီတာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၍ မေဦးမော် က...

“သမီးရှိနေတော့... မေမေနဲ့ဆရာကြီးတို့ မလွတ်လပ်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီတော့ မေမေဆန္ဒအတိုင်း မေမေ စီစဉ်သလို... လက်ခံလိုက်ပါမယ်”

၁၃၆ နတ်ရွာစိုး

ပြောပြီး သူမ စားသောက်ခန်းမှ ထထွက်လာခဲ့သဖြင့်. .
ဒေါ်မြသီတာ ရင်ထဲနှင့်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

သို့သော်. . ကျေနပ်စရာ တဝက်နှင့် ဖြည့်ကာ သက်ပြင်းချနိုင်
ခဲ့လေသည်။

(သမီးလေးမှ. . . အချစ်ကို မခံစားတတ်သေးဘဲကွယ်)

၂၂၂၂

ကိုယ့်နတ်သမီးလေး ၁၃၇

ရက် သတ္တပတ် တစ်ပတ်လုံး မိုးကြိုးဘယ်တော့ ပစ်မလဲဟု
ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်စားလာခဲ့သမျှ. . သောကြာနေ့ မနက်ခင်း
မှာပဲ မိုးခြိမ်းသံကို စတင်ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကိုဇာနည်. . . ဒါရိုက်တာကြီးက သူနဲ့ လာတွေ့ပါလို့ မှာပါ
တယ်. . .”

အခန်းထဲက ရုံးအကူ ချာတိတ်ကလေး၏အသံက ဂါရဝနှော
၍ ပီယ၊သဘောလေး ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏စိတ်အာရုံထဲ. . .
ဂျိုးဂျိမ်းညံ့စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ ပင့်သက်ခိုးရှိုက်ကာ ထရပ်
လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်. . . စိတ်တည်ငြိမ်မှုရအောင် ခဏမျှ ရပ်လျက်
စုစည်းပြီးမှ. . . တင်ပြစရာရှိသော ဖိုင်တချို့ကို ယူကာ ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်နှင့် တက်လျှင် ခဏလေး ရောက်သွားမည်
စိုး၍ တစ်လွှာချင်း တက်သော လှေခါးအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်
ကာ လာခဲ့သည်။ ထိုသို့တက်လာရင်း အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတစ်ခုခု

ရွတ်သွားရင်ကောဟု တွေးမိပါသေးသည်။ သို့သော် တည်ငြိမ်မှု မရနိုင်သောစိတ်က ဂါထာထက် . . . သင်္ဃာတိအား ဒေါသထွက်နေမှုကို ပိုသဖြင့် . . . ဘာမျှ မရွတ်ဖတ်နိုင်ဘဲ ကိုးလွှာပေါ်ကို တောက်တခေါက် ခေါက်နှင့် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သူ့အရောက်၊ သင်္ဃာတိ လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်က အထွက်နှင့် စကြွန်လမ်း၏ ထိပ်တည်တည်မှာ ဆုံကြသည်။

“ဟော . . . ဘယ်လဲ ကိုဇနည်! . . .”

“ဒါရိုက်တာကြီး ခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ . . .”

“အိုး . . . တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ . . . ကျွန်မလည်း ဆရာခေါ်လို့ လေ . . . လာ . . . သွားစို့”

“ခင်ဗျား အရင်ဝင်တွေ့လိုက်ပါ . . . ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ်”

“အိုး . . . မဟုတ်တာ၊ ဘာတစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်စရာ မရှိဘူး . . . လာ . . . အတူတူ ဝင်ကြမယ် . . .”

ဇနည် . . . မငြင်းသာတော့ဘဲ သူမနှင့် ယှဉ်လျက် လျှောက်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဒါရိုက်တာကြီး နှုတ်ခမ်းမှ ထွက်ကာ . . . လေသာဆောင်ဘက် သွားရန် ဦးတည်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် တွဲလျှောက်လာတာကို မြင်သွားသည်။ သူလည်း မြင်လိုက်သည်။ မြင်တာမှ . . . ပုပ်သိုးပေါက်ထွက်လုတမျှ မျက်နှာမျိုးဖြစ်၍ ခြေဖျားလက်ဖျားများပင် အေးစက်ချင်သွားပါသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် . . . သိပ်ပြီးအတွဲညီနေပါလားကွ . . .”

“ညီဆို အရပ်မြင့်တာချင်း . . . တူတယ်လေ ဆရာရဲ့ . . . အဟင်းဟင်း”

သူမ စကားက . . . ဒါရိုက်တာကြီး၏ညှိမှောင်သော မျက်နှာကို မည်းပြာသွားစေသည်။

“သင်္ဃာတိ . . . အခန်းထဲက စောင့်ပါ . . . ကိုယ် သူနဲ့ စကား

ပြောချင်တယ် . . .”

သင်္ဃာတိ အခန်းထဲ ဝင်သွားမှ ဒါရိုက်တာကြီး လေသာဆောင်ဖက် ဆက်လျှောက်သည်။ သူလည်း နောက်မှ ခြေတစ်လှမ်းစာ လောက် ချန်ကာ လိုက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကို ခေါ်ထားပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လေသာဆောင် လက်ရန်းကာကို လက်ထောက်ကာ အဝေးဆီ အကြည့်ပို့လွှတ်ထားသော ဒါရိုက်တာကြီး၏အပြုအမူက သူ၏စိတ်အင်အားကို စမ်းသပ်နေသည့်နည်း။ တကယ်ဆို . . . မင်းကို မကျေနပ်ဘူး . . . ပြော၊ အလုပ်ဖြုတ်တယ်ကွာလို့ . . . ပြော၊ ဒါမှမဟုတ် လက်သီးနဲ့ အားကုန်ထိုး၊ တစ်ခုခုလုပ်လိုက် ပြောလိုက်လျှင်တောင် နေသာသည်။ ခုတော့ မဟုတ်။ ခဏကြာမှ ပင့်သက်တစ်ချက်နှင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“အမှန်တော့ ခင်ဗျားကို ပေးထားတဲ့ ရာထူးနေရာမှာ ရှိခဲ့တဲ့ သူအားလုံး ဘယ်လိုလိမ်လည်မှုမှ မလုပ်ဘဲ ရိုးသားကြိုးစားပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူတို့ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာပါ ကိုဇနည်”

“ဗျာ! . . .”

“အပြစ်ကတော့ . . . သင်္ဃာတိအပေါ် မရိုးသားတဲ့ အပြုအမူ ကြောင့်ပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်လို့ အနိုင်ကျင့်တယ်၊ စိတ်ထား သိမ်နုတ်တယ်လို့ ပြောရင်လည်း ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်ဘူးဗျ . . . ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ အချစ်မှာ . . . မတရားတာ မရှိဘူး၊ သင်္ဃာတိကို ထိပါးလာသူအားလုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး . . .”

လဲသေလိုက်ဗျာဟု မပြောမီအောင် သူ့ပါးစပ်သူ အတော် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ အစပိုင်းတော့ . . . ကိုယ့်အထက်လူကြီး၊ အခန့်မသင့်ရင် အလုပ်ဖြုတ်သွားနိုင်တယ် စသော သတိနှင့် အသိစိတ်ကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ရှိခဲ့သည်။

နားထောင်ရင်း စကားလမ်းကြောင်းက သူ၏ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ

ကို ထိပါးဖို့ ဦးတည်လာသည်နှင့်အမျှ စကားလမ်းကြောင်းက ကြောင့်ကြပူပန်မှုများ လျော့ပါးကာ . . မခံချင်စိတ်များ တလိမ့်လိမ့် လူးတက်လာတော့၏။

“ကိုယ် . . မောင်ရင့်အရည်အချင်းကို သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . သင်ချိုမြနဲ့ ဆက်ဆံရေးကိုတော့ သဘောမကျဘူး”

“ကျွန်တော် ဒီကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ် . . ဒါပေမယ့်လည်း ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ပျော့ညံ့မှုကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး . . .”

“ဘာဗျ! . . ခင်ဗျားကများ ကျုပ်ကို . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ပြောတာပါ။ ကိုယ့်အထက်လူကြီး တစ်ယောက်ရဲ့အားနည်းချက်ကို သတ္တိရှိရှိ ထောက်ပြတာဟာ . . . ကိုယ့်အထက်လူကြီးရဲ့အရည်အသွေးကို အားဖြည့်ရာ ရောက်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး . . . ကျုပ်က ဘာတွေပျော့ညံ့နေလဲ! . . ဘာလဲ ခင်ဗျားကို မဖြုတ်ရဲဘူး ထင်နေလား!”

“ယုံကြည်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . လက်ရှိ ဓနအင်အားနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရဆိုရင် ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ရှိနေလည်း တုံးခနဲ ပစ်လဲသွားမှာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ . . . အရည်အချင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အားကိုးနဲ့ မိုက်ကန်းတာပါ”

“မင်း . . .”

“တကယ့်အရည်အချင်းက . . လက်ရှိစီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လွတ်လပ်သူတိုင်း အခွင့်အရေးရှိတဲ့ နှလုံးသားရေးရာ နယ်ပယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ရုံးရည် အားမကိုးပဲ နှလုံးရည် အားကိုးယုံကြည်တာသာ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပါ။ လက်ရှိကမ္ဘာ့စီးပွားရေးကပ်သင့်မှု ဖြစ်နေတာလည်း လက်ရုံးရည် အားကိုးပြီး . . . သူ့ထက်ငါ အလှူအယက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကနေ အခြေခံခဲ့တာပါ။ ငသိုင်းများတော့

ဟင်းဟုံတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးပါသလား ခင်ဗျာ . . .”

“မင်း ထွက်သွားတော့ . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ထွက်မသွားခင်လေး ပြောခဲ့ချင်တာပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်မိတာ ခုချိန်ထိ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ် . . ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ခုက ဒါရိုက်တာကြီး ရူးသွပ်နေတဲ့ သင်ချိုမြတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကဲ . . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ . .”

“မလိုဘူး . . မင်းထွက်သွားရင် ရပြီ . . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ကျွန်တော်လည်း ကလေးတွေနဲ့ သိပ်ကြာကြာ စကားမပြောချင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟင်! . . .”

ဇာနည် ကျောခိုင်းကာ . . ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်သော ခြေလှမ်းများအား တစ်လှမ်းချင်း ခိုင်မာစွာ ချလျှောက်လာခဲ့သည်။ အပြန်မှာတော့ သူ၏ဌာနခန်းဆီ အမြန်ရောက်ချင်လှသဖြင့် လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်လေးထဲ ဝင်ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူနှင့်အတူ အခြားဌာနမှ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး လိုက်ပါဆင်းကြသည်။

“မနက်ဖြန် လစာထုတ်ရက်ကွ . . အဟတ်ဟတ် . . တစ်လစာ တစ်ရက်လောက် တစ်မူး မူးကြရအောင်လား! . .”

“လုပ်လိုက်လေ . . . ဟား ဟား ဟား”

ဇာနည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ရင်း နှမြောတသစွာ . . နိမ့်ဆင်းနေသော လျှပ်စစ်လှေခါးအိမ်ကို ဖနောင့်နှင့် မပေါက်မိအောင် စိတ်ကို ထိန်းထားရတော့၏။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို
တစ်နှစ်ပတ်လုံး မျိုအုပ်ထားတဲ့ဒုက္ခက
ကောင်းကင်မဟုတ် မြေကြီးမဟုတ်နဲ့
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်စုတ် လေပွေပွင့်သလို
ဟိုဝေ...ဒီဝေ...ငါ့ကို
မေ့ဆေးနည်းနည်းပေးပါလား ကောင်းမလေးရယ်...

တိုတိုနတ်သမီးလေး ၁၄၃

အခန်းဆယ်တစ်

ဟာယ အမျိုးသားဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုလုံး...
အုန်းအုန်းကြွ ပျော်ရွှင်နေမှုက ပတ်ဝန်းကျင်တိုက်ခန်းများ၊ ဆိုင်တန်း
များသာမက လမ်းသွားလမ်းလာများပင် သတိထားမိကာ ငေးကြည့်
ရင်း.. ကြည်နူးစိတ်ကလေး ကူးစက်စေပါသည်။

အဆောင်နေ ကြီးကြီးရွယ်ရွယ်ငယ်ငယ်အားလုံး လူပျိုလူ
လွတ် များဖြစ်၍ လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်ကာ အပျော်ကြီး ပျော်ရွှင်နေ
ကြသည်။ ဘီယာပုလင်းများ လှုပ်ဖွင့်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ပက်ကြသည်။ အပေါ်ထပ်နှင့်အောက်ထပ် ရေပက်တမ်း ကစားသလို
ပက်ကစားကြခြင်းဖြစ်၍ အော်ကြဟစ်ကြ ကသူကကြသည်။

အသံသေတ္တာကြီးများအား အဆောင်၏ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ ထားကာ ဖွင့်ထားသည်။ ထို့အပြင် . . . အပေါ်ထပ်မှ အောက်မြေညီ ထပ်အထိ တံစက်မြိတ်မှ တွဲလွဲဆွဲထားသော ရောင်စုံမီးဆိုင်းများ၊ ဖဲကြိုးများ၊ ပူဖောင်းများ ဆင်ယင်ထားသည်။

သို့သော် . . . ထိုပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၏အမည်ကို ဆိုင်းဘုတ်တင် ထားတာမျိုး မရှိသဖြင့် ဘာကြောင့် ပျော်ကြသည်ကို . . . အဆောင်နေ လူပျိုများမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။

နေ့ခင်းကတည်းက မြေညီထပ်လှေခါးထိပ်မှာ ရေခဲစိမ့်ထား သော အရက်ကို . . . ရာဝင်အိုးကြီး တည်ခင်းထားသဖြင့် စာရေးဆရာ မောင်ယုယက သူ၏အပေါင်းအသင်းများထဲမှ သောက်လုံးကြီးသူ များကိုသာ ရွေးချယ်ဖိတ်ခေါ်လာပြီး . . . ရာဝင်အိုး ကျောမှီကာ သောက်ကြသည်။

ထိုသို့ အားလုံးသော အဆောင်သားတို့ ပျော်ကြ၊ သောက်ကြ၊ မူးမူးနှင့် ကခုန်မြူးတူးနေကြချိန်မှာ . . . ဇာနည်တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းကာ မှောက်အိပ်နေလေသည်။

“ဇာနည် . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း”

“ဟေ့! . . . ဇာနည် . . . ”

“ဗျာ! . . . ”

“တံခါးဖွင့်စမ်း . . . ”

သူ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားရင်း ခုတင်မှ ဆင်းကာ တံခါးဖွင့် လိုက်သည်။ ဆရာလင်းက အံ့အားသင့်သလို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့် ပြီးမှ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သည်။

“ကြည့်စမ်း . . . မြင်လား! . . . အဲဒါ မင်းအတွက် ငါတို့ လုပ် ပေးတဲ့ပွဲ . . . မင်းရဲ့အောင်ပွဲ . . . နားလည်လား! . . . ”

ဇာနည် ခေါင်းကုတ်ရှုံ့မဲ့ပြီး လက်ရန်းတန်းအား ကျောမှီကာ

ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာလင်းက . . .

“မင်းအတွက် လုပ်ပေးတဲ့ပွဲကို မင်း ထွက်ပြီးနည်းမခံဘဲ ဝင်အိပ်နေတာတော့ လွန်သွားပြီကွာ . . . ဇာနည်”

ဇာနည် သက်ပြင်းမောကို ဟင်းခနဲ ချပစ်ပြီး ခေါင်းကုတ် ပြန်သဖြင့် . . .

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီအဆောင်ပိုင်ရှင်က . . . အဆောင် သက်တမ်းတလျှောက် အဆောင်နေလူပျို အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမရှိခဲ့ဖူးလို့ . . . မင်းကြောင့် ဝမ်းသာလုံးကြီး ဆိုပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ နည်းခံပွဲအတွက် တစ်ဦးတည်း အကုန်အကျ ခံထားတယ်၊ ငါတို့ အဆောင်နေတဲ့သူတွေအားလုံး ပိုက်ဆံစုပြီး . . . တိုက်ခန်းတစ်ခန်း တစ်နှစ်စာ ငှားပြီးလက်ဖွဲ့ကြမယ် . . .

မြသီတာက မင်းတို့နှစ်ယောက်စာ ပရိဘောဂ လက်ဖွဲ့တယ် ကဲ! . . . မင်းဘာတွေ ကုန်ကျသလဲ! ဘာပူပင်ရသလဲ! အေး . . . မင်းဘက်က မိဘမပြည့်စုံလို့ . . . မင်္ဂလာမဆောင်တာဘဲ ရှိတယ်၊ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးပြီး အသိအမှတ်ပြု နည်းခံပွဲလေး လုပ်တာလဲ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လားကွာ . . . ”

ဇာနည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းပြီး သက်မကြီး ချနေ ပြန်၍ . . .

“ကဲ . . . မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း! . . . ”

ဇာနည် မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနှင့် ကြည့်ပြီးမှ . . . ပြောဖို့ ဟန်ပြင် လိုက်သည်။ သို့သော် နှုတ်မရဲသလို . . . တွန့်ရွံ့နေပြန်သဖြင့် မပြော ဖြစ်ပဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချကာ . . .

“မရှိပါဘူး ဆရာ . . . ခဏနေ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့ပါမယ်၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် . . . ”

“အေးပါကွာ အဲသလို လုပ်စမ်းပါ၊ ဪ . . . ဟေ့ . . . မင်းနဲ့ငါ

၁၄၆ နတ်ရွာစိုး

ဘာတော်လဲသိလား!”

“ယောက္ခမ. . တစ်ဝမ်းကွဲ. . ”

“မင်းကြီးဒေါ် တစ်ဝမ်းကွဲလား. . အရင်း. . အရင်းကြီးကွ၊
ဟား ဟား ဟား. . . ”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

BURMESE
CLASSIC
.com

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအား သဟာယဆောင် လူပျိုများ ငှားရမ်း
လက်ဖွဲ့ပေးသော တိုက်ခန်းမှာပင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ထမင်းစား စားပွဲ
ဝိုင်းလေးဝိုင်း ခင်းပြီး. . လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ဧည့်ခံတည်ခင်းသဖြင့်
သိပ်မပင်ပန်းလှသော်လည်း သုံးနာရီစာလောက် လူပေါင်းများစွာကို
ပြီးပြနုတ်ဆက်ရသောအလုပ် အတော့်ကို ပင်ပန်းလှကြောင်း ကြုံဖူး
မှပင် သိတော့သည်။

ညကိုးနာရီလောက်မှာ ဧည့်သည်ပါးသွားသဖြင့်. . . ကြိုတင်
သိမ်းဆည်းသင့်တာလေး သိမ်းကြစုကြနှင့် အခန်းထဲမှာလည်း သူတို့
ဇနီးမောင်နှံ အပါအဝင် မိတ်ဆွေအရင်းအချာလောက်သာ ကျန်
တော့သည်။

ဒေါ်မြသီတာက ခေါင်းမူးလို့ နားချင်တယ်ဆို၍ ဆရာလင်း
ကိုယ်တိုင် တိုက်ခန်းကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးချိန် ဖြစ်သည်။

“ဒါ. . ကိုဇာနည်ရဲ့မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ဟုတ်ပါတယ်နော်. . ”

ဇာနည် ခုံတွေ ဝိုင်းသိမ်းရင်း.. အခန်းဝဆီ လှမ်းကြည့်ကာ မှင်တက်မိသွားသည်။

“ဒေါ်သဇင်ချိုမြ”

“အဟင်းဟင်း.. အတော်နေနိုင်တဲ့လူ၊ နည်းနည်းပါးပါး ဖိတ်ပါဦးတော့လား..”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့.. တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ.. ဒီမှာက.. အကျဉ်းရုံးလေး လုပ်တာဆိုတော့.. ဪ.. အထဲဝင်ပါခင်ဗျာ၊ ကိုယုယရေ နေ့သည်အတွက် ပြင်ပေးပါဦး..”

ထို့နောက်.. သူမအတွက် စားပွဲဝိုင်းမှာ နေရာပေးပြီး မေဦးမော်ကို ခေါ်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီးချောလေး မေဦးမော်..”

“ကိုဇာနည်က တကယ်ရွေးတတ်တာပဲနော်၊ အဟင်း.. ဟင်း”

“မေဦး.. ဒါ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာ ဒေါ်သဇင်ချိုမြ တဲ့”

“အို.. ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ.. ဒေါ်တပ်ပြီး မခေါ်ပါနဲ့ လား.. အဟင်းဟင်း.. ခုလို လာပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်၊ မမ သုံးဆောင်ပါဦးရှင်..”

သဇင်ချိုမြက အပြုံးနှင့် အသိအမှတ်ပြုပြီး စာအိတ်ရှည် နှစ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး..

“ဒါက ကိုဇာနည်ရဲ့လစာ၊ ဒါက ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့လက်ဖွဲ့ငွေ ပါ..”

“ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ..”

“ဟင့်အင်း.. တကယ်ကျေးဇူးတင်ရမှာက.. ကျွန်မပါ”

“ဗျာ!..”

“ပထမဦးဆုံး.. တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောပရစေ၊ အခု

ကိုဇာနည်ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ဆရာက ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်မှုကို တရားဝင် ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီလေ..”

“ဟောဗျာ!..”

“အဲဒီနေ့က ကိုဇာနည်ရဲ့စကားကြောင့်.. ဆရာ အကြီး အကျယ် ပေါက်ကွဲပြီး အစောကြီး ပြန်သွားတယ်၊ ပြီးတော့.. နှစ်ရက် လောက် ရုံးမတက်ဘူး၊ အဲဒါ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့ကမှ.. ရုံးပြန် တက်ပြီး အခြေအနေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားတယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း စစ်မှန်တဲ့အရည်အချင်းနဲ့ တစ်ကနေ ပြန်စမယ်လို့ ပြောတယ်လေ အဟင်းဟင်း၊ ကျွန်မ အဲဒါကို သဘောကျပါတယ်၊ ကိုဇာနည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်.. ကျွန်မ အသုံးချလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကို စိတ်ရှည်ပေးတဲ့အတွက်ပါ.. ဪ.. ဆရာက မှာလိုက်ပါတယ် သူ့ကို လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပေးတဲ့ ကိုဇာနည်ကို ရုံးပြန်တက်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. မိန်းမရပြီးမှ အလုပ်ပြုတ်သွားလို့၊ ခုတော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ ဆိုသလိုပါပဲ.. ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ..”

“ကဲ.. ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်၊ ဇနီးမောင်နှံတို့ သက်ဆုံး တိုင် ပေါင်းဖက်နိုင်ကြပါစေ..”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်..”

ထို့နောက်.. သူမအား မြေညီထပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးကာ ပြန်တက်လာကြသည်။ အပေါ်မှာ ကိုယုယတို့အုပ်စု အားလုံးသိမ်း ဆည်းပြီးနေလေပြီ။

“ကဲ.. မင်းတို့လင်မယားလဲ နားကြတော့ကွာ.. ငါတို့ အုပ်စုလည်း အဆောင်ပြန်ပြီး လက်ကျန်လေးတွေ သွားဖြတ်လိုက် ဦးမယ်..”

“ကောင်းပါပြီဗျာ..”

၁၅၀ နတ်ရွာစိုး

ကိုယူယတို့အုပ်စု ပြန်သွား၍ သူ အခန်းတံခါး ပိတ်ကာ ပြန်အလှည့်၊ အိပ်ခန်းထဲမှ စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ပွေ့ယူ လာသော မေဦးမော်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“အပြင်မှာ အိပ်မလို့လား!...”

မေဦးမော် ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ထံ ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်အား ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ရှင်.. အိပ်ရာထဲမှာ သေးပေါက်တတ်တယ်ဆို!..”

“ဟင်.. မင်း.. မင်းကို.. ဘယ်သူပြောလဲ!”

“ဘယ်သူပြောပြော... ဟုတ်မဟုတ်သာ ဝန်ခံစမ်းပါ..”

ကိုယူယလက်ချက်ဆိုတာ တွေးမိပြီး.. ရှက်တာရော ဒေါသ ဖြစ်တာပါ ပေါင်းကာ.. လက်ထဲက ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်ကို ဆုတ်ချေ ပစ်မိသည်။

(.. ဒီလူကွာ..)

“မေးနေတယ်လေ!.. အိပ်ရာထဲ သေးပေါက်တတ်တယ်ဆို တာ ဟုတ်သလားလို့...”

“အေး!!...”

ပြီးပါပြီ

နတ်ရွာစိုး

